

CHUYỆN QUÁI DỊ Ở BỆNH VIỆN

HOÀNG

CHUYÊN QUÁI DỊ SỐ 1

TRUNG QUỐC

KHUYNH HOANG KINH KƯƠNG hoang tuong

PHUONGDONG

 NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Chuyện thứ nhất: Phong trì

Tôi quan sát tấm phác đồ này thấy có nhiều điều nghi vấn, tôi quan sát từ đầu đến cuối một lần nữa và kết quả là đã phát hiện: trên thực tế tấm phác đồ cơ thể người này chưa đầy đủ, mà còn thiếu một bộ phận quan trọng nhất đó là đầu. Giả dụ căn phòng nơi tôi đang sống là huyết Phong trì cũng chính là chỗ tiếp giáp giữa gáy và phần cổ. Từ chỗ tôi nhìn về phía Bắc thì trực tiếp thông ra cửa Bắc rồi vậy thì đầu ở chỗ nào?

Tôi xin nói một chút về sự trải nghiệm của mình nhé.

Công việc đầu tiên sau khi tốt nghiệp đại học là tôi làm ở một bệnh viện nhỏ, vì tôi đã tốt nghiệp đại học chuyên ngành Đông y. Thế là đường đường chính chính vào làm trong khoa nội của bệnh viện. Bệnh viện chỗ chúng tôi thực ra trực thuộc Đại học Y khoa, nó nằm ngay trong sân trường.

Chuyện mà tôi sắp kể này, xảy ra vào một kì nghỉ hè. Lúc đó ra vào trong bệnh viện, ngoài bệnh nhân và bác sĩ ra thì không có một bóng dáng sinh viên nào; cảnh tượng thật quạnh hiu, trống vắng.

Chuyện này xảy ra là do chuyện nhà ở, trước kia tôi luôn ở trong kí túc của bệnh viện cùng với đồng nghiệp là Đại Đào. Sau đó bạn gái của Đại Đào vì vừa mới tốt nghiệp đại học cần đến đây để tìm việc làm, cơ quan lại không còn phòng ở nên tôi đành xin với cơ quan trợ cấp thêm tiền phòng và bắt đầu tự mình đi tìm thuê nhà trọ.

Để tiết kiệm tiền, tôi không nhờ người môi giới mà tự mình đi dán giấy tìm phòng khắp trong và ngoài trường học. Tôi nhớ hình như chưa đầy một tuần, vào một buổi chiều tôi bỗng nhận được một cuộc điện thoại, đó là một giọng nói phụ nữ dịu dàng gọi đến, nói là có một phòng đơn cho thuê, bà hỏi tôi có muốn đi xem phòng không, tôi vội đồng ý ngay. Chúng tôi hẹn gặp tại cửa phòng khám của bệnh viện.

Lúc đó vì trường đang trong thời gian nghỉ hè nên khi tôi chạy đến cửa phòng khám thì không nhìn thấy một ai cả, tôi đứng một chỗ nhìn tứ phía, vài phút trôi qua mới thấy một bà già phúc hậu từ khu Bắc của trường đại học tất tưởi chạy tới. Bà ấy như đã nhìn thấy tôi nên chạy chậm lại và ra hiệu vẫy tôi chạy đến chỗ bà ta. Tôi liền vội chạy tới, vừa chạy vừa nở nụ cười tỏ vẻ lễ phép.

Rồi cũng chạy tới được chỗ tôi, bà lau lau mồ hôi: "ồ cháu chính là Tạ Phi phải không, xin lỗi để cháu phải đợi dưới trời nắng lâu như thế, chân bác bây giờ quả thật không đi nhanh được."

"Không sao, không sao, cháu cũng vừa mới tới." Tôi cười và nói với bà ấy như vậy. Nhìn dáng vẻ của bà cũng hiền hòa như lời nói trong điện thoại.

"Thế thì chúng ta đi thôi, đi xem phòng đi", bà ấy nói.

"Vâng... à đúng rồi phòng của bác ở đâu có thể nói qua cho cháu biết được không ạ? Cháu làm ở bệnh viện này nên muốn tìm một nơi gần đây để đi làm cho tiện", tôi nói.

"ồ vậy là cháu tìm đúng chỗ rồi đấy, phòng của bác ở ngay trong trường."

"Vậy sao... ở đâu thế ạ?"

"Chính là ở khu tập thể cửa Bắc, cháu biết chỗ đó không?"

"Ồ cháu biết, vậy chúng ta mau đi thôi."

Tôi và bà liền đi về phía bắc. Bà ta, cũng như những người chủ nhà trọ, dọc đường cứ hỏi tôi không ngớt hết chuyện này đến chuyện khác. Để bà ta không nghỉ ngơi, tôi đem chuyện của mình kể như thật với bà ấy. Người già đi rất chậm, sân trường lại rộng, đi mãi đi mãi qua mấy sân bóng rổ và những dãy nhà của học viện, cuối cùng chúng tôi cũng đã đến được gần khu tập thể của Bắc, đi qua khu dân cư này là đến cửa Bắc của trường học rồi, lúc đó bà ta chỉ về hướng một căn phòng nhỏ trên tầng sáu điểm cuối của cửa phía Bắc và nói: "Chính là căn phòng đó vừa hay phía sau là một ngọn núi nhỏ, phong cảnh đẹp lại không bị khuất ánh sáng, một lát nữa bác dắt cháu lên xem thì sẽ biết ngay thôi."

Tôi nhìn theo tay bà chỉ thì chỉ nhìn thấy một căn phòng cũ kĩ, có lẽ nó phải được xây từ thập niên bảy tám mươi. Tường ngoài sơn màu nâu nhạt, căn phòng này có lẽ dưới ánh mặt trời chói chang cũng không thể sáng sủa lên được.

Tôi lên phòng cùng với bà ta. Mỗi tầng có bốn hộ ở, cứ hai hộ nằm một bên cầu thang. Cuối cùng đến phòng số 5, bà ta đứng lại dựa vào một tấm cửa dựng ở cầu thang, vừa thở vừa rút chìa khóa ra và nói: "Đến rồi, đến rồi, vào xem đi."

Bà mở cửa để cho tôi vào trong trước. Vừa bước vào, cái trước tiên tôi nhìn thấy là một hành lang dài, bên trái thông ra nhà bếp, bên phải thông ra nhà vệ sinh, ở chính giữa phía trước là một cửa thông vào phòng ngủ. Tôi bước tới và đẩy cánh cửa vào xem, phòng ngủ không rộng cũng không chật, cửa sổ sạch sẽ dường như vừa được quét dọn. Tôi đến trước cửa sổ nhìn ra phía bên ngoài, chỉ thấy ở phía dưới không xa là phía bắc của trường học, nhìn ra xa chút nữa thì thấy một ngọn núi nhỏ, trên đó hoa lá cỏ cây mọc um tùm.

"Căn phòng này quay ra hướng bắc hờ bác?", tôi quay đầu hỏi.

"Đúng đúng..." Bà ta đi tới và nói: "Đừng ngại hướng bắc, ở đây không lạnh chút nào, về mùa đông hơi ấm bao quanh còn về mùa hè thì không nóng, nhiệt độ vừa phải."

Tôi gật đầu và lại nhìn khắp bốn xung quanh.

"Mất tha hồ mà nhìn." Bà ta nói thêm: "Hơn nữa dựa vào núi là rất yên tĩnh, không hề có một chút tiếng ồn nào."

"U hừ..." Tôi đáp lời, về cơ bản tôi đã rất hài lòng rồi.

"Phòng này bác cho thuê bao nhiêu?" tôi hỏi.

"Năm trăm năm mươi tệ một tháng", bà ta nói.

Tôi gật gật đầu, nghĩ bụng: ở trong trường này với giá đó thì cũng không phải là đắt.

"Nếu cháu thuê thì thuê trong bao lâu?", bà ấy hỏi tôi.

"Cứ thuê thử nửa năm trước đã, sang năm có thể cơ quan cháu sẽ bố trí được chỗ ở rồi", tôi nói.

"Nửa năm à, hơi ngắn nhì... Thôi cũng được, nhưng mà tiền thuê sáu tháng bác chỉ thu trong một lần, bác không muốn mỗi tháng thu một lần rất phiền phức", bà ta hơi ngại và cười cười.

"à... vậy sao...?" Trong giây lát tôi cảm thấy khó xử - "Trả luôn sáu tháng một lần, bác có thể bớt cho cháu một chút không?"

"Giá này là rẻ nhất rồi đó, cháu cứ đi hỏi thăm kĩ đi" - Bà ta ôn tồn nói. "Hơn nữa trước đây người ta cũng đã thuê như thế mãi rồi. Ngày trước có một sinh viên đại học thuê, cậu này vừa mới tốt nghiệp và chuyển đi rồi. Thực ra dù trả như thế nào thì số tiền thuê vẫn là từng đó, chỉ bằng

một lần trả hết chẳng phải tốt cho cả cháu cả bác sao?"

Tôi nghĩ cũng phải, thế là hôm đó tôi kí luôn hợp đồng với bà ta, tiền cũng giao đủ rồi. Bà ta đưa cho tôi một chiếc chìa khóa và bảo tôi: Chỉ có duy nhất một chiếc thôi đó, đừng có làm mất đấy. Sau khi kí xong hợp đồng bà ta đếm tiền cẩn thận, sau đó còn viết cho tôi số điện thoại của bà dưới bản hợp đồng và bảo tôi là nếu có chuyện gì cứ tìm bà, rồi bà đi.

Trước lúc đi bà bỗng nhớ ra một việc gì đó, bà lấy từ trong chiếc túi lụa ra một chiếc màn thầu và nói: "Trưa nay bác vừa đi thăm con gái, đây là bánh nó vừa mới hấp rất ngon, cháu cầm lấy mấy cái đi, đừng ngại."

"Không cần đâu ạ, cảm ơn bác cháu không đổi."

"à dạ... cầm đi mà, cháu xem vẫn còn nóng đây này. Cháu là đàn ông con trai sống một mình, có đói cũng lười nấu cơm, bác biết chứ."

Thế là tôi đành cầm hai chiếc và cảm ơn bà, sau đó bà ra về.

Chiều hôm đó sau khi dọn dẹp căn phòng xong, tôi chuyển hành lí từ kí túc đến, lại mua thêm một cái khóa cửa nữa để buổi tối là đến ở luôn. Mai làm, đến tối tôi bỗng cảm thấy đói, lúc đó tôi liền nghĩ đến hai chiếc màn thầu. Thế là tôi lấy ra ăn ngấu nghiến.

Phòng hướng bắc về mùa hè rất mát nhưng có lẽ do phòng quá cũ, nên cách âm không tốt, từ chap tối đến đêm từ ngọn núi nhỏ phía bên kia cứ vang lại tiếng côn trùng, tiếng chim kêu.

Ngoài ra bên vách có người nói to cũng nghe thấy. Nhưng lúc đó tôi cảm thấy không sao cả, bởi vì ban ngày, buổi sáng tôi đi làm từ sớm mãi tối muộn mới về. Tối đến đọc sách một lúc là đi ngủ.

Những ngày đi sớm về muộn đó cứ liên tục kéo dài. Tôi ra khỏi nhà và trở về đều vào những lúc vắng vẻ yên ắng. Tôi rất ít khi gặp những người hàng xóm sống cùng tầng, chỉ thỉnh thoảng vào buổi sáng sớm đẹp trời thì có nhìn thấy một bà lão gầy gò xanh xao mang theo chiếc ghế gấp đi lòng vòng quanh khu tập thể để sưởi nắng. Mỗi khi tôi bước ra cửa bà ấy đều coi như không nhìn thấy tôi. Những lúc đi cạnh bà ấy tôi luôn rón rén nhẹ nhàng, chỉ dám liếc nhìn một cái rồi đi ngay.

Thời gian cứ thế trôi đi khoảng gần một tháng, vào một buổi chiều, bầu trời u ám dần, mây đen kéo đến, tiếp đó bỗng ập xuống những giọt mưa nặng hạt rồi mưa nhỏ dần. Tôi vừa ở cơ quan đi ra thì phát hiện không mang theo ô, thế là vội chạy nhanh về nhà. Lúc về đến khu tập thể thì trời đã tối, bốn bề xung quanh đều tối đen một màu. Mưa lại nặng hạt, lộp bộp lộp bộp đập vào tường nhà. Tôi đi một mạch, cuối cùng cũng nhìn thấy căn phòng của mình ở trước mặt, tôi càng chạy nhanh hơn, tới cách phòng mình khoảng hơn chục mét tôi bỗng phát hiện ở cuối cửa lớn của tầng nhà có bóng người đen đen không hề động đậy. Bất giác một cảm giác tò mò thắc mắc bỗng trào dâng trong tôi, tôi tự hỏi: "Trời mưa to thế này mà vẫn còn ai đang đứng đợi ở đó nhỉ."

Tôi đi lại gần để quan sát kĩ hơn, thì ra người ngồi ở đó chính là bà lão gầy ốm kia. Đầu tóc, mặt mũi bà ta đều bị ướt. Hai cánh tay khô gầy chống sau thắt lưng, bà cúi người về phía trước, giống như đang tìm một vật gì. Lúc đó tôi nghĩ ngờ có thể bệnh của bà ta lại tái phát. Tôi phân vân không biết có nên hỏi bà xem có chuyện gì không nhưng rồi trong lòng tôi đột nhiên dâng lên một cảm giác sợ hãi, ngay lập tức tôi nén lại những lời định nói ra và đi tiếp. Tôi hơi run, chỉ liếc nhìn trộm bà ta một cái nhưng dường như bà ta không để ý gì cả và tôi vội vàng bước đi.

Đúng lúc tôi bước lên thì bỗng cảm thấy phía chân bên trái bị lạnh ướt, chân bên phải cứng lại và hình như phía trước có vật gì chặn lại. Tôi vội nhìn xuống dưới thì thấy như có một cánh cùi nằm chắn ngang ngăn bước chân tôi.

Tôi sợ quá run lấy bầy, chỉ muốn thoát ngay ra khỏi nơi này nhưng lại phát hiện chân trái càng

cứng hơn, không cử động được, đồng thời nhìn thấy một khuôn mặt già yếu khô gầy từ từ hướng về phía tôi.

Những giọt mưa vẫn rơi xiên ngang qua mặt bà làm tôi không nhìn rõ bà ta, chỉ thấy đôi mắt nhỏ sáng lên trong bóng tối.

Giống như có cái gì đó khóa chặt yết hầu, tôi thở không ra hơi nữa, cũng không nói được một tiếng, tiếp đó toàn thân tôi mềm nhũn. Đúng lúc đó bà già níu lấy chân tôi làm tôi đứng sững lại, sau đó bà ngược nhìn vào mắt tôi quan sát hồi lâu rồi chép miệng hỏi một câu: "Cậu sống ở đâu...?"

Tôi giật nảy mình, đứng im như trời trồng, bỗng nhiên trước mắt toàn là màu đen, tôi cố gắng mở thật to mắt, nhưng chẳng nhìn thấy gì cả, bên tai cũng không nghe thấy bất kì một âm thanh nào... Tiếp đó tôi dần dần nhận ra trước mặt là tấm rèm cửa sổ của căn phòng được ánh trăng chiếu vào hơi sáng... Thì ra vừa rồi là giấc mơ sao?

Tôi toát hết mồ hôi, liên tục nuốt nước bọt, cứ như vừa bị ai đó bóp cổ. Tôi lại vội sờ xuống hai chân, hình như vẫn còn hơi đau, tôi lắc lắc đầu, không biết vừa nãy rút cục đã xảy ra chuyện gì. Vừa rồi có phải là nằm mơ không hay đúng là đã xảy ra chuyện gì thật, bây giờ mới đúng là nằm mơ?

Đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lạnh, tôi vội vợ lấy chiếc chăn, chúi đầu vào một góc giường, ngồi dựa đầu vào tường, nhắm mắt lim dim.

Nghĩ lại tất cả những gì vừa xảy ra, tôi lại càng không thể nào ngủ được. Bên ngoài những âm thanh kì quặc ở trên núi cứ không ngừng vọng lại, không biết là chuyện gì, chỉ cảm thấy nửa tỉnh nửa mê. Lưng tôi dựa vào bức tường giữa nửa đêm lạnh lẽo, dường như bức tường ở sau lưng tôi từ từ chuyển động điều này lại càng làm tôi run hơn. Tôi vội nằm thẳng xuống giường, trùm kín chăn, duỗi dài người, hai tay liên tục xoa lên cổ rồi lại sờ xuống chân, mắt nhìn khắp xung quanh nhà.

Đó là một đêm thật dài, đến sáng sớm không biết còn mấy giờ, từng giây trôi qua, nỗi sợ hãi cứ đè nặng lên tôi và tôi thiếp đi lúc nào không biết.

Sáng hôm sau chuông điện thoại đã đánh thức tôi dậy. Tôi kéo rèm cửa sổ nhìn ra bên ngoài, hình như sẽ là một ngày râm mát. Mặt trời tỏa nắng nhạt tuy nhiên vẫn đủ chiếu sáng cho căn phòng của tôi. Lúc này tinh thần tôi dần ổn định và tôi nhận ra hôm qua đúng là một giấc mơ, nhưng cũng không sao xua hết được những ám ảnh trong đầu.

Vệ sinh cá nhân xong tôi đi ra ngoài, lúc gần xuống tới cổng tôi đột nhiên nhớ lại giấc mơ đêm qua và thần người ra một lúc. Tôi co cẳng chạy tới con đường cuối của tầng nhà mở cửa hướng nhìn ra bên ngoài... Tốt quá rồi, ngoài cửa không có hình ảnh của bà lão kia. Tôi thở phào nhẹ nhõm bước xuống cầu thang, sau đó chạy một mạch ra xa.

Ngày hôm đó người đến khám bệnh rất đông, bận làm cả ngày cộng thêm đêm hôm trước không ngủ được nên tôi cảm thấy hơi vầng đầu. Tôi đi ra khỏi phòng khám với bộ dạng vô cùng mệt mỏi, chỉ thấy ngoài trời tối sầm lại, cảnh vật xung quanh như mơ hồ, bắt đầu có những hạt mưa lâm lâm trên mặt.

Tôi chậm rãi đi về nhà, những giọt mưa liên tục rơi trên mắt kính của tôi, dần dần phủ mờ cả hai mắt kính của tôi. Tôi mở túi ra xem, tôi thầm hối hận vì đã không mang theo. Thế là tôi đành che túi lên đầu co cẳng chạy. Trời mưa nên ngoài đường không có một bóng người, một mình tôi chạy băng qua mấy dãy phòng học và mấy sân bóng rổ vắng teo, phòng tôi ở ngay trước mắt rồi, tôi vòng qua một con đường nhỏ chạy thẳng về phía căn phòng của mình.

Lúc đó tôi nhận thấy cảnh tượng có gì đó quen quen, bất giác tôi dừng lại, đầu óc mụ mị cả đi, bỗng nhiên tôi nghĩ ra, đây chính là cảnh tượng đêm qua nằm mơ, tôi giật mình đưa mắt nhìn ra phía ngoài cửa nhưng mắt kính của tôi đã bị nước mưa làm mờ nên nhìn không rõ. Tôi phân vân không biết có nên ra đó không, nhưng mưa quá to khiến tôi không thể dừng lại bèn chạy một mạch

về nhà, kết quả là tôi thực sự đã phát hiện ra đúng là có hình ảnh bà cụ kia, bà ngồi chắn ngang một bên cửa. ý thức ngăn tôi đi lên phía trước nữa hay không, nhưng dường như đôi chân không nghe theo sự điều khiển của bộ não, vài phút sau tôi lao về phía cửa, rồi đột nhiên dừng chân lại. Tôi nhìn chăm chăm vào cái bóng đen kia, không dám thở mạnh, khắp người tôi ướt đầm nước mưa và ớn lạnh.

Đúng lúc tôi đang sờ sờ thì cái bóng động đây, tiếp đó một khuôn mặt xanh xao vàng vọt ngược lên, hai con mắt đen ngòm nhìn chăm chăm vào tôi... Quả đúng là bà cụ đó!

Tôi cảm thấy cổ họng mình như bị ai đó bóp chặt lại, chân tay bủn rủn, từ chân đến đầu tôi như tê cứng lại. Tôi bấu vào bờ tường, định thần lại một chút tôi định dựa vào tường rồi đi tiếp, ai ngờ vừa mới bước chưa được nửa bước thì một cánh tay khô gầy quờ vào chân tôi vừa vồ đúng bên chân trái!

Tôi định đạp chân về phía sau nhưng lại không đành lòng, trong lúc hoảng loạn, chỉ cảm thấy có một lực rất mạnh đẩy tôi qua. Tôi suýt ngã nhào ra, sau đó ngẩng đầu lên, tôi chỉ thấy một cặp mắt nhỏ đang chăm chú nhìn mình cách đó khoảng vài mét... giống y như trong giấc mơ!

Tôi nhìn bà cụ hồi lâu, tim như ngừng đập, chỉ thấy miệng bà ta mấp máy sau đó mở to và nói một câu: "Cậu sống ở đâu..?"

Tôi không biết có nên trả lời không, người đàn ra, da gà nổi toàn thân, lúc bối rối lại nghĩ có phải mình lại nằm mơ không? Đúng lúc đó bà già liền dùng sức đá vào chân tôi, thấy đau nhói, tôi mới xác định chắc chắn đây không phải là mơ.

Tôi run run đáp: "Cháu ở tầng 5,... sao... sao thế bà?"

"Tầng 5? Là phòng nào..." - Tay bà ta vẫn nắm chặt lấy tôi.

"502... sao thế?"

"502 lại có người ở rồi a...? Phải cẩn thận đấy." Rồi bà buông tay ra, khoanh lại trước ngực, nhíu mày nhìn tôi giống như là một kiểu đe dọa sau đó quay mặt đi, hơi nghiêng đầu, cúi người và lại hướng ra phía trước.

Tôi không dám nói nữa câu vội chạy về nhà, chỉ cảm thấy chân trái như muốn rụng ra. Tôi không quản đau đớn chạy một mạch lên tầng 5, run lật bật mở cửa đi luôn vào bên trong. Ngồi trên giường mà đầu óc tôi cứ ám ảnh mãi hình ảnh một khuôn mặt vàng vọt với cặp mắt đen ngòm đang nhìn tôi.

Tôi nhìn ra cửa sổ, mưa mỗi lúc một to hơn, mở cửa ra nhìn xuống dưới tôi không thấy bà cụ kia nữa.

Tôi vút túi ra, vội chuẩn bị tắm cho ấm người, nhưng vừa vào đến phòng ngủ thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, tôi vội bước lại gần phía cửa và nhìn ra ngoài qua lỗ cửa thì chỉ thấy đèn cảm ứng ở tầng 5 phát sáng, tiếp đó bà cụ kia một tay bám vào tay vịn của cầu thang, một tay chống hông từ tầng 4 chậm chậm bước lên.

Tôi chú ý quan sát toàn bộ những cử chỉ của bà ta, tìm bắt đầu đập dồn. Bà cụ đi qua phòng 501, sau đó đi về phía tôi và bà dừng lại ở trước cửa phòng.

Tôi không dám thở mạnh, sợ phát ra âm thanh làm bà ta nghe thấy. Chỉ nhìn bà ấy đầu ngẩng lên cúi xuống quan sát cửa phòng tôi, còn đưa mắt chăm chăm qua lỗ cửa, cảm giác như đang trực tiếp nhìn tôi, hai vai tôi lạnh cứng lại, run lên bần bật, không dám chớp mắt, không hiểu bà ta định làm gì.

Nhưng cũng đúng lúc đó đèn cảm ứng đến giờ cắt điện, vụt tắt, trước mắt chỉ toàn một màu đen và đồng thời không còn nghe thấy tiếng động nào nữa. Tôi nín thở hồi lâu, bây giờ mới dám thở ra từ từ, chuẩn bị đưa mắt nhìn ra phía ngoài, nào ngờ lúc tôi vừa nhìn ra, bỗng nhiên đèn cảm ứng lại vụt sáng nhưng đã không thấy bà lão kia nữa.

Tôi từ từ bước xuống và rón rén ra khóa trái cửa lại, sau đó đi vào nhà vệ sinh, mở vòi nước nóng. Nước nóng tỏa khắp người tôi mà tôi vẫn cảm thấy lạnh toát từ trong ra ngoài, tôi run run hồi lâu và dần dần mới bình tĩnh lại. Trong lòng tôi nhớ lại giấc mơ đêm hôm trước, thấy sự việc vừa rồi sao mà giống với giấc mơ đó thế.

Tôi tắm xong đi vào phòng ngủ, ngồi bên bàn đọc sách, trong lòng thổn thức không yên, nên không tập trung được, tôi vứt sách xuống, nằm ra giường và tự châm một điếu thuốc hút cho ấm bụng.

Cứ như thế này mãi thì không được, cả ngày lo sợ chắc chắn là tôi không sống nổi ở nơi này, tôi thầm nghĩ như thế.

Tôi không sống ở đây nữa... tôi bỗng nghĩ vậy.

Nghĩ đến đó tôi cầm bản hợp đồng thuê nhà ra và tìm theo số điện thoại ở phía dưới gọi đến cho bà chủ nhà. Rất nhanh đã có người nghe máy.

"Cháu chào bác ạ" - Tôi nói.

"Alô, cháu là ai đây?"

"Cháu là người thuê nhà của bác đây."

"à Tạ Phi phải không, có chuyện gì thế cháu?"

"Cháu... cái phòng đó... cháu không muốn thuê nữa, cháu muốn bàn lại với bác."

"Sao, không muốn thuê nữa à?"

"Cháu cảm thấy... ám ảnh."

"Bị ám ảnh à? Cháu bị ám ảnh vì cái gì?"

"Chính là... vì bà già gầy gầy không biết có phải ở cùng tầng đó không, bà ấy làm cháu sợ."

"Làm cháu sợ á?! Ai thế? ở phòng nào?"

"Cháu cũng không biết bà ấy ở phòng nào, người gầy gầy đen đen, khoảng hơn sáu mươi tuổi, bà ấy thường ngồi ở ngoài cửa để sưởi ấm... à đúng rồi, hình như bà ấy sống ở tầng 6, cháu nhìn thấy bà ấy đi qua tầng 5 rồi lại tiếp tục đi lên."

"ở tầng 6 à, bác biết rồi, đó đúng là bà cụ sống ở tầng 6, bà ấy bị mắc bệnh tâm thần... sao, bà ấy làm cháu sợ à? Kể bác nghe xem."

"Hôm cháu trở về nhà, bà ấy đang ngồi ở ngoài cửa, bỗng nhiên nắm lấy chân cháu, bảo cháu hãy coi chừng đấy, làm cho cháu sợ chết khiếp."

"Coi chừng đấy? Coi chừng cái gì mới được chứ?"

"Bà ấy nói... nói... phòng 502 lại có người ở rồi à và bảo cháu hãy coi chừng."

"à... bà ấy nói như thế à... lần sau nếu có gặp bà ấy thì cháu cứ tránh đi đừng nói gì cả."

"Không... cái đó... Bác à... cháu vẫn không muốn thuê tiếp nữa đâu."

"Là vì chuyện ấy à?"

".. Vâng, cháu cảm thấy rất phiền lòng."

"Cháu à, cháu cứ yên tâm đi, bà ấy chỉ đùa cháu thôi không có chuyện gì đâu, cháu thấy đấy, bao năm nay các bác sống có xảy ra chuyện gì đâu?"

Tôi đành hạ giọng, biết chắc bà chủ sẽ không hủy hợp đồng, thế là đành nói vài câu khách sáo rồi cúp máy.

Rất may cho tôi là nhiều ngày sau đó tôi không còn gặp bà cụ kia nữa. Dần dần khu nhà đó, căn phòng đó đã trở nên quen thuộc với tôi, tôi dần thích ứng trở lại.

Thời tiết bắt đầu lạnh dần, căn phòng làm bằng đất của tôi càng lạnh hơn, nhưng chờ đến tháng mười một cho không khí ẩm áp hơn thì phải còn hơn hai tháng nữa cơ. Ban ngày đi làm, buổi tối về phòng ngủ, cuộc sống của tôi cứ diễn ra như thế.

Cho tới khi, vào một buổi tối, trước ngày lập thu, đến nửa đêm tôi đang nằm trên giường đọc sách một cách khoan khoái thảnh thơi thì bỗng nghe thấy trên đầu dội tới một luồng âm thanh kì lạ. Tôi nghe như âm thanh đó từ tầng trên chiếu thẳng xuống giường nơi tôi đang đọc sách. Hình như tầng trên có người đang dùng vật gì cứng đập lên nền nhà, phát ra âm thanh "cùng cục."

Âm thanh đó không lớn lắm, lúc đầu nghe rất bình thường nhưng nó cứ liên tục kéo dài mấy phút khiến tôi không thể không chú ý...

Lắng nghe một lát tôi phát hiện thấy dường như không đơn thuần là tiếng gõ vào nền đá mà như có cả tiếng nhạc, tiếng gõ và tiếng nhạc hòa vào nhau tạo thành một tiết tấu mơ hồ khó hiểu, giống như có người ở trên đang đập xuống đất làm âm hiệu gì đó.

Tôi chợt tỉnh ra vút sách xuống, lấy tay xoa lên mặt, sau đó đứng dậy nghe ngóng, nhưng không nghe thấy tiếng động gì nữa, âm thanh đó bỗng nhiên dừng lại. Tôi nghĩ là tiếng đó hết rồi, nhưng vài giây sau ở tầng trên lại phát ra một loại tiếng động khác, dường như có một cái gì cứng hơn đập mạnh xuống đất, tiếp đó là tiếng "ầm ầm", giống như có một vật gì rất nặng đè ở trên, sau đó lại không thấy tiếng gì nữa.

Tôi lại đứng lắng nghe một lúc, vẫn không thấy động tĩnh gì cả, tôi bèn chuẩn bị đi ngủ. Nhưng bỗng nhiên tôi lại cảm thấy có gì không đúng, trong lòng tôi run bắn bật, chợt nghĩ đến bà già mà cách đây không lâu, bà ta đã nắm lấy chân tôi... Có phải bà ấy sống ở tầng trên không? Bà ta đang làm gì thế nhỉ?

"Coi chừng đấy..." Tôi chợt nhớ đến câu nói của bà ta.

Coi chừng cái gì, bà ta muốn dọa tôi phải không? Bà ấy là một người tệ liệt thì còn làm được gì? Nghĩ đến đó, tôi vùng khỏi giường chạy về phía cửa phòng kiểm tra lại các ổ khóa, thấy các ổ khóa đã được khóa chắc chắn, lúc đó tôi mới lên giường và trùm kín chăn lại, lắng tai nghe khắp nơi không còn động tĩnh gì nữa mới bắt đầu yên tâm ngủ thiếp đi.

Vài ngày sau không thấy âm thanh đó xuất hiện, trong lòng dần ổn định lại và tôi đã quên dần chuyện đó. Ngày nào tôi cũng đi làm, những chuyện khác tôi không quan tâm đến, ngay cả bà cụ ở tầng trên cũng không nhìn thấy nữa.

Đại Đào cũng tốt nghiệp chuyên ngành Đông y và làm cùng khoa với tôi, những lúc nghỉ

chúng tôi thỉnh thoảng nói chuyện với nhau.

Phòng khám của bệnh viện nằm ở phía đông trường học, phòng tôi thuê ở gần cửa Bắc của trường, còn ký túc của Đại Đào ở phía nam. Mỗi ngày sau khi tan ca hai chúng tôi đều từ phòng khám đi ra và mỗi người đi về một hướng. Tôi từ phòng khám đi về phía cửa Bắc, phải qua một đoạn đường dài dưới những hàng cây nhỏ, đó là những hàng cây tùng rậm rạp. Trên đoạn đường đó có những nhánh đường nhỏ rộng khoảng năm, sáu mét.

Vào một buổi tối tôi đang đi dưới hàng cây đó, những lúc bình thường đi qua con đường này cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng hôm nay tại sao đèn đường lại không sáng như những ngày khác, chỉ thấy hơi mờ mờ, cứ cách mười mấy mét mới lại có một đốm sáng. Tôi bước trên con đường nửa tối nửa sáng để về nhà. Tôi phát hiện thấy trên mặt đất có những mảnh thủy tinh vỡ và những cành cây khô; có lẽ những cành khô kia bị gió thổi va vào làm vỡ bóng đèn.

Tôi vừa đi vừa nhìn trước nhìn sau, bỗng nhiên tôi thấy con đường này vô cùng dài. Phía trước có mấy cột đèn vì ánh sáng mờ mờ nên cảm thấy xa vô tận.

Tôi vừa cố đi thật nhanh vừa nghĩ đến ban ngày giảng cho Đại Đào về huyết đạo, động mạch trên phác đồ và cảm thấy như mình cũng đang đi giữa một chuỗi mạch dài.

Tiếp đó tôi với tay ra sau huyết đạo, và bỗng nảy ra một ý nghĩ kỳ quặc. Tôi tưởng tượng con đường đang đi dưới chân là một cánh tay, cách vài bước chân là một huyết đạo. Trầm mặc như thế tôi đã đi ra khỏi hàng cây lúc nào không biết.

Tôi chợt nghĩ đây chính là một cách ghi nhớ rất hay, và tiếp tục lần theo phương pháp vừa rồi tưởng tượng con đường này phân thành những loại huyết nào.

Thẳng "cánh tay" lên chính là "vai" lên tý nữa là "cổ." Tôi dần dần phát hiện thấy mỗi con đường tôi đi qua đều tương đương với một huyết đạo trên cơ thể người, mà điều quan trọng hơn là sự phân bố các lối đi của con đường này đều rất giống với sự phân bố của các mạch trên cơ thể người, điều này làm tôi cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Lúc này tôi đã đến gần nơi mình ở, quay đầu nhìn lại con đường, tôi tính toán xem chỗ tôi ở là thuộc huyết đạo nào. Cố gắng hồi tưởng lại hướng đi và tỷ lệ của con đường, nơi tôi đứng bây giờ chính là bộ phận tiếp giáp giữa "cổ" và "gáy", chỗ này có một huyết đạo lớn gọi là "Phong trì."

Tôi trầm ngâm suy nghĩ lại một lần nữa không sai rồi gật đầu quay người bước lên tầng.

Về tới nhà, rất sung sướng vì phát hiện mới của mình, tôi vội mở máy tính và lên mạng tìm đến trang có phác đồ của bệnh viện, đó là một hình không theo quy tắc. Tôi bắt đầu nhớ lại và vẽ ra hình ảnh của con đường. Kết quả đúng như tôi dự đoán, đúng là bệnh viện đã bỏ qua một bộ phận trên cơ thể người ở tám phác đồ đó.

Tôi vội lấy giấy bút ra vẽ lại tám phác đồ. Sau đó lấy ra mô hình cơ thể người của trường học, tôi tiếp tục quan sát thấy trên phác đồ phân bố thành nhiều đường dài ngắn khác nhau. Những đường đó đã được định vị, được phân bố theo vô số các huyết đạo lớn nhỏ... Trời ơi!

Những đường này đã thể hiện là mạch đường đi. Tôi vô cùng sung sướng, trong lòng nghĩ đây nhất định là điều mình phát hiện ra đầu tiên. Từ trước đến nay tôi chưa thấy ai nói tới, nhưng ngay lập tức tôi nghĩ lại. Những chuyện bí mật như thế này thì sự xuất hiện của nó không phải là ngẫu nhiên. Rốt cục thì ai là người đã nhúng tay vào? Nếu đây quả thực là kết quả của sự vô tâm độc ác thì ai đã đứng sau bóng tối sắp xếp mọi thứ.

Là ai sắp đặt mọi chuyện? Nghĩ tới đây tôi lại thần người ra, tôi dựa vào cửa sổ nhìn ra ngoài, phía dưới chính là cửa Bắc của trường học, trong phòng vệ sinh có một bóng đèn đang sáng lên, từ chỗ tôi nhìn ra rất rõ. Tôi ngẩng đầu nhìn ra xa hơn, trước mặt là ngọn núi nhỏ.

Núi nhỏ? Tôi cố gắng quan sát kỹ hơn ngọn núi nhỏ đen sì tròn như cái trống, thân núi cứng chắc giống như xương hộp sọ vậy... Cái đó đúng rồi!

Nhưng nếu cái đó là đầu, vậy tại sao lại đặt "đầu" ở ngoài trường học.

Tôi chuyển hướng nhìn vào trong căn phòng, buông rèm cửa sổ thấy thời gian hiện trên máy tính sắp 12 giờ rồi. Tôi nhấc điện thoại lên định gọi Đại Đào để nói với anh ấy về phát hiện lớn của mình, nhưng thấy anh ta đã tắt máy, thế là tôi cũng tắt máy tính, định để ngày mai sẽ nói với anh ấy. Tôi để mấy cuốn sách chuyên ngành Đông y ở trên giường để trước khi ngủ lật ra xem một chút, sau đó đi rửa mặt mũi, quay vào tôi khóa cửa cẩn thận rồi trùm chăn đọc sách. Lật đến trang nói về hệ thống mạch trong cơ thể người, tôi xem đi xem lại mấy lần. Sau đó lại lấy tấm phác đồ tôi vừa vẽ ở trên bàn máy tính ra xem, phát hiện thấy giống y như trong sách.

Tôi bỗng thờ dãi nghĩ: nếu đây đúng là người trong trường thiết kế thì anh ta nhất định là một bác sĩ rất giỏi.

Vừa nhìn quyển sách chuyên ngành vừa nghĩ vẩn vơ, tôi cảm thấy hơi mệt, liền gấp sách lại chuẩn bị đi ngủ.

Tắt đèn ở đầu giường đi, trước mắt tôi lại hiện ra những con đường ngang dọc theo nhiều hướng ở trong trường học. Không nói rõ được là tại sao, trong lúc vui sướng tìm tôi cứ đập rộn lên, đó nhất định là sự hình thành một cách ngẫu nhiên. Nhưng tại sao suốt từ hồi đó đến giờ lại không công khai chuyện này, lẽ nào chỉ có mình tôi là không biết sao? Tôi nhắm chặt mắt lại, xung quanh đã yên ắng cả, đã quá nửa đêm rồi, gió về đêm thổi mạnh hơn ban ngày một chút, thúc vào cửa kính từng tiếng đanh cứng, cây cối trên ngọn núi đối diện bị gió thổi làm ngã nghiêng hết, không biết là sẽ rụng bao nhiêu chiếc lá.

Chăn không đủ ấm, bên cạnh lại không có người để nói chuyện, tôi bỗng cảm thấy mình thật là cô đơn.

Đúng lúc đó, ở phía trên trần nhà thẳng xuống giường lại vọng tới những tiếng "cộc cộc..."

Những âm thanh đó như ở rất gần, chỉ cách đầu tôi khoảng hai mét. Những tiếng này nghe như đợt sau to hơn đợt trước, có người đang dùng vật gì gõ lên nền đất... Một tiếng, hai tiếng, ba tiếng... Hình như định dùng sức xuyên thủng trần nhà. Tôi sợ trần nhà đột nhiên sẽ nứt ra ngay trên đầu mình liền vớ lấy con dao.

Những âm thanh này liên tục không dừng theo nhịp độ và tiết tấu của nó. Vị trí cũng đổi qua đổi lại, lúc trên, lúc dưới, lúc trái, lúc phải, cứ thay đổi liên tục ở phía trên trần nhà

Tôi cảm thấy mặt mũi tê dại đi, những tiếng đó dường như thấm vào khắp cơ thể tôi, tràn vào tận trong xương tôi.

Ngay cạnh tôi?

Bỗng nhiên tôi nghĩ ra cái gì đó, tôi hướng nghe theo những âm thanh và muốn nghe xem đó là những tiếng gì.

Sau đó tôi phát hiện ra là do nhà cách âm không tốt. Thậm chí có thể phân biệt một cách chính xác tiếng đó phát ra từ đâu.

Tôi đứng dậy xuống giường bật đèn trong phòng lên, sau đó đứng trên giường ngược đầu nhìn lên trần nhà. Dỏng tai chú ý lắng nghe những âm thanh đó. Những âm thanh phát ra liên tục không dừng, đầu tiên thì tuân theo từng vòng tuần hoàn. Một tấm trần nhà trắng, tôi sợ không nhớ rõ bèn lấy bút ra, theo tiếng động ở trên mà từ từ vẽ ra những nét tương ứng, giường vừa đủ cao để ngòi bút vừa đủ chạm vào trần nhà.

Đầu tiên là một nét nửa thẳng nửa cong, tôi nhích chân theo, ngửa cổ vẽ lên, tiếp đó là một vạch dài một mét rồi cong 180 độ, sau đó lại trở về đường cũ, cũng là một đường nửa cong nửa thẳng. Với những nét bình hành cơ bản đầu tiên cũng dài khoảng một mét. Tiếp ngay sau đó âm thanh bị đứt quãng, có thể thấy âm thanh dừng lại ở phía cuối, nét vạch này lại quay gần 180 độ, vẽ sang một nét khác cũng là nửa thẳng nửa cong. Tôi nhìn chăm chú vào bút và trần nhà, tai cố gắng lắng nghe để phân biệt vị trí, không dám có một chút phân tâm. Tiếp theo là nét vẽ thứ ba, cũng dài khoảng một mét, lại cong 180 độ ngược trở lại và tạo thành nét thứ tư cũng nửa thẳng nửa cong và cũng dài khoảng một mét.

Hình này trở nên giống chữ "M" bốn vạch, mỗi vạch đều khoảng một mét. Xem đến đây sự nhạy cảm nghề nghiệp làm tôi sững sờ cả người.

Khí huyết lập tức dâng lên não... Đây chẳng phải là hai chân người sao?

Đầu tôi loạn lên, tay không nghe theo sự điều khiển nữa, còn cảm thấy cổ họng hơi chua.

Sau đó vẽ một đường ngoằn ngoèo cuối cùng, mà âm thanh ở trên lại cứ không dừng, dường như rất thuần thực, thế là tôi vội đổi tay, tiếp tục vẽ theo tiếng động. Lúc này trong lòng tôi đã có một chút dự cảm. Có lẽ vòng quay này vẽ phác thảo cơ thể người. Thế là vừa nghe động tĩnh ở phía trên tôi vừa đoán hướng vẽ.

Quả nhiên đúng như dự đoán, không quá một phút tôi đã hoàn thành bức vẽ cơ thể người trên trần nhà. Trông giống như một người bị dán ở phía trên. Đầu và tứ chi đã có đủ nhưng không có năm giác quan, hướng thẳng xuống mặt tôi. Ngẩng lên xem tôi cảm thấy toàn thân lạnh toát, khắp người nổi da gà.

Phía trên, âm thanh vẫn không ngừng rung lên, những vòng chuyển động vừa rồi lại quay trở lại, thế là tôi vội lấy bút ra đi vòng quanh hai lần cùng với tiếng động, tiếp đó chỉnh sửa lại một số chỗ vừa nãy vẽ chưa được chính xác.

Lúc đó âm thanh phía trên đột nhiên dừng lại.

Tôi từ từ cúi đầu xuống, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, bỗng "cách cách" hai tiếng nhẹ, tôi đi đến gần nơi phát ra tiếng động đó nhưng hình như tiếng đó phát ra ngay trên đầu tôi. Tôi hơi sợ ý không kịp lấy bút ra vẽ lại, bèn đứng thẳng người lên, nhưng đã không nghe thấy âm thanh đó nữa. Tôi nghĩ chắc mình đã sai, nhưng nghe kỹ thì đúng chỗ vừa phát ra âm thanh lại rung lên, tôi vội lấy bút ra xác định lại chỗ đó. Kết quả là đã phát hiện thấy một điểm trong bộ phận đầu vạch ở phía dưới bên trái, tôi vội chấm thêm vào chỗ đó.

Tiếp theo tiếng động lại vang lên, từ chỗ vừa rồi chuyển sang phía bên cánh tay, hai giây sau, tiếng động ở bên tay phải kết thúc để lại vang lên những âm thanh đanh quánh.

Tôi lại nhanh chóng lấy bút chấm vào chỗ đó, tiếng động dồn xuống, âm thanh lại phát ra từ vị trí bộ phận đầu v.v...

Tôi liên tục đưa nét bút, vừa vẽ vừa nghĩ xem đó là những huyết gì nhưng nhất thời không nghĩ ra. Tôi chăm chú nhìn hình người trên trần nhà, đột nhiên nghĩ người sống ở tầng trên là bà cụ...

Nghĩ tới đây toàn thân tôi lạnh toát, run lên một hồi, đồng thời bỗng cảm thấy ánh đèn trong phòng làm mũi tôi ngứa ngứa, tôi cố nhịn không dám xì ra, nhưng toàn thân lạnh đi tôi chịu không nổi liền "h... ắt xì..." Đây giống như là một tiếng thét. Nhất định là tầng trên phải nghe thấy, sau tiếng hắt hơi, tôi nhận thấy tầng trên im ắng hẳn.

Thôi... thế là bị bà ta phát hiện rồi! Tôi linh tính thấy điều không hay, bỗng chân tay bủn rủn nhưng lại trấn tĩnh và đứng thẳng lên, mấy phút lặng lẽ trôi qua vẫn không thấy ở tầng trên có

động tĩnh gì.

Tôi vội bước xuống giường tắt đèn đi và cố lắng tai nghe từng động tĩnh nhỏ, nhưng đúng là tầng trên không còn một chút động tĩnh nào cả.

Tôi mặc kệ, trở lại giường trùm kín chăn, bắt đầu cố gắng hết sức tưởng tượng lại những gì vừa xảy ra. Giữa không gian tối đen, khuôn mặt nhẵn nhúm của bà cụ kia lại hiện ra trước mắt tôi...

Tôi tò mò cao độ nhưng không dám bật đèn.

Đợi một hồi lâu vẫn không nghe thấy bất kì một động tĩnh nào. Tôi hơi yên tâm, giật ngăn kéo dưới giường ra cầm lấy cái đèn pin trong tay, sau đó bật công tắc điện "tách", một chùm sáng tập trung trên trần nhà, tôi nhìn theo chùm sáng đó, trước tiên là nhìn thấy rõ vị trí của nốt chấm bộ phận đầu ở phía bên trái.

Tôi lặng người đứng nghĩ một lúc, nếu là mặt trước của đầu thì đó là chỗ gần huyết Thương, nếu là gáy thì gần huyết Phong trì. Mà so với Phong trì thì huyết Thương chỉ là một huyết nhỏ của cơ thể, xét về mức độ quan trọng thì không thể sánh với Phong trì được. Nếu điểm đó chính là huyết Phong trì... Lúc này tôi lại nghĩ đến mấy tiếng động, nếu dùng nó ấn vào huyết Phong trì, đó là cách có thể làm cho một người có thể tử vong, bởi vì phía dưới huyết Phong trì không có phần xương sọ cứng để bảo vệ mà phần trong lại thông trực tiếp lên não.

Phân tích một chút tôi càng thấy khả năng của huyết Phong trì đúng là rất lợi hại. Tiếp đó tôi lại chuyển ánh sáng đèn pin về phía tay phải của phác đồ cơ thể, phần trên của tay phải cũng điểm một chấm

Phần huyết lớn này thể hiện rất rõ ràng, nó chính là huyết Khúc trì, huyết đạo này, buổi tối trên đường về nhà tôi đã tính đến, nhưng Phong trì và Khúc trì - hai huyết này có liên quan gì đến nhau? Nó tương đương với hai đốm nào ở trong trường học đây? Phong trì ở... à đúng! Chỗ tôi ở chính là huyết Phong trì, thế còn Khúc trì? Tôi lấy tấm bản đồ trường học ra xem, tìm ở trên đó chỉ thấy Khúc trì phía bên tay phải là chỗ phòng khám!

Trong bộ phận phòng khám chẳng lẽ lại có văn chương, còn nữa, bà cụ kia có đúng là đang sống ở phía trên phòng của tôi thật không? Hay là một người khác? Một loạt các nghi vấn làm tôi thở không ra hơi, càng nghĩ đầu óc càng căng thẳng hoàn toàn trống rỗng.

Đúng lúc này dường như tôi nghe thấy một hồi âm thanh ở ngoài cửa nhưng khi chú ý lắng nghe thì âm thanh đó lại biến mất, tôi vội soi đèn vào trong phòng ngủ, nhưng ngay lập tức tôi lại soi quay lại, âm thanh không thể phát ra từ ngoài cửa phòng ngủ bởi vì tôi đã khóa chặt cửa rồi mà, không thể nào có người vào được.

Thế là tôi tắt đèn pin đi, đặt xuống hộp giường, lặng lẽ mở cửa phòng ngủ, từng bước từng bước một tiến ra.

Ngoài tiếng gió thỉnh thoảng dội tới thì không thấy một tiếng động nào khác.

Lúc đó tôi định vào nhà nhưng lại hơi do dự một chút nên vẫn bám hai tay vào mép cửa và chăm chú nhìn ra ngoài. Qua lỗ cửa nhìn ra ngoài chỉ toàn là một màu đen kịt chẳng nhìn thấy gì cả. Tôi lại sờ soạng men theo tường phía bên cửa lần tới công tắc đèn ở ngoài hành lang, định bật đèn lên xem ở phía ngoài thì bỗng rút tay lại.

Sau hai phút xác định chính xác ngoài cửa không có gì cả, lúc đó mới thờ phào, nhưng đúng lúc tôi vừa rời mắt khỏi lỗ cửa thì thấy ở ngoài cửa lóe lên một vệt sáng. Thực ra đó cũng không phải là vật gì phát sáng mà chỉ là đột nhiên có một vệt sáng rồi ngay lập tức mọi thứ lại bị màn đêm bao phủ. Tim tôi lại đập dồn lên và tôi tự hỏi lại là trò gì nữa đây?

Tôi định thần thờ dài một hơi, không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm qua lỗ cửa, ngay sau đó lỗ cửa lại sáng lên một vệt, hình như có vật gì vụt ra khỏi lỗ cửa rồi lại trở lại chỗ cũ. Tôi đang đợi người nhìn chăm chú thì lại thấy liên tục xuất hiện mấy vệt sáng, lần này thì tôi đã nhìn thấy tận mắt, có mấy con lông mi, có một con mắt đang nhìn vào trong.

Lúc đó tôi sợ quá suýt nữa hét lên, nhưng cố ghìm lại, phía dưới chân tôi dần lạnh cứng lại, cảm giác như lạnh từ trong ra ngoài. Tôi định nhè nhẹ quay vào nhưng lại không dám bước, thậm chí không dám chớp mắt, sợ người ngoài cửa biết trong phòng có sự thay đổi, thế là tôi đành đứng đó nhìn thẳng vào con mắt ở phía ngoài.

Cuối cùng, sau một hai phút, ngoài khe cửa bỗng vụt sáng, thì ra đèn cảm ứng sáng trở lại, tôi vội nhìn ra phía ngoài nhưng không còn thấy người ở ngoài cửa nữa.

Cảm thấy toàn thân đỡ dần tôi từ từ bước vào phía trong, không còn cảm giác, hai hàm răng va lập cập vào nhau. Tôi đi vào phòng ngủ nhè nhẹ khóa cửa và rón rén bước lên giường, cuộn hết chăn vào người mà vẫn thấy lạnh.

Suốt đêm đó tôi không ngủ, trong đầu nghĩ rất nhiều chuyện, trống ngực đập thành thịch, tôi rụt chân vào góc giường nhìn bốn bức tường trắng tinh đột nhiên thấy xa lạ và sợ hãi, ngẩng đầu nhìn hình người kì quái trên trần nhà, càng cảm giác như nó sắp sà xuống ôm lấy tôi.

Đến tận gần trưa ngày hôm sau tôi vẫn rất tỉnh táo, sau khi mặt trời lên cao, tôi kéo tấm rèm cửa sổ cho ánh nắng chiếu vào nhà. Căn phòng sáng bừng lên, tôi thấy khá hơn rất nhiều. Tôi bò ra lấy áo khoác mặc vào và đi đánh răng rửa mặt, sau đó với chiếc túi chuẩn bị đi làm thì bỗng nhớ ra hôm nay là chủ nhật, cuối tuần này đến lượt bác sĩ khác trực ở phòng khám.

Lúc ra khỏi phòng tôi lại quan sát nhưng không thấy có gì khác lạ, thậm chí tôi còn bắt đầu nghi ngờ có đúng là tối qua có người đứng ở ngoài cửa nhìn trực diện tôi qua khe cửa hay không nữa. Nhưng tôi lại nghĩ, nếu không có người thì đèn cảm ứng không thể tự sáng được, thế nhưng tại sao mỗi lần sau đó đều không nhìn thấy người đâu cả?

Sợ gặp phải bà cụ kia nên tôi bước đi thật nhanh.

Trên đường đi làm tôi vừa nghĩ vừa thấy hối hận, sao mình lại thuê căn phòng quái gở này chứ, rước lấy bao nhiêu là rắc rối, thế là tôi lại gọi điện cho bà chủ nhà. Kết quả là nghe được giọng lẽ nhè như vừa mới ngủ dậy của bà chủ nhà.

"Chào bác, cháu là Tạ Phi - người thuê phòng của bác đây."

"Tiểu Tạ đây à, có chuyện gì thế cháu?"

"Cháu muốn biết người sống ở trên phòng cháu là ai, có phải là bà cụ đó không?"

"Tầng trên à? Bác cũng không rõ là ai nữa... Sao thế?"

"Tại sao tầng trên cứ ban đêm lại có người gõ cồng cộc xuống nền, thế là sao?" Tôi không trình bày nhiều với bà ấy vì thấy không cần thiết.

"Vâng cháu biết rồi, thôi cháu chào bác." Tôi cúp máy chẳng muốn nói thêm gì, thực ra cũng không nên để bà ta biết quá nhiều, dù sao hơn ba nghìn tệ đã giao cho bà ta rồi không thể lấy lại được, thôi đành tiếp tục ở đây vậy.

Nếu đúng là ở trên chỉ có người mắc bệnh tâm thần thì cũng còn được. Nhưng từ chuyện hôm qua cho thấy trên đó không đơn thuần chỉ có người tâm thần.

Hơn nữa từ sau cái hôm trời mưa đó tôi không còn thấy bà cụ kia ra sưỡi ẩm nữa. Bà ấy cả

ngày ngồi trong phòng làm gì nhỉ?

Sắp đến phòng của Đại Đào, tôi gọi điện cho anh ấy ra, tôi kéo anh ngồi xuống vệ đường, sau đó lấy tấm bản đồ trường học trong túi ra đặt trước mặt.

"Anh nhìn cái này xem" - Tôi nói.

"Cái gì?"

"Là bản đồ của trường học, anh nhìn xem có phát hiện ra điều gì không."

Thực ra tôi qua tôi đã vẽ một kết cấu cơ thể người tiêu chuẩn trên tấm bản đồ này.

Đại Đào di di tay trên giấy, vẻ mặt dần dần trở nên nghiêm túc, sau đó đưa mắt nhìn tôi nói: "Là anh phát hiện ra à?"

Tôi gật gật đầu và đem hết những chuyện xảy ra gần đây nói tường tận cho anh ấy nghe.

"Ý của anh là... nơi anh ở là Phong trì, phòng khám là Khúc trì?" - Sau khi nghe xong anh ta hỏi tôi.

"Đúng... anh có muốn đến phòng tôi xem tấm bản đồ đó không?" Tôi nói.

Đại Đào gật gật đầu: "Có... đi thôi."

Hai chúng tôi vừa nói vừa đứng dậy. Tôi đối chiếu tấm bản đồ với con đường, lúc căng thẳng lúc vui sướng nói với anh ta về quan hệ giữa các mạch trên cơ thể người với các hệ thống mạch các con đường. Anh ta quan sát tỉ mỉ không nói câu nào cả.

Cuối cùng cũng đến được cửa phòng của tôi, anh ấy đứng nguyên một chỗ quan sát kĩ xung quanh rồi mới nói một câu: "Đây là Phong trì... gần giống... gần giống..."

Sau đó chúng tôi quay người bước lên tầng, đóng cửa phòng lại và bắt đầu quan sát tấm bản đồ vẽ hình người trên trần nhà.

"Đây chính là tấm bản đồ mà tôi qua tôi vẽ theo những tiếng động ở phía trên" - Tôi nói.

Đại Đào ngẩng đầu lên vừa nhìn tấm bản đồ trong tay vừa nhìn bức vẽ ở trên trần nhà.

"Anh chắc là cái mà anh vẽ là đúng chứ." - Anh ta hỏi.

"Chắc chắn là không sai, tôi đã vẽ theo những âm thanh đó, hơn nữa lại đối chiếu rất nhiều lần, không thể sai được" - Tôi nói.

"Thế thì không đúng."

"Không đúng cái gì?"

"Anh nói đâu là phòng khám?" Anh ta chỉ bức vẽ trên trần nhà và hỏi lại tôi.

"Chính là điểm "Khúc trì" đó."

"Là cái bên tay phải ấy ư?"

"Đúng thế, bên phải chẳng phải là hướng đông sao? Phòng khám của chúng ta chẳng phải là ở

phía đông của trường học đó sao?"

"Không đúng... anh nghĩ mà xem, nét vạch của người ở tầng trên với nét vẽ của anh kì thực bên trái, bên phải hoàn toàn ngược nhau." Anh ấy đưa một tay ra mô tả lại nét vẽ, "Anh hiểu ý của tôi không?"

"Ồ..." Bây giờ tôi mới hiểu ra Đại Đào nói thật có lý... Chúng tôi nhìn thấy trên trần nhà là tay phải, còn người ở phía trên thì... lúc trượt lại là động tác ở bên tay trái.

"Cho nên cái "Khúc trì" này không phải là ở bên tay phải mà là bên tay trái, nói như vậy thì chỗ đó là phía tây trường học." Anh ta vừa nói vừa cầm tấm bản đồ lên xem.

Tôi cũng vội nhìn vào đó, nhìn từ bên trái chỉ thấy một mô đất vàng bên sườn núi nhỏ, chính là huyệt phía dưới tay trái, thực tế đây đều là khu vực đang chờ trường học mở rộng, ở đó chỉ có mấy kiến trúc cũ nát, ngay cả đường đi cũng rất nhỏ, tôi nhớ là tôi chưa bao giờ đến tập thể dục ở nơi đó.

"Thế chúng ta... làm thế nào? Hay là ta qua bên đó xem sao." Tôi nói.

"Nhìn anh kia, anh nghĩ thế nào?"

"Thế... chúng ta đi thôi."

Phòng khám ở phía đông trường học tương đương với vị trí của cánh tay phải ở trên bản đồ. Chúng tôi xác định chính xác phương hướng rồi đi thẳng về phía trước.

Hai chúng tôi lại tiếp tục đi, không còn nói ra thêm được những huyệt gì nữa. Sân trường rất rộng, tôi nhận thấy mình rất ít đi ở bên này, thậm chí có thể nói chưa bao giờ đi qua, con đường và cảnh vật xung quanh dần dần làm tôi khó nhận ra. Cổng trường phía tây của trường vì xây dựa vào núi cho nên ngày thường luôn khóa, cấm người đến. Sau lớp sương mù đã hiện ra một dãy núi nhỏ đối diện với cổng Tây, nhưng hình dáng của nó ở phía tây như thế nào, tôi hầu như lại không rõ. Những tia nắng ấm áp xua tan màn sương giá lạnh, rồi mặt trời lại núp sau bóng mây đen khiến bầu trời chuyển sang tối sầm dần. Tôi xem đồng hồ thấy đã năm, sáu giờ rồi.

"Chúng ta đang đi đâu đây?", Đại Đào bỗng dừng bước nhìn từ trái qua phải.

Tôi đứng lại, ngoảnh đầu nhìn con đường và cũng nhìn từ trái qua phải một chút, trong lòng cũng chưa xác định được chuẩn xác.

"Vừa rồi chúng ta nói đến đâu nhỉ?" - Anh ta hỏi tôi.

"Đến... huyệt thứ 5." - Tôi nói.

"à đúng rồi, đến huyệt thứ 5." Anh ta nói "Không biết chúng ta tính có đúng không, nếu mà đúng là qua huyệt thứ 5 rồi thì cũng sắp đến rồi Khúc trì."

"Vậy chúng ta hãy đi chậm lại, vừa đi vừa quan sát, đừng bỏ sót cái gì cả" - Tôi nói.

"Được."

Thế là hai chúng tôi bước chậm lại, quan sát kĩ hai bên, nên không chú ý con đường và không biết từ khi nào bùn đất ở dưới chân đã biến thành đất màu. Đất bị nước mưa làm cho lầy lội tác, đi hơi khó. Phía tây con đường dần xuất hiện một thảm cỏ, cỏ dại mọc như rừng, xem ra trước đây cỏ ở nơi này cũng từng được cắt tỉa, vì tuy mọc rậm rạp nhưng vẫn theo một khuôn vuông vắn. Có lẽ đây là thảm cỏ đã được quy hoạch. Phía cuối bãi cỏ là những lùm cây um tùm, xem ra cây cối đã khá già rồi, nhưng tôi cảm thấy khu rừng không có người này dường như có cái gì đó rất kì quái.

Lúc đó Đại Đào bỗng vậy tôi lại, chỉ về phía cuối thâm cỏ và hét lên: "Hãy xem kìa, ở đó có một ngôi nhà."

Tôi nhìn theo tay anh ấy, quả nhiên ở sau lùm cây có một ngôi nhà nhỏ dài dài, một mình đứng trơ trọi ở đó, xung quanh không còn ngôi nhà nào khác.

Không biết tại sao vừa nhìn thấy ngôi nhà này tôi lại nghĩ ngay đến hình dáng của chiếc quan tài. Nhưng lúc đó tôi cố nén lại không nói ra.

Đại Đào kéo tôi đi về phía đó, tôi thấy có chút do dự, nhưng đã bị anh ấy kéo đi theo rồi. Mỗi bước đi trong đầu lại trào lên một cảm giác rùng rợn khó hiểu.

Đại Đào thì không nghĩ nhiều đến thế, anh ta cứ rẽ những lùm cây ra để đi và liên tục quay lại giục tôi nhanh lên.

"ôi..." Tôi kêu thất thanh.

"Sao thế?" - Anh ta quay lại hỏi tôi.

"Không hiểu sao tôi cảm thấy rờn rợn." Tôi trả lời.

"Rờn rợn gì chứ...? Anh sợ à?" Anh ta hỏi tôi "Sợ cái gì chứ, trong trường chúng ta có cái gì đáng sợ đâu." Nói rồi anh ta lại kéo tôi đi tiếp.

Tôi thấp thỏm nhìn ngôi nhà đang từ từ hiện ra.

Cuối cùng cũng đến được lùm cây đó, những giọt nước mưa còn đọng trên lá rớt xuống nhẹ nhàng lăn trên đầu và trên cổ tôi, tôi vuốt nước mưa, nhìn trước nhìn sau rồi lại cùng Đại Đào bước lên phía trước.

Rồi chúng cũng đã tới được trước ngôi nhà kia, nhà dài khoảng mười mấy mét, rộng khoảng năm, sáu mét, tường gạch màu đất, phía trên lợp ngói xám, xem chừng ngôi nhà này đã được xây từ rất lâu rồi. Vị trí cửa sổ căn nhà rất kì quặc, đều ở phía dưới, cứ cách vài mét lại có một cái và có khoảng năm, sáu cái, ngoài cửa sổ chẳng những sợi dây cứng xem ra rất lỗi thời.

Cửa nhà hai tấm gỗ, trên cửa có gắn ngang một thanh sắt có móc sắt được khóa lại bằng một chiếc khóa lớn màu đen.

"Ngôi nhà này trước kia dùng làm gì nhỉ sao mà cũ nát thế này?" Tôi tự hỏi.

"Sao trông nó giống như là cái nhà xác vậy." Đại Đào quay lại nói với tôi.

Tôi thót tim, quan sát kĩ hơn lại càng thấy có nhiều âm khí.

Những cái lỗ kì quặc phía dưới có lẽ là để thông khí, cho nên xây rất cao để tránh người ta nhìn vào trong.

Không biết bên trong còn cái gì không, tôi thăm nghĩ thế.

"Chưa biết chừng nơi này trước đây là phòng giải phẫu." Đại Đào dịch qua trái qua phải, vừa nhìn ngó vừa nói, "So với phòng giải phẫu hiện nay thì có rất nhiều điểm giống chỉ có điều phòng hiện nay cao hơn mấy tầng." Anh ta vừa nói vừa đi ra phía sau ngôi nhà, miệng vẫn còn đang nói gì đó, hình như đang nói chuyện với tôi nhưng tôi đờ đẫn nên chẳng nghe thấy gì hết.

"A... tôi hỏi anh nhé." Anh ấy quay sang nói với tôi.

"Cái gì cơ? Vừa rồi tôi không chú ý."

"Tôi nói là nếu vừa nãy đã đến dặm thứ 5 rồi thì đây có lẽ là Khúc trì, anh thấy sao?"

Tôi không rõ lắm, "ừ" một câu rồi cùng anh ta vòng ra phía sau.

Vòng ra sau mới phát hiện thấy ngấn qua ngôi nhà này là một con mương dài khoảng mười mấy mét, rộng ba, bốn mét, sâu hơn một mét uốn lượn trên mặt đất, bị cây cối che kín, nước mưa dâng đầy nửa mương.

"Nếu như đây là căn phòng giải phẫu thì con mương này chính là nơi chứa những thứ linh tinh như xác thỏ, xác chuột..." Đại Đào nói.

Tôi gật đầu, cảm thấy cũng có lý. Tôi bước đến cạnh con mương, cúi đầu nhìn xuống thấy toàn là bùn đen với nước bẩn.

"Không tin anh nhìn kỹ mà xem, chưa biết chừng còn có thể vớt lên đấy, xem ra nơi này cũng không sâu lắm..." Đại Đào nói.

"Tôi vớt nó lên để làm gì? Anh thật là..." Tôi làu bàu.

"A đúng rồi, đều sắp bị lãng quên, anh tính mà xem, đây rút cục có phải là vị trí của huyết Khúc trì không?" Đại Đào bỗng nhiên nói thế.

"Ai mà biết được... đã đến nơi này bao giờ đâu?" Tôi lại bắt đầu nhìn xung quanh.

"Khúc trì... Khúc trì..." Tôi lẩm nhẩm một mình.

Lúc này ánh mắt của tôi lại đưa sang nhìn về phía trước, con mương lớn... những cái ngách của con mương uốn lượn - Khúc... trì?

Tôi bỗng đứng đờ người ra, đầu óc trống rỗng. Sau vài phút tôi kéo tay Đại Đào, đưa tay chỉ dọc theo phía con mương... "Khúc trì! Khúc trì!"

Đại Đào không hiểu gì cả, trừng mắt nhìn tôi mấy giây không chớp, sau đó quay đầu lại nhìn xuống hồ. Tiếp đó anh ta đi quanh bờ hồ, tôi vội đi theo anh, cùng đưa mắt nhìn xuống đáy hồ.

Kết quả sau khi nhìn một hồi vẫn không phát hiện thấy gì, tôi chỉ nhận thấy ngày hôm đó nước mưa đã làm cho đất bùn xói thành những rãnh nhỏ, gió thổi làm nước dưới lòng mương gợn lăn tăn.

Bỗng một trận gió lớn thổi qua, gió thổi xô về một bên cách dưới chân tôi không xa, tôi đột nhiên phát hiện thấy ở dưới nước có một vật gì nhô lên giống như mồi để câu cá.

Nhưng hình dạng của vật đó lại không bình thường, căn cứ vào sự nhạy cảm nghề nghiệp của mình, tôi đột nhiên nhìn ra đó chính là một ngón tay người.

Một nỗi sợ hãi kinh hoàng lại dâng lên, tôi vội kéo Đại Đào lại, chỉ tay xuống nước: "Nhìn kìa, nhìn kìa."

"ở đâu, ở đâu, cái gì vậy?" Đại Đào giật mình chạy lại chỗ đó.

"Chỗ đó! Đầu ngón tay." Tôi khẽ nói, sợ bị người khác nghe thấy. Nhưng sự thực là xung quanh chỉ có hai chúng tôi mà thôi.

Đại Đào đưa người lên phía trước, rồi lại quay lại lặng lẽ nhìn tôi một hồi không nói gì.

"Đầu ngón tay! Có phải không?" Tôi khẽ hỏi anh ta.

Anh ấy lại đưa mắt nhìn ra hướng đó, sau đó nhún người đứng thẳng lên, kéo tôi đi về.

Tôi cũng sợ chết khiếp nhưng lại không muốn rời khỏi chỗ này, bởi vì vẫn chưa xác định được đó có phải là một cái ngón tay hay không, cô tôi như nghẹn lại, tôi níu tay Đại Đào.

"Anh đợi một chút"! Tôi nói.

"Anh làm cái gì vậy? Mau đi thôi! Nếu quả thật người chết là hết thì phòng giải phẫu của bệnh viện cũng không thể nào vớt thi thể ra đây được, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó." Anh ta trừng mắt nói với tôi.

"Đợi một chút tôi xem rút cục có đúng không." Tôi vừa nói vừa chạy đi tìm hòn đá. Tôi tìm thấy một hòn đá nhẵn nhụi, liền cầm lên tay ngắm đúng hướng ném về phía vật nổi kia. Chỉ nghe "tôm" một tiếng, một hòn bùn bắn lên và hòn đá chìm vào trong bùn. Tôi quan sát cẩn thận phía dưới hòn đá thì thấy đang đỡ lấy hòn đá là một bàn tay hoàn chỉnh.

Hai vai tôi lạnh đi, chân cũng mềm nhũn, cố chống hai tay vào đùi, tôi đứng thẳng lên, loạng choạng lùi lại hai bước, vừa chạm đúng vào Đại Đào, tôi nắm chặt lấy tay Đại Đào, hai chúng tôi không nói gì thêm vội co cẳng chạy ra ngoài.

"Vù... ù" Tiếng gió vút bên tai, xung quanh lại càng tối. Chúng tôi ba chân bốn cẳng chạy một mạch ra ngoài, mười phút sau, cuối cùng cũng đến được chỗ quen thuộc với chúng tôi.

Hai chúng tôi đều mệt đến nỗi thờ hồng hộc, phải cúi hắt người xuống để thở. Đại Đào thờ một lúc, đưa tay vào túi móc ra chiếc điện thoại, ấn số và đặt lên tai nghe: "Alô!110 đó à? Tôi muốn báo cảnh sát."

Anh ấy cúp máy. Tôi thấy mặt anh trắng bệch ra.

"Anh không sao chứ?" Tôi nói.

Anh ta lắc đầu không nói gì, hồi lâu mới lên tiếng: "Cảnh sát nói tốt nhất là chúng ta ở lại đây để bảo vệ hiện trường..."

Tôi bỗng như nhớ ra, kêu lên: "Chết cha... hiện trường toàn là những vết chân của chúng ta, khi cảnh sát đến chắc chắn họ sẽ hỏi: Chúng ta không có chuyện gì mà sao đang đem lại mò đến đây..."

"Thế thì anh hãy nói hết tất cả với họ."

"Nói gì?"

"Nói gì à? Đương nhiên là nói những chuyện ở tầng trên."

"Tầng trên? ý anh là... người là do bà cụ ở tầng trên giết ư?"

"Sao anh ngu thế! Khu anh sống chẳng phải là vẫn còn dấu vết hay sao? Một cái Phong tri một cái Khúc tri... không phải bà ấy thì còn ai vào đây được nữa." Anh trừng mắt nhìn tôi nói.

Tôi run lên bần bật, lại nghĩ đến bà cụ với đôi mắt đen ngòm và cánh tay gầy như cây củi khô, lại còn cả tám bản đồ vẽ trên nền nhà bà ta nữa.

Không lâu sau, đã có tiếng còi của cảnh sát vọng tới, tôi nhìn về phía ánh đèn đang rọi tới. Tiếp đó không quá vài phút, tiếng còi cảnh sát đã tiến lại gần chỗ chúng tôi. Đại Đào đứng dạng chân ra giữa đường, giơ tay vẫy xe "Dừng xe, dừng xe."

Hai chiếc xe cảnh sát dừng lại, sau đó từ trên xe nhảy xuống mấy vị cảnh sát.

"Làm cái gì thế hả?" Đi đầu là một người cầm đèn đang rọi về phía chúng tôi, vừa đi vừa hét.

"Chúng tôi là người vừa báo cảnh sát, các anh mau lại đây." Đại Đào vừa nói vừa chạy lên phía trước và lại quay lại chếp miệng bảo tôi: "Nhanh lên!"

Người cảnh sát dẫn đầu nhìn chúng tôi bằng ánh mắt sắc bén, nói một câu: "Lên xe!"

Sau vài phút, xe đã đi ra khỏi phạm vi của thảm cỏ.

"Dừng xe, dừng xe!" Đại Đào hét lên. "Đến rồi, đến rồi, chính là chỗ đó!"

Xe cảnh sát "kít..." một tiếng và dừng lại, Đại Đào nhảy xuống xe, tiếp đó mấy người cảnh sát cũng nhảy từ trên xe xuống.

"ở đâu?" Họ hỏi.

"ở đó xe không vào được đâu, phải đi bộ thôi." Đại Đào vừa nói vừa chỉ về phía rừng cây và hướng họ về phía đó, thấy người đông nên tôi cũng hơi yên tâm.

Vào đến khu rừng vòng qua một chút là đến ngôi nhà ngói kia, và quay sang phía sau chính là "Khúc trì" rồi. Đi bên cạnh, mấy vị cảnh sát liên tục soi đèn xuống phía dưới, tôi khuyu người xuống nhặt lên một vật gì đó cho vào trong túi.

Tôi và Đại Đào dựa theo những ấn tượng trong đầu mà tìm đến nơi vừa phát hiện ra chiếc tay người, sau đó nhìn sâu xuống đáy nương, bên cạnh một cảnh sát cũng rọi đèn xuống, sau đó ánh đèn chiếu tới đáy nương, tôi lại nhìn về chỗ đó - ở đó, bàn tay người vẫn đang lù lù dờ hờ đá.

Bất giác toàn thân tôi lạnh toát, hít một hơi thật sâu, tôi chỉ về phía đó nói với cảnh sát: "Chính là chỗ đó." Hai cảnh sát liền lấy máy ảnh chụp mấy phát về nơi tay tôi đang chỉ. Sau đó quay ra chụp thêm mấy tấm ở những chỗ quanh đó. Lúc này người cảnh sát đứng đầu gọi hai cảnh sát kia và nói: "Hai anh xuống vớt nó lên thử xem!"

Tiếp đó ông ta lại bảo một cảnh sát khác: "Anh giúp họ ghi chép lại." Rồi ông ta bước đến bên bờ nương đứng xem.

Hai người cảnh sát có nhiệm vụ vớt bàn tay kia đeo găng tay da và bắt đầu nhảy xuống. "Tòm" một tiếng, hai người bơi đến nơi có cái tay người. Tôi vội đưa mắt ra chỗ khác không dám nhìn nữa.

"Hai anh trước tiên hãy cho biết thân phận của mình." Người cảnh sát kia bắt đầu mở một cái kẹp ra, hỏi tôi và Đại Đào.

Đúng lúc đó từ dưới nương vọng lên tiếng hét: "ôi... Mã... Mã đội... là một người."

Mặc dù tôi đã có dự cảm trước nhưng vẫn phát hoảng vội quay đầu nhìn về phía đó, chỉ thấy từ dưới nương thò lên cái cổ sau đó là một bên vai và nửa thân. Cái xác đó đã cứng lại rồi, mặc dù cảnh sát dùng sức lật qua lật lại nhưng cái xác đó vẫn giữ nguyên tư thế không đổi, xem ra nhất định là đã chết lâu rồi.

Tiếp đó hai cảnh sát dưới hồ không nói năng gì nữa mà chỉ rẽ bùn ở xung quanh ra, đặt tay

xuống dưới cái xác, dùng sức kéo lên.

Trên bờ đã trải sẵn một tấm vải, hai cảnh sát cùng vớt cái xác lên bờ.

Nào ngờ cái xác đó theo quán tính lại lật nửa người lên và lặn nửa vòng, khổ nỗi lại lặn đúng đến dưới chân tôi, một cánh tay đầy bùn duỗi ra "phịch" một tiếng, cánh tay duỗi ra ngay phía chân trái của tôi. Tôi hét lên một tiếng thật to "á...", tóc tai dựng ngược hết lên, lùi hơn một mét về phía sau nhìn lại chân trái - bàn chân năm ngón như bị tê liệt đi.

Bỗng chốc tôi lại cảm thấy như không thể cử động được, liền túm vội lấy Đại Đào. Dưới hồ hai cảnh sát vẫn đang dò tìm, vị cảnh sát cầm đầu chép miệng: "Nhẹ một chút... lần nào cũng phải nhắc các anh cẩn thận, nhẹ nhàng, có cái gì đáng sợ đâu chứ." Sau đó ông ta quay lại nhìn bộ dạng sợ hãi của tôi và lại nói với người cảnh sát ở trước mặt tôi: "Thế này nhé, mấy người các anh về trước đi, để bốn người chúng tôi ở lại xem, các anh hãy dẫn hai người này về đồn trước, ghi biên bản rồi có gì liên lạc bằng điện thoại."

Người cảnh sát kia "tuân lệnh" một tiếng rồi đưa tôi đưa tay và Đại Đào lên xe. Cuối cùng tôi leo lên xe, lau mồ hôi lạnh ở mặt. Không biết lát nữa khi ghi biên bản nên nói cái gì đây. Đại Đào ngồi bên cạnh nhíu mày, hình như anh ta cũng đang nghĩ về chuyện này.

Đến đồn công an, ánh sáng của đèn chiếu trên đầu tôi, tôi bỗng cảm thấy bàng hoàng, càng không biết mình phải nói sao. Câu hỏi đầu tiên mà cảnh sát hỏi chúng tôi, Đại Đào ở bên cạnh trả lời luôn, đầu óc tôi hoảng loạn không nghe thấy anh ấy nói gì nữa.

Tôi luôn nghĩ, người này rút cuộc là do ai giết? Có phải là do bà cụ ở tầng trên không? Nhưng lại không dám khẳng định. Tôi có nên nói với cảnh sát không?

Tôi thất thần nhìn chăm chăm vào mắt viên cảnh sát, dường như không nói gì cả, chỉ phụ họa với Đại Đào nói: "Vâng" "Đúng." Sau một hồi cảnh sát nói "Xong rồi", sau đó lưu số điện thoại và địa chỉ của chúng tôi lại, nói là sau này có thể vẫn còn chuyện phải hỏi chúng tôi. Tôi gật gật đầu, sau đó cùng với Đại Đào quay người và rời khỏi đồn công an.

"Vừa nãy anh nói gì với cảnh sát thế?" Tôi hỏi Đại Đào.

"Tôi nói ra chuyện chúng ta vô tình đã phát hiện được."

"Thế anh ta không hỏi anh là... tại sao hai chúng ta lại phải đến chỗ đó?"

"Hỏi rồi, tôi trả lời như những gì đã xảy ra, nói là ngẫu nhiên phát hiện trong trường có phác đồ kết cấu cơ thể người, hai chúng ta liền nghĩ đến việc tìm chỗ huyết đạo."

"Anh nói rồi à?"

"Đương nhiên là nói như thế, nếu không thì nói sao? Anh định nói dối cảnh sát à? Liệu anh có thể qua mắt được họ không?"

"Ngay cả chuyện của bà cụ ở tầng trên anh cũng nói rồi à?"

"Chưa... Chuyện này tôi hơi do dự một chút, vẫn chưa nói, tôi sợ tự mang vạ vào thân."

"Mang vạ vào thân? Không phải anh nói người là do bà ta giết đấy chứ."

"Không hiểu tại sao... bây giờ tôi cảm thấy chuyện này không giống như chúng ta nghĩ..." Đại Đào lắc lắc đầu nói với tôi.

Tôi không nói gì thêm, quan sát những biểu hiện của Đại Đào như là đang nhìn chính mình, bất giác tôi nhìn xuống dưới mắt cá chân, vết bầm kia vẫn còn in trên đó.

Tối hôm đó tôi không dám trở về phòng của mình nữa, may mà bạn gái của Đại Đào vừa đi công tác, thế là tôi bèn về chỗ anh ta ngủ. Đêm hôm đó, chúng tôi mơ loạn cả lên, trong đầu như có một bộ phim tái hiện lại cảnh xảy ra lúc ban ngày. Buổi sáng ngày hôm sau, chúng tôi cảm thấy đầu như nhồi choáng váng.

Tôi và Đại Đào rất muộn mới vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, sau đó chuẩn bị đến phòng khám làm việc. Chúng tôi vừa đi xuống lầu dưới thì chuông điện thoại di động của Đại Đào réo lên. Anh ta nhận điện thoại, nói mấy câu "Xin chào", sau đó lại nói một tràng "Vâng, vâng, vâng" và cúp máy.

Tôi vừa định hỏi thì anh ấy liền nói: "Là điện thoại của đồn công an, họ muốn chúng ta đến hỗ trợ điều tra."

Tôi chép miệng, tuy có chút ngại ngần nhưng xem ra không thể không đi.

Đồn công an cách trường không xa, hai chúng tôi đổi ca cho đồng nghiệp khác rồi đến ngay đồn. Vị Mã đội trưởng hôm qua đang chờ chúng tôi, sau khi chúng tôi bước vào, ông mời chúng tôi ngồi đối diện với ông.

"Hôm nay mời các anh đến đây mục đích chủ yếu là muốn tìm hiểu thêm một vài tình tiết." Mã đội trưởng nói.

Tiếp đó ông ta hỏi tỉ mỉ những tình tiết ngày hôm qua một lần nữa. Tôi và Đại Đào đều cẩn thận trước khi trả lời, trong lòng vẫn giấu một điều, không ai nói ra chuyện về bà già kia. Ngoài duy nhất một tình tiết đó, còn lại chúng tôi đều đã nói toàn bộ sự thật.

Mã đội trưởng gật gật đầu, kẹp hồ sơ lại đặt sang một bên. Sau đó lại lấy từ trong một chiếc phong bì to ra mấy tấm ảnh.

"Đây là mấy tấm ảnh chụp mấy người cùng chết vào buổi tối hôm đó, các anh xem có thấy quen không?" Ông ta xoay những tấm ảnh đó đưa lại phía chúng tôi.

"Mấy người...?" Tôi kinh hoàng "Không phải chỉ có một người sao?"

"Đúng vậy, anh bình tĩnh một chút rồi xem ảnh."

Tôi đón lấy mấy tấm ảnh, bức thứ nhất chụp toàn thân người chết, bên trên còn dính đầy bùn đất, phía dưới che một tấm vải... Chắc bức thứ nhất là chụp ở hiện trường tối qua. Bức thứ hai cũng là một bức chụp toàn thân người chết, người này đã được tắm rửa sạch sẽ, thay bộ quần áo khác có thể thấy nạn nhân chết là ngạt trong nước, toàn thân đều đã căng phồng. Bức thứ ba là chụp phần trên của người chết, mặt gầy người gầy, hơi sưng phù một chút nhưng vẫn nhận ra đó là một bà già.

Bà... bà lão?

Tôi giật nảy mình, mắt nhìn chăm chăm vào nạn nhân, không sai, tuyệt đối không thể sai, đây chính là bà cụ ở tầng trên nhà tôi. Quả nhiên là bà ấy! Bà ta chết rồi ư? Tại sao có thể là bà ta chứ?

Tay tôi dừng lại không động đậy ở giữa không trung.

Đại Đào nhìn thấy vẻ kinh hãi của tôi, bèn thử hỏi: "Anh nói là... chính là bà ta?"

Lúc này viên cảnh sát nhận ra chúng tôi hình như có chuyện gì còn giấu giếm, bèn cắt ngang câu chuyện: "Các anh quen bà ta à? Bà ta là ai?"

Tôi sững sờ hồi lâu, sau đó ngẩng đầu lên và nhìn thẳng vào mắt viên cảnh sát nói: "Chính là bà ta... bà ấy sống ở tầng trên phòng tôi..."

Viên cảnh sát cũng sững người, ngay sau đó liền hỏi tôi: "Vậy sao? Vậy anh hãy xem những tấm khác xem còn nhận ra ai nữa không?"

Tôi lấy hết can đảm, lại quan sát tiếp, kết quả nhìn thấy thêm ba thi thể khác nhau nhưng những thi thể này đã quá phù nên khó có thể nhận ra.

"Nhìn không rõ, tôi không nhận ra." Tôi đưa lại mấy bức ảnh đó cho cảnh sát, cảm thấy có một chút khó chịu.

"Anh sống ở đâu? Dẫn chúng tôi tới xem." Ông ta nói.

Sau vài phút, hai chiếc xe cảnh sát chở tám người và cả hai chúng tôi đi về trường học. Tôi chỉ cho xe đi về hướng cửa Bắc của trường. Sau cùng xe dừng ở phía trước cổng, chúng tôi đi vào trong, chỉ mấy phút là tới tầng nhà - nơi tôi đang sống.

Vừa bước lên tầng Mã đội trưởng vừa hỏi tôi: "Trước đây bà ta sống một mình à?"

"Tôi cũng không biết." Tôi trả lời.

Lên đến tầng 5 tôi chỉ về phòng 502 và nói với họ: "Tôi sống trong phòng đó còn bà ta ở tầng trên."

Bước lên tầng 6, tôi chỉ phòng 602 và nói: "Chính là phòng này."

Mã đội trưởng ra hiệu hãy giữ im lặng, mọi người đều không nói gì, đứng hết sang một bên. Mã đội trưởng đứng ở ngoài dùng tay gõ cửa, vừa gõ vừa nói: "Cảnh sát đây, mau mở cửa!"

Phía trong không thấy có phản ứng gì.

Tôi nín thở đứng xem, biết là bên trong sẽ không có người nhưng lại sợ chẳng may thò ra cái gì đó thì sao.

Vài phút trôi qua, trong phòng vẫn im ắng.

Mã đội trưởng kéo kéo cửa, cửa đó vốn không có khóa, chỉ khép thôi nên vừa kéo đã mở ra. Mã đội trưởng mở hẳn cửa ra tròn mắt nhìn khắp căn phòng. Cách bài trí trong phòng này giống y như phòng của tôi, bên trái là nhà bếp, bên phải là nhà vệ sinh, ở chính giữa là phòng ngủ, cửa phòng ngủ đóng.

Mã đội trưởng lại gõ mấy tiếng hỏi: "Có ai không?"

Không có ai trả lời, thế là ông ta liền đẩy cửa bước vào trong, chúng tôi cũng bước theo sau, vào đến trước cửa phòng, ông ta đưa tay lên cửa phòng phát ra tiếng "kẹ... ẹt." Trong phòng ngủ cũng không có người. Tôi thở phào nhẹ nhõm đứng ở ngoài cửa nhìn vào trong chỉ thấy cách sắp xếp giống phòng tôi nhưng các thiết bị lại không giống. Giường trong phòng này đặt dựa vào một bên cửa còn trong phòng ngủ nơi đặt giường của tôi thì phòng này lại là một tấm thảm, bên trên đặt một bàn uống trà.

Tôi bỗng nhớ đến mấy đêm trước âm thanh từ trên vọng xuống thẳng với giường tôi chính là nơi đặt tấm thảm và bàn uống trà này. Vậy dưới tấm thảm kia là cái gì nhỉ?

"Mã đội trưởng, ông thử kiểm tra ở dưới tấm thảm này xem." Tôi đột nhiên nhớ ra và nói với

ông ấy.

Ông ta nhìn tôi với vẻ mặt dăm chiêu, sau đó cúi người lật một góc của tấm thảm lên, đồng thời dựng luôn cả bàn uống trà lên, tiếp đó ông ta để lộ một vẻ kinh ngạc, tay càng nhấc cao. Sau cùng nhấc hẳn cả bàn uống trà lên đặt sang một bên, tiếp đó lật cả tấm thảm lên. Cuối cùng phía dưới tấm thảm đã lộ rõ, quả nhiên dưới đó có phác đồ kết cấu cơ thể người.

Phác đồ này được khắc trực tiếp bằng vật cứng trên nền đất thô ráp. Từng nét lớn nhỏ trên phác đồ đều tương ứng với tầng dưới nơi tôi ngủ. Tôi bước qua đó, đưa mắt nhìn kỹ tấm phác đồ, phát hiện thấy quả nhiên so với bức tôi vẽ dựa vào âm thanh không hề sai, hơn nữa ở giữa Khúc trì và Phong trì còn có một cái rãnh nhỏ, giữa hai rãnh nhỏ được nối với nhau bằng một đường khúc khuỷu.

Tôi và Đại Đào đưa mắt nhìn nhau, ra vẻ điều này rất phức tạp.

Mã đội trưởng vội đẩy chúng tôi ra và gọi mấy người canh sát vào, họ chụp tất cả các nơi trong căn phòng, đặc biệt là tấm phác đồ kia tôi thấy họ bấm máy liên tục.

Lúc này tôi không kiềm chế được mình liền hét lên: "Mã đội trưởng..."

Ông ta ngẩng đầu lên nhìn tôi.

Tiếp đó tôi đem toàn bộ những chuyện dị thường mà tôi biết kể lại tường tận cho viên canh sát.

Mã đội trưởng vừa chăm chú nghe vừa đưa mắt quan sát, đợi tôi nói hết, ông ta mới lên tiếng: "Người bị hại ở trong phòng này chính là bà cụ, sau khi bị đánh bất tỉnh bà ta đã bị tiếp tục đánh cho đến lúc chết... chính là ở chỗ này."

Ông ta vừa nói vừa chỉ vào cái rãnh nhỏ của huyết Phong trì trên tấm phác đồ.

"Hơn nữa không chỉ riêng bà ấy mà ba người bị hại kia đều là các thiếu nữ cũng bị chúng dùng chung một thủ đoạn này giết chết." "Ba người bị hại kia đều bị gãy xương, không thấy đầu đâu cả."

"Không thấy đầu đâu cả?" Tôi không kìm được, nhắc lại lời của ông ta, cảm giác như đang vã mồ hôi hột.

"Phác đồ này là do bà ta tự vẽ... quái lạ..." Ông ta im lặng nhìn tấm phác đồ.

Tôi cũng bị cuốn vào vòng mê hoặc mới...

Lúc sắp đi, để cho dễ làm án, canh sát niêm phong phòng 602 lại. Đội trưởng Mã bắt tay tôi và Đại Đào nói lời cảm ơn về sự hợp tác của chúng tôi và nói sau này sẽ còn cần nhờ đến sự giúp đỡ của chúng tôi.

Mấy ngày sau đó tôi luôn ngủ lại phòng của Đại Đào, lí do tại sao thì chắc cũng khỏi cần phải nói. Khoảng hai tuần sau đó, khi tôi và Đại Đào đang ăn trưa thì chuông điện thoại của Đại Đào lại rung lên.

"Công an... lại là công an." Anh ta vừa nói nhỏ với tôi vừa nhận điện thoại, "Alô, xin chào."

Tiếp đó chẳng biết anh ta nói những gì.

"Vâng vâng... tôi biết rồi, tôi sẽ qua bên đó ngay." Nói xong anh ta cúp máy.

"Sao rồi?" Tôi hỏi.

"Bảo chúng ta lập tức tới đó, có tiền triển mới."

Hai chúng tôi gói thức ăn thừa lại và chạy tới đồn công an.

Tới nơi, nhìn thấy Mã đội trưởng, ông ta gật đầu nói với chúng tôi: "Đã điều tra rõ, bà cụ bị chết đó không phải sống trong phòng 602 mà là 603, còn nữa, trong số ba cô gái kia có hai người đã từng ở tại phòng 502... chính là căn phòng hiện nay anh đang ở, người còn lại thì chưa rõ, cho nên hôm nay mời anh đến đây là muốn nhắc anh nên cẩn thận." Nói xong ông ta nhìn tôi.

Câu nói của ông ta làm tôi sồn hết gai ốc. "Hà... ý ông là sao?" Tôi trừng mắt hỏi ông ta.

"Bốn người đều bị giết theo cùng một kiểu, hơn nữa hai người chết kia đều đã từng ở phòng 502 cho nên những người sau đó theo tôi rất có khả năng cũng sẽ trở thành nạn nhân. Vì thế chúng tôi nghi ngờ, kẻ giết người có quan hệ với chủ nhà của phòng 502. Chúng tôi đã điều tra, chủ nhà của phòng 502 tên là Thường Yên, có phải không?" Ông ta nhìn tôi.

Tôi nghĩ đến bản hợp đồng và xác định là đúng, tôi gật đầu nhưng trong lòng lại không dám nghĩ chuyện của bà cụ kia với chuyện này là một.

"Còn nữa, điều quan trọng nhất là Thường Yên chính là người trong phòng 602, chứ không phải là bà cụ bị chết kia." Ông ta gật gật đầu nói.

"Vậy Thường Yên, bây giờ bà ta ở đâu?" Tôi vội hỏi.

"Hiện nay vẫn chưa tìm thấy bà ta, có khả năng là bà ta đã trốn đi rồi, những lời hôm nay tôi nói các anh nhất định phải giữ bí mật, bắt đầu từ hôm nay anh tạm thời đừng sống ở phòng 502 nữa, có chuyện gì xảy ra hãy báo ngay cho tôi." Ông ta nhìn tôi và nói.

"Vâng vâng, ông yên tâm, từ mấy hôm trước tôi đã không còn ở đó nữa rồi." Tôi nói.

"Cái bà Thường Yên đó các anh có biết gì về bà ta không?" Ông ta đột nhiên hỏi tôi và Đại Đào.

"Sao cơ?" Tôi và Đại Đào đồng thanh hỏi.

"Bà ta nguyên là viện trưởng của bệnh viện các anh đó, một bác sĩ có thâm niên giàu kinh nghiệm, bà ta đã nghỉ hưu cách đây hơn mười năm rồi, chắc các anh không biết, cũng là do điều tra mà tôi mới biết được nhân thân của bà ta." Ông ta nói "Nhưng đương nhiên hiện nay cũng chưa thể xác định được ai là kẻ giết người, những thủ đoạn giết người của tên này hết sức chuyên nghiệp, chỉ cần tiêm huyết từ đằng sau là nạn nhân lập tức chết luôn, nếu nói là do bác sĩ làm thì người này trình độ chuyên môn cũng phải cực giỏi. Còn nữa, những người quen bà ta nói, những thiết kế ở khu vực trong trường này đều do năm xưa chính tay bà ta vẽ... Chắc các anh hiểu ý của tôi, tôi nói là chính tám phác đồ kết cấu cơ thể người được lưu giữ ở trong trường học ấy, cho nên chuyện "Khúc trì" mà các anh nói nếu bảo rằng do bà ta làm chuyện này thì cũng có lý."

Tôi cùng Đại Đào hoảng quá không nói được gì, chỉ gật gật đầu...

Sau lần gặp mặt này, phải cách một khoảng thời gian khá lâu sau đó, không thấy Mã đội trưởng liên lạc gì với chúng tôi.

Chúng tôi nghĩ chắc là những khó khăn của vụ án đã được giải quyết xong, và do công việc bận rộn, tôi cũng không mấy bận tâm đến chuyện đó nữa, thế là lại một lần nữa chuyển nhà.

Ăn tết xong, vào một ngày tháng Ba, Mã đội trưởng đột nhiên lại xuất hiện, hôm đó ông ta gọi

điện cho tôi.

"Tạ Phi phải không? Tôi là Mã, báo cho anh một tin nhé, vụ án phải đưa ra xét xử công khai."

Trong phút chốc tôi chưa hiểu ra vấn đề, liền hỏi lại ông ta: "Ai? Là Thường Yên? Bắt được người rồi à?"

"Đúng, lúc chúng tôi bắt bà ta thì bà ấy đang ở quê ăn mỡ gấu... ăn não người."

"Não... não người?" Tôi tưởng mình nghe nhầm, trong giây lát vừa sung sướng vừa ghê đến phát nôn.

"Tòa mở phiên xét xử, nếu có thời gian thì mời anh và đồng nghiệp cùng đến tham dự, tôi cũng muốn đến nghe." Ông ta nói.

Tôi cảm ơn sau đó cúp máy.

Mấy ngày sau đó tôi đứng ngồi không yên, trong đầu lúc nào cũng hiện lên hình ảnh lần đầu tiên gặp Thường Yên... Bà ta dắt tôi đến phòng 502, nói phòng tốt thế này tốt thế nọ, rồi lại là thuê nửa năm, cho tới tận lúc này tôi mới thực sự hiểu ý của bà ta. Nhưng cũng may cho tôi là chưa bị lọt vào tay bà ta.

Nghĩ đi nghĩ lại tôi quyết định không đến tham dự phiên tòa, có lẽ do tôi sợ phải gặp lại bà ta một lần nữa.

Tôi để Đại Đào đi, để khi về có gì anh ấy sẽ nói lại với tôi.

"Trước tòa bà ta đã tự biện hộ, không cần tòa chỉ định luật sư biện hộ cho." Đại Đào nói.

"Cái gì cơ? Bà ta đã nói ra những gì?"

Trước tòa bà ta đã nói ra tất cả các thủ đoạn giết người của mình, tôi nghe mà cứ dựng cả tóc gáy..."

"Nói những gì thế?"

"Anh đoán thử xem? Bà ta đặt giường trong phòng 502 cố định ở một chỗ. Sau đó ở vị trí tương ứng trên tầng 6 bà ta vẽ tám bản đồ cơ thể người, sau mấy lần tập luyện bà ta đã vẽ ra hoàn chỉnh một hình người, sau đó rất nhanh đã tìm đến huyết Phong trì, bóp mạnh vào chỗ đó, sau một hồi bà ấy ngồi hẳn lên đầu người ta, hơn nữa còn giữ lại một chiếc chìa khóa của phòng 502, nửa đêm lên lút mò xuống dùng chìa khóa kê vào sau gáy người ta, xác định rất chính xác huyết Phong trì, chỉ vài giây sau đã giết chết người ta rồi. Ba người trước đó đều chết như vậy, cũng may anh cẩn thận lại thay một cái khóa khác chứ nếu không thì đã sớm mất mạng rồi."

"Trời ơi... thế tại sao bà ta lại phải giết người chứ?" Tôi nghe phát lạnh cả người.

"Ăn não người... đừng nhắc nữa, cứ nhắc đến là tôi lại buồn nôn."

"Bà ta... tại sao bà ta lại phải ăn cái đó?"

"Công tố cũng hỏi bà ta câu đó, anh đoán xem bà ấy trả lời thế nào?"

"Bà ta nói gì?"

"Bà ta nói, mười mấy năm trước bà ấy bị mất chức viện trưởng, lí do mà nhà trường đưa ra là:

"Não của bà ấy kém, cần phải nghỉ ngơi." Cũng không biết khi đó có ai chơi đùa bà ta không, nhưng dù sao thì bà ấy cũng vô cùng tức giận nên nhất quyết phải nhanh chóng giành lại chức viện trưởng, nhưng bệnh viện đã có người thay thế, cho nên cuối cùng bà ta cũng không phục chức được. Từ đó bà ta hận tất cả những người trong trường, đồng thời tìm mọi cách để bồi bổ não, hi vọng sẽ được mọi người công nhận trở lại. Bà ta ăn hết não lợn đến não người suốt mười mấy năm nay, nhưng cho đến giờ bà ta đã không còn cơ hội làm viện trưởng nữa, bà ta ăn não đến mức thành nghiện, hề không ăn là không sống nổi mà lại cảm thấy não người là bổ nhất cho nên mới..."

"Thật là một mụ đàn bà ác độc..." Tôi tức quá chửi một câu.

"Bà ta còn nói ra mấy cách nấu món não và còn biết loại nào ăn ngon nhất... Thôi không nói nữa, thật dã man, bà ta nói hồi lâu liền bị quan tòa cắt lời, bà ta không nghe mà vẫn tiếp tục nói, liền bị hai cảnh sát lôi ra ngoài."

"Nói như thế thì... bà cụ ở phòng 603 cũng là do bà ta giết?"

"Đúng, về cái chết của bà cụ già đó, bà ta chỉ nói một câu: "Bà già lắm chuyện, nếu giữ lại sẽ làm hỏng việc tốt của bà ta..."

...

Từ đó về sau tôi quyết sẽ quên hết tất cả chuyện này, bởi vì hề cứ nghĩ đến là tôi lại nhớ đến chuyện ăn não của bà ta và, tôi lại cứ muốn ọe ra. Mấy ngày sau, trong lúc xem báo thì vô tình đọc được một mẩu tin, nói là trong tù trước hôm hành hình có một phạm nhân nữ đã tự sát, cách tự sát là dùng một vật sắc nhọn đặt xuống phía dưới huyết mềm nhất sau gáy, tiếp đó ấn mạnh vật nhọn đó vào sâu năm phân, phạm nhân chết ngay tại nhà giam.

Tôi thót cả tim, thủ đoạn này khiến tôi bỗng nhớ đến một người, tôi cẩn thận đọc kĩ nội dung của bài báo, hi vọng sẽ tìm thấy chút thông tin về phạm nhân nữ đó, nhưng không hề tìm thấy một chút manh mối nào cả.

Tôi bỗng nghĩ đến đội trưởng Mã, chúng tôi đã gần như là bạn của nhau, thế là tôi liền gọi điện cho ông ấy.

"Mã đội trưởng đây à, tôi là Tạ Phi đây, tôi muốn hỏi ông về chuyện của Thường Yên, cái người đã ăn não đó, ông còn nhớ không?"

"Nhớ, hôm qua bà ta đã chết rồi." Ông ta nói.

"Làm sao mà chết." Tôi kinh ngạc hỏi.

"Bà ta dùng một vật sắc nhọn đâm vào đầu, bây giờ khắp nơi đều đưa tin về bà ta, anh không xem báo sao?"

"Tôi xem rồi... nhưng muốn tìm ông để xác định lại xem có đúng là bà ta không."

"à đúng rồi, tôi sẽ nói cho anh chuyện này nhưng anh không được lộ ra ngoài đâu đấy, chuyện không tốt lành gì." Giọng Mã đội trưởng đột nhiên nhỏ xuống.

"Hả, chuyện gì thế?"

"Anh phải không được nói chuyện này ra cơ, người biết chuyện này không nhiều, nếu lộ ra thì lại ầm ĩ hết cả lên."

"Ông yên tâm đi, có chuyện gì mau nói đi!"

"Lúc sắp chết bà ta có để lại một bức di chúc."

"Hả... viết gì vậy?"

"Ôi dào, toàn là chuyện bà ta ăn não người thế nào, rồi thì ăn không hết lại phơi khô và nghiền ra thành bột, sau đó ăn dần..."

"Khiếp, kinh thế... sau đó thì sao?"

"Bà ta còn nói đem bột đó làm nhân màn thầu mời mọi người ăn... à phải rồi, có mời anh không?"

"..."

Sau khi Tạ Phi kể hết câu chuyện mọi người đều im lặng, lẽ nào có chuyện đó thật sao? Nhưng nhìn vẻ mặt của Tạ Phi, xem ra không phải là anh ta đang nói đùa.

Lúc này bác sĩ Tuần ở khoa ngoại nói:

"Ừ, rất có thể có chuyện đó. Ngoài ra tôi còn nghe thấy một vài chuyện khác, trước khi sự cố bên khoa sản của bác sĩ Trương Tôn xảy ra, hình như vẫn thấy người nhà bệnh nhân nói đến... đầu năm nay bệnh viện toàn gặp những chuyện không hay."

Lúc này mọi người đều im lặng không nói gì, tiếp ngay sau đó có người mở cửa nhà xác ra, người bước vào lại chính là viện trưởng.

"Các đồng chí đang nói chuyện gì vậy? Sao thấy tôi vào lại im lặng hết vậy?"

Trương Xuân Hòa - bác sĩ khoa xương giải thích với viện trưởng, viện trưởng nhíu mày, hỏi lâu mới nói:

"Trên đời này làm gì có chuyện đó? Các anh chị đều là những người học cao thế mà còn tin mấy chuyện vớ vẩn đó sao? Tôi nghĩ là do có người cố ý phá hoại chứ nếu không với trình độ y bác sĩ như các anh chị đây thì sao có thể xảy ra những sự cố đó được?"

Lời của viện trưởng làm chúng tôi cảm thấy rất xấu hổ, đồng thời cũng cảm thấy những ân ý khác trong đó. Dường như ông ấy muốn cứu bệnh viện ra khỏi tình hình này.

Người nhà sản phụ đến làm loạn đã bị bắt đến đồn công an, mọi người cũng chuẩn bị rời khỏi nhà xác. Tạ Phi là người đi sau cùng, vô tình quay đầu lại nhìn thì phát hiện thấy một tấm vải đang đập một cái xác bỗng trượt sang một bên để lộ ra khuôn mặt. Theo thói quen nghề nghiệp, Tạ Phi định ra đây lại thì thể thì bỗng phát hiện: mặt của thi thể nát bét, chết lặng một hồi Tạ Phi không nói được gì, bởi lẽ thi thể đó chính là Thường Yên, người viện trưởng cũ mà anh ta vừa kể.

Xác của Thường Yên chẳng phải là đã được hỏa thiêu từ hai năm trước rồi sao? Sao bây giờ lại ở đây lại nhỉ? Chuyện này làm cho Tạ Phi không thể giải thích nổi. Hơn nữa trên mặt tử thi lại không có một vết sẹo, không thể nào là Thường Yên, kẻ giết người tàn nhẫn đã tự sát cách đây hai năm.

"Có lẽ chỉ là hơi có nét giống bà ta mà thôi."

Tạ Phi tự an ủi mình, ngay cả một chút dũng khí cũng không còn nữa, anh ta liền nhảy ra khỏi nhà xác.

Sau khi vụ thai nhi bị chết lảng xuống, bệnh viện thì im ắng, bệnh nhân thì vắng, y bác sĩ các

khoa bắt đầu buồn chuyện với nhau.

Giống như mọi ngày, hôm nay cô y tá khoa xương Trần Thu Thanh định tìm Tăng Hương- y tá khoa sản để nói chuyện thì đột nhiên xuất hiện mấy cảnh sát, đứng ngay trước mặt cô ta.

"Chào cô, xin hỏi có bác sĩ Lưu ở đây không?"

Trần Thu Thanh chưa hiểu chuyện gì nhưng cũng kịp nói là bác sĩ Lưu đang đi kiểm tra các phòng. Mấy cảnh sát lập tức quay ra các phòng bệnh.

Một lúc sau trong phòng bệnh thấy có tiếng cãi vã, ngoài cửa đứng tụ tập rất đông bệnh nhân. Trần Thu Thanh phải khó khăn lắm mới lách được vào trong và nhìn thấy bác sĩ Lưu đã bị cảnh sát bắt, còng tay lại.

"Tôi là viện trưởng, xin hỏi có chuyện gì xảy ra với bác sĩ Lưu vậy?" Viện trưởng thở gấp và hỏi. Một vị cảnh sát đưa thẻ cảnh sát ra và kéo viện trưởng sang một phòng làm việc yên tĩnh để nói chuyện.

Bác sĩ Lưu bị đưa lên xe cảnh sát, những bệnh nhân xung quanh được các y, bác sĩ khuyên giải tán. Họ trở về phòng nhưng trong lòng ai nấy đều thắc mắc không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Bác sĩ Lưu, anh ấy làm sao vậy? Sao cảnh sát lại bắt anh ta?"

Lúc Vương Giai hỏi như thế ở phòng chờ của khoa xương đã tụ tập rất đông, thậm chí cả phó viện trưởng cũng đang đứng ở đó.

Trần Thu Thanh sau khi biết bác sĩ Lưu bị bắt lập tức hiểu ngay là đã xảy ra chuyện gì.

"Lúc này đông người nói không tiện, để tan ca bàn tiếp nhé", Trần Thu Thanh đưa ra ý kiến. Vương Giai tuy rất nóng lòng muốn biết chân tướng sự việc nhưng vẫn phải nghe theo lời khuyên của Trần Thu Thanh, trở về với công việc của mình.

Đợi mãi mới hết giờ làm, xoay quanh câu chuyện bác sĩ Lưu bị bắt, cả phòng đã bàn luận rất xôn xao.

"Cô biết gì về chuyện này mau nói đi, Vương Giai cuống đến phát khóc rồi đây." Y tá khoa sản Tăng Hương nói.

Trần Thu Thanh đưa mắt nhìn sang Vương Giai đúng là mắt đang đỏ hoe. Lúc đó bạn trai của Trần Thu Thanh đến, anh ta nói:

"Trong viện có quá nhiều chuyện li kì, vừa rồi tôi ở ngoài đã nghe hết chuyện của các bạn, tôi cũng muốn kể câu chuyện mà tôi đã gặp phải."

Chuyện thứ hai: Mộ của những cánh tay

"Các người còn định giấu đến bao giờ, định giấu bao lâu nữa hả? Cậu thanh niên đó càng lúc càng tức giận, xem ra cậu ta đã tìm thấy đồ của mình, lẽ nào các người có thể giấu được, các người có thể sao...?"

Giọng của "bà Cầm" giống như tiếng chửi rủa của nhân vật nữ chanh chua trong phim, tính bà ta vô cùng thất thường, giống như trời đang nắng to bỗng chốc lại tối sầm.

***

Nằm viện là việc vô cùng khó chịu và khổ sở, nhất là lúc bạn cử động không tiện, cả ngày nằm trên giường bệnh giống như một chú tiểu cả ngày học hòa thượng ăn chay niệm Phật, ít nhất thì tôi đây là một ví dụ cụ thể rõ ràng nhất.

Tôi tên là Cổ Đồng Lâm, sinh viên đại học năm thứ hai. Buổi sáng cách đây ba ngày tôi đang trên đường đi học thì bị một chiếc xe ngựa tông phải, đưa vào viện kiểm tra thì thấy xương chân bên trái bị gãy.

Vì cha mẹ tôi đều ở nước ngoài nên tôi không có ai chăm sóc đành ở lại trong viện một thời gian.

Cùng phòng bệnh với tôi còn có ba người nữa cũng bị gãy xương giống tôi, một người vừa làm phẫu thuật ghép cánh tay, hai người còn lại bị sút lưng, ngày nào cũng được đưa đi đưa lại để chữa trị. Nói tóm lại một câu là tất cả bệnh nhân trong phòng này đều cử động không tiện.

Người bác sĩ phụ trách việc chữa trị cho tôi họ Lưu, là một người đàn ông khoảng hơn ba mươi tuổi với dáng cao to, suốt ngày đeo chiếc kính gọng kim loại màu xám, lúc anh ta nhìn người khác, mắt luôn ánh lên vẻ hiền từ, nhân hậu. Cứ nhìn thái độ của các y tá đối với anh ta thì có thể thấy trong viện này anh ta được rất nhiều con gái thích.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, nhiệt độ đầu mùa hè không cao lắm. Sau bữa tối, một cô y tá trẻ đưa tôi đi dạo quanh sân của bệnh viện, cô y tá này tên là Trần Thu Thanh, xem ra cô này cũng vừa mới tốt nghiệp, tuổi còn nhỏ hơn tôi một chút, nhưng rất xinh đẹp, mang đậm nét duyên dáng của con gái Thượng Hải khiến cho người khác vừa nhìn là đã muốn làm quen.

Tuy tôi sử dụng nạng vẫn chưa quen, cơ bắp đau kinh khủng, nhưng được cùng một cô gái xinh đẹp đi dạo trong ánh hoàng hôn thì dù đau mấy cũng không thành vấn đề...

Đến 7 giờ trời bắt đầu tối dần, chúng tôi trở về phòng bệnh.

Sau khi đỡ tôi nằm xuống giường, cô y tá đang định rời khỏi phòng này để đi làm việc của mình, thì bệnh nhân bị sút lưng bên cạnh giường tôi gọi cô lại, người bệnh nhân đó tên là Đỗ Thiên Thu, hơn bốn mươi tuổi - là người lớn tuổi nhất trong phòng chúng tôi, cho nên mọi người đều gọi ông ta là ông Đỗ.

Bệnh của ông Đỗ cũng không nặng lắm, chiều nay con trai ông ta đến thăm, hai cha con ra ngoài ăn tối nên bị lỡ giờ kiểm tra hằng ngày, do đó ông muốn nhờ Thu Thanh khám bệnh giúp ông ấy. Thực ra những việc kiểm tra đó cũng không có gì quan trọng, chỉ là đo huyết áp với cặp nhiệt độ, thế mà ông ta cứ quan trọng hóa, ngày nào cũng phải làm xong mới yên tâm đi ngủ.

"Đúng là càng già càng ham sống." Tôi thản nhiên nói một câu.

Trần Thu Thanh đồng ý ngay.

Đỗ Thiên Thu từ từ đứng dậy nói: "Y tá Trần, thật là làm phiền cô quá, bây giờ tôi đi ra nhà vệ sinh, một chút nữa quay lại là có thể làm được."

Thu Thanh cười cười: "Không sao, đây là việc cháu nên làm mà."

Nói xong, cả hai cùng bước ra khỏi cửa. Tôi biết Thu Thanh một chút nữa sẽ quay lại nên không nói gì thêm với cô ấy.

Khoảng sau ba phút quả nhiên Thu Thanh đã quay lại, bước vào nhìn giường bệnh ông Đỗ và lại nhìn tôi.

Tôi nói với cô ấy là ông Đỗ vẫn chưa quay lại. Hai chúng tôi đều nhún vai, làm một động tác không lời. Tôi ra hiệu cho cô ấy ngồi xuống bên cạnh giường mình. Vì từ khi vào viện đến nay không có ai đến thăm tôi cả, cho nên ngay cả cái ghế đầu ở bên giường cũng bị người khác "trung dụng" mất. Thế nên Thu Thanh chỉ còn cách ngồi bên mép giường tôi. Nhưng cũng may hình như cô ấy không mấy để ý đến chuyện đó, rất tự nhiên ngồi xuống.

Sau đó chúng tôi bắt đầu nói chuyện, tôi kể cho cô nghe rất nhiều chuyện thú vị ở trong trường đại học, cô cười "khanh khách" rất thoải mái vui vẻ. Lúc vừa bắt đầu nói chuyện, hai chúng tôi đều nghĩ: chắc ông Đỗ đi "nặng" nên hơi lâu một chút. Nhưng sau đó nhìn đồng hồ trên tường, thì thời gian đã trôi qua hơn nửa tiếng rồi. Tôi và Thu Thanh bắt đầu lo lắng.

Trần Thu Thanh đứng dậy, vẻ nghi hoặc và lo lắng nói: "Sao ông Đỗ đi lâu thế nhỉ? Không có chuyện gì xảy ra đấy chứ?"

Tôi cũng bắt đầu hơi lo lắng cho ông ta, "Chắc không có chuyện gì đâu, hay là tôi đưa cô ra đó xem sao?"

Ông Đỗ đi vệ sinh, nên Thu Thanh ngại không dám trực tiếp ra xem nên đồng ý ngay với ý kiến của tôi.

Tôi cảm lấy nặng, một tay bám vào xe thuốc của cô ấy nên rất nhanh đã đến phòng vệ sinh thứ nhất. Trước tiên chúng tôi đứng ngoài gọi to: "Ông Đỗ", quái sao không thấy trả lời, một lúc sau chúng tôi đều cảm thấy có cái gì đó không ổn. Tôi rời tay khỏi xe thuốc của cô ấy, một mình đi vào trong nhà vệ sinh. Tôi vốn nghĩ có lẽ ông ấy bị ngất trong nhà vệ sinh, bởi vì chuyện này thường xuyên xảy ra ở đây. Nhưng sau khi vào trong tôi mới phát hiện sự việc lại không như tôi dự đoán.

Nhà vệ sinh không có người, ông Đỗ không ở trong đó!

Tôi tìm hết các ngăn nhỏ trong nhà vệ sinh nhưng đúng là không thấy ông ta đâu cả. Nghe thấy tiếng Thu Thanh thúc giục ở ngoài, tôi liền trở ra, kể lại với cô ấy, hai chúng tôi bắt đầu cảm thấy hơi nghi ngờ.

Bệnh của ông Đỗ là sút hông đột ngột, đi lại rất khó khăn hơn nữa ông ta là một người lười biếng, tuyệt đối không thể có chuyện bỏ qua nhà vệ sinh gần nhất để đi đến nhà vệ sinh khác.

Nhưng tại sao không thấy ông ta ở trong này?

Chúng tôi lại chạy sang phòng trực của y tá nhưng cũng không thấy và cũng không y tá nào nhìn thấy ông ta cả.

Thế có nghĩa là ông Đỗ đột nhiên biến mất!

Tôi và Thu Thanh nhìn nhau, chuyện này thực làm cho người ta khó hiểu. Đột nhiên giữa khung cảnh yên tĩnh của bệnh viện bỗng vang lên tiếng kêu thất thanh.

Tôi và Thu Thanh biến sắc mặt, chúng tôi đều nhận ra đó là tiếng của ông Đỗ.

Tiếng kêu từ tầng trên vọng xuống, chỗ chúng tôi đang đứng là tầng 4, có lẽ âm thanh phát ra từ tầng 5 hoặc tầng 6.

Các y tá sững người ra, nhưng ngay lập tức tất cả đều chạy lên tầng trên.

Trần Thu Thanh vì phải đỡ tôi nên không thể đi nhanh được, mặc dù vô cùng lo lắng nhưng cũng không có cách nào khác.

Các y tá nhìn qua phòng trên tầng 6 thì thấy ông Đỗ ở trong đó, nhưng giờ đây ông ta đã biến thành một xác chết với khuôn mặt bầm dập đáng sợ.

Lúc chúng tôi chạy đến, y tá trưởng đang gọi điện báo cảnh sát, vừa bảo các y tá khác phải bảo vệ hiện trường, còn các y tá của các phòng khác cũng chạy đến đưa bệnh nhân về các phòng của họ.

Tôi là người cuối cùng nhìn thấy ông Đỗ, và tá trưởng nghĩ rằng sau khi cảnh sát đến, câu hỏi đầu tiên sẽ là dành cho tôi, cho nên mới không bắt tôi phải về phòng.

Thi thể của ông Đỗ không bình thường chút nào, ông ta nằm sổng soài trên giường, máy chụp từ phòng bên cạnh chụp sang, mỗi đốt xương đều hiện ra rất rõ ràng.

Nhưng bức ảnh kia, chắc là chụp lúc ông ta chưa bị giết, bởi vì xương của hai cánh tay hiện trên tấm ảnh rất đầy đủ, còn bây giờ cánh tay bên phải của ông ta đã bị bẻ gãy đến sát nách rồi.

Máu từ vết thương chảy ra, làm cho ga giường trắng ở phía dưới biến thành màu máu đông đen sẫm, dưới ánh sáng màu vàng trông càng đáng sợ, đặc biệt là ở rìa vết thương đã bắt đầu khô keo lại, cộng thêm vị thuốc cùng với chất máu nhầy nhầy giống như là nước hồ về ban đêm, tất cả tràn hết ra nền gạch.

Điều kì lạ nhất phải kể đến ở đây, đó là cho đến tận lúc chết, mắt của ông ta vẫn mở trừng trừng, con ngươi và lòng trắng xám vẫn trợn lên, trông như đang nhìn ra phía cửa chính, mà là có nhìn rất chăm chú, dường như ông ấy gắng lấy hết sinh lực của kiếp này để nhìn cho rõ hình dáng của kẻ đã giết ông ta là ai.

Trần Thu Thanh xem ra đã bị thi hài của ông Đỗ làm cho sợ hãi, sắc mặt tái đại đi, ngay cả cánh tay đang dìu tôi cũng run run. Tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô ấy, cho tới khi cô ấy bình tĩnh trở lại một chút. Sau đó tôi từ từ đưa cô ấy ra khỏi phòng đó rồi đỡ cô ấy ngồi xuống ghế ở ngoài cửa.

Tôi cũng ngồi xuống, sau đó thở một hơi thật sâu. Không thể phủ nhận đây là lần đầu tiên trong đời tôi nhìn thấy xác chết mà lại là một xác chết không bình thường, tim tôi dường như muốn bay ra khỏi lồng ngực.

Lúc này sắc mặt của Trần Thu Thanh mới từ từ trở lại bình thường, tâm trạng hoang mang, cô nói: "Mắt của ông ấy thật đáng sợ, quả thật rất đáng sợ."

Tôi vẫn nắm chặt tay cô ấy, nó lạnh cứng lại, tôi cố gắng lấy hết hơi ấm từ cơ thể mình truyền cho cô ấy, nhưng tay cô ấy vẫn cứ lạnh như tảng băng vậy.

Tôi nhẹ nhàng nói với cô: "Ông Đỗ đã chết rồi, cảnh sát nhất định sẽ tìm ra hung thủ, cho nên cô đừng sợ."

Không biết cô ấy có nghe thấy lời tôi nói không, chỉ thấy cô ấy nói một mạch: "Ông Đỗ chết quả thật rất đáng sợ, mắt ông ta vẫn còn mở, nhất định là ông ấy đã tận mắt nhìn thấy hung thủ bẻ gãy tay mình, nên mới hét lên như vậy, sau đó liền bị hấn giết chết..."

Tôi nghe những lời cô ấy nói mà phát run cả người, Trần Thu Thanh không hồ là người học trong ngành y, khả năng quan sát tỉ mỉ hơn tôi nhiều. Bây giờ nghĩ lại thì quả đúng là như thế, ông Đỗ nhất định là bị hấn làm cho hôn mê, sau đó mới đưa đến phòng này rồi bẻ gãy tay khiến ông ta tỉnh dậy kêu lên và cuối cùng bị hung thủ giết chết.

Nhưng kẻ giết người rốt cục là ai, hấn có thù oán gì với ông Đỗ, hà có gì mà lại dùng thủ đoạn độc ác này giết chết người ta chứ? Lại còn những chiếc máy chiếu kia nữa, tại sao trước khi giết người hung thủ lại phải chụp trạng thái xương của ông Đỗ? Còn một câu hỏi cuối cùng nữa: cánh tay bị bẻ gãy tại sao lại không thấy có ở hiện trường? Có phải nó đã bị lấy đi, hung thủ cần nó để làm gì nhỉ?

Nghĩ đến đây tôi bỗng thấy người mình bủn rủn lạnh toát. Mỗi thủ đoạn mà hung thủ đã dùng giết người đều có thể kết lại một câu là: "Biến thái."

Tôi càng nắm chặt tay của Trần Thu Thanh, bây giờ cô ấy đã bình tĩnh hơn nhiều, và quay sang tôi cười tỏ ý cảm ơn, nhưng phút chốc phát hiện thấy tay mình vẫn đang nằm trong lòng bàn tay tôi, cô ấy vội rút tay ra và mặt đỏ lên vì xấu hổ.

***

Thời tiết hôm nay vẫn rất đẹp, tia nắng mặt trời chiếu xuyên qua cửa kính đến bên tôi vô cùng ấm áp, chứ không hề cảm thấy nóng chút nào. Cái chết của ông Đỗ tuy vẫn còn ám ảnh trong đầu tôi nhưng trong thời tiết đẹp như thế này thì mọi chuyện phiền não đều bị ánh nắng mặt trời xua tan hết.

Tối qua có rất nhiều cảnh sát đến bệnh viện, rất nhiều nhân chứng đã được mời đến hiện trường để dò tìm dấu mồi, tất nhiên tôi và Trần Thu Thanh cũng không tránh khỏi.

Nhưng kết quả lại khiến người ta vô cùng thất vọng vì tại hiện trường không thấy có bất kì một dấu mồi nào cả. Kết luận cuối cùng là: hung thủ có thể là người trong nội bộ bệnh viện, hoặc là người nắm rất rõ tình hình của bệnh viện.

Tất nhiên, đó mới chỉ là "rất có thể", thậm chí ngay cả cánh tay bị gãy kia dường như cũng không cánh mà bay, họ truy tìm khắp mọi góc ngách nhưng vẫn không thấy đâu.

Tuy nhiên đối với tôi thì chuyện này cũng đã qua, còn việc phá án là của cảnh sát. Mà hơn nữa, nói thật là ông Đỗ với tôi cũng chẳng có quan hệ gì sâu sắc lắm, đừng nói là sự việc thương tâm mà ngay cả đáng sợ và đau buồn thì dấu sao nó cũng là chuyện đã rồi.

Tôi nằm lặng lẽ trên giường, Trần Thu Thanh hôm nay trực ca đêm, thời gian trực bắt đầu từ 7 giờ tối, nhưng cô ấy đã hứa với tôi là lúc 3 giờ chiều sẽ đến đưa tôi đi dạo quanh bệnh viện và cùng nhau ăn tối.

Tuy hôm qua xảy ra chuyện không hay, nhưng hai ngày nay mối quan hệ giữa tôi và Trần Thu Thanh càng lúc càng thân mật, nằm viện có được chuyện tốt như thế này quả thực trước nay tôi chưa hề nghĩ tới.

Tôi đang tính xem trước lúc xuất viện sẽ làm thế nào để cô ấy danh chính ngôn thuận trở thành bạn gái của tôi, thì bác sĩ Lưu người điều trị chính của tôi bước vào. Anh ta bước đến bên giường tôi mỉm cười nói: "Nghe nói hôm qua anh phải chịu một phen sợ hãi nên hôm nay tôi đặc biệt đến thăm anh, nhưng xem ra anh cũng không đến nỗi sợ như tôi tưởng."

Nụ cười của bác sĩ Lưu dường như lúc nào cũng dịu dàng ấm áp, khiến người ta có cảm giác như sự ấm áp của tia nắng mặt trời, chẳng trách các y tá trong bệnh viện này cứ vậy lấy anh ta, con trai độc thân như anh ta không được ưa chuộng mới là chuyện lạ.

Tôi nhún nhún vai nói: "Bác sĩ yên tâm đi, tình hình của tôi rất tốt, không có vấn đề gì đâu."

Đang nói thì từ ngoài cửa Trần Thu Thanh đã bước vào, cô ấy đến sớm hơn so với giờ hẹn nửa tiếng.

Cô ấy nhìn thấy bác sĩ Lưu đang ngồi bên giường tôi định lùi quay ra nhưng không kịp nữa. Bác sĩ Lưu đã nhìn thấy cô ấy và hỏi: "Cô Trần hôm nay trực ca đêm mà sao lại đến sớm thế?"

Trần Thu Thanh nét mặt tái đi có chút ngượng ngùng không nói gì.

Bác sĩ Lưu nhìn cô ấy rồi lại quay sang nhìn tôi và cười cười nói: "Chả trách tình hình anh biến chuyển rất tốt, nếu là tôi thì cũng tốt vậy thôi."

Thu Thanh cúi đầu mặt hơi đỏ. Đây là lần thứ hai tôi nhìn thấy cô ấy đỏ mặt.

Bác sĩ Lưu không làm khó chúng tôi nữa, quay lại vấn đề chính: "Chuyện hôm qua hai người quên nó đi đừng để bụng..."

Anh Lưu chưa nói dứt lời thì có người cắt ngang, ngắt lời anh ấy là giọng một người phụ nữ vô cùng đanh đá: "Chuyện này chẳng lẽ nói quên là quên ngay được sao? Các người đừng tự lừa dối mình nữa, cậu thanh niên đó luôn tìm đến chỗ này, cậu ta muốn tìm lại những gì đã mất, cậu ta lại bắt đầu tìm rồi, hôm qua là người thứ nhất, vẫn còn có người thứ hai, thứ ba, thứ tư, cậu ta sẽ không dừng lại, các người nghĩ rằng cậu ta sẽ dễ dàng để cho các người quên cậu ta đi hay sao?"

Giọng chanh chua đó vọng lại giống như tiếng chửi rủa của nhân vật đanh đá trong phim, tính khí bà ta vô cùng thất thường, giống như trời đang nắng bỗng chốc đổ mưa rào.

Tôi và Thu Thanh cùng đưa mắt về phía có người nói, người phụ nữ vừa nói thực ra chúng tôi đều biết.

Bà ấy là người quét dọn ở đây, tuổi độ khoảng hơn sáu mươi, trên mặt đầy những nếp nhăn sâu hoắm trông rất đáng sợ. Tuy bà ta đã làm việc trong bệnh viện này hơn hai mươi năm nhưng rất ít nói nên mọi người thường gọi bà ta là "Bà Cầm."

Mặt bác sĩ Lưu tuy hơi có chút cau có nhưng ngay lập tức lại miễn cưỡng mỉm cười trở lại: "Bà Cầm à! Bà lại dọa những người trẻ tuổi rồi, bà tiếp tục kể nữa thì các thanh niên ở đây đều nghĩ chuyện đó là có thật đấy."

Bà Cầm vẫn không để ý tới anh ta, chỉ bĩu môi một cái thật dài rồi quay về phòng bệnh, vừa đi vừa nói: "Các người định giấu đến bao giờ? Giấu đến bao lâu? Cậu ta nhất định sẽ tìm thấy đồ của cậu ta, các người có thể giấu được sao? Các người có thể sao...?"

Lời của bà Cầm nhỏ dần rồi tắt hẳn từ ngoài hành lang. Nhưng giọng nói và lời nói của bà ta khiến tôi gai hết người và vô cùng sợ hãi.

Sắc mặt bác sĩ Lưu càng cau có khó chịu hơn, như muốn cười cười nhưng cố gắng mãi vẫn không sao tươi nét mặt lên được, trông anh ta càng kì quặc hơn.

Tôi quay sang nháy mắt với Thu Thanh, định hỏi cô ấy xem những lời bà ta nói là ý gì, nhưng Thu Thanh xua xua tay và lắc đầu tỏ vẻ là cô ấy cũng như tôi đều không hiểu gì cả.

Tôi hỏi bác sĩ Lưu: "Bác sĩ Lưu, những lời bà Cầm vừa nói là có ý gì vậy? Lại còn cái gì mà "cậu ta" rồi còn cả "tìm đồ của cậu ta" tất cả những cái đó là ý gì vậy?"

Bác sĩ Lưu lắc đầu có vẻ không muốn nói: "Đây toàn là những truyền thuyết ở trong viện cứ kể đi kể lại, các anh chị không biết thì tốt hơn, lần sau đừng hỏi về chuyện này nữa."

Anh ta nói rồi bước luôn ra khỏi phòng bệnh.

Lúc anh ta bước ra tâm trạng có vẻ căng thẳng nặng nề, thậm chí còn không chào chúng tôi lấy một tiếng. Điều này đối với một người rất coi trọng phép lịch sự như bác sĩ Lưu quả là hơi lạ.

Mà điều này càng khiến tôi thấy tò mò hiếu kì về cái gọi là "truyền thuyết" đó.

***

Những lời của bà Cẩm tuy làm cho tôi và Thu Thanh hơi sợ nhưng đối với những người đang hưng phấn như chúng tôi mà nói thì cũng không có vấn đề gì lớn lắm.

Tia nắng mặt trời vẫn ấm áp tỏa chiếu, hai chúng tôi đi dạo trong sân, hoa cỏ đại bên bờ con sông nhỏ nở rất đẹp, tôi và cô ấy như cùng chung suy nghĩ, không ai nhắc lại chuyện tối qua nữa.

Chiều nay chúng tôi đi chơi rất vui vẻ, dù chuyện tối qua có kinh khủng đến mức nào thì cũng chẳng ảnh hưởng gì đến chuyện tốt của chúng tôi cả, bây giờ chỉ có niềm vui và niềm hạnh phúc mới là chuyện của chúng tôi.

Sau khi cùng nhau ăn tối ở ngoài chúng tôi mới trở về bệnh viện. Trần Thu Thanh vội thay quần áo y tá chạy đến phòng trực thì vừa đúng 7 giờ.

Tôi nằm một mình trên giường, mắt hướng lên trần nhà.

Người bệnh nhân bị sút hông kia bị sự việc hôm qua làm cho khiếp sợ, không dám tiếp tục ở đây nữa nên buổi chiều đã đến phòng trực làm thủ tục xuất viện, anh ta chuyển đến bệnh viện khác. Chỉ còn lại một người bệnh bị nổi tay ở lại, dường như anh ta đã ngủ say rồi, không biết sau khi nghe ông Đỗ đã bị người ta bẻ gãy tay thì anh ta có phản ứng gì.

Lúc này có tiếng chân nhẹ nhè từ ngoài cửa bước vào, tôi ngược mắt nhìn ra, là bà Cẩm.

Mỗi ngày vào giờ này bà ấy đều đến phòng bệnh để quét dọn. Đây là tầng cuối cùng, bà ta quét xong ở đây là có thể về nghỉ rồi.

Tôi ở bệnh viện này đã bốn ngày, cũng gặp mặt bà Cẩm rất nhiều lần, nhưng hôm nay nhìn những nếp nhăn sâu như khắc trên mặt bà ấy, từ đáy lòng tôi dâng lên một nỗi sợ hãi run rẩy.

Bà Cẩm hôm nay có chút khác thường, bà ta không bắt đầu ngay công việc của mình mà chậm chạp đi đến trước giường của ông Đỗ, ngồi lên đó.

Trong phòng bệnh không bật đèn, chỉ nhờ vào ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào mới có chút ánh sáng mờ, trong ánh hoàng hôn mờ mờ, bà Cẩm ngồi trên giường, sau đó từ từ đưa tay ra, giống như đang xoa đầu một cậu bé, liên tục xoa đi xoa lại trong không khí.

Bà Cẩm ngồi ở sau lưng tôi, tôi cố gắng hít thật sâu, rồi từ từ thở ra để cố gắng nén nỗi sợ hãi xuống nhưng càng tăng thêm những liên tưởng đáng sợ hơn, tôi không biết mình có thể kiên trì được bao lâu, ánh sáng này, bà lão này, và cả những hành động kì quặc kia sẽ kéo dài trong bao lâu, tôi không biết mình còn có thể tự khống chế mình trong bao lâu để không bị hoàn cảnh này buộc phải hét lên.

Đúng lúc đó bà Cẩm bắt đầu nói cái gì đó.

"Cháu à, bà biết là cháu vẫn còn ở trong đây, biết là trong lòng cháu chịu rất nhiều áp lực, nhưng cháu à, đồ của cháu đã không thể tìm thấy rồi, thôi đi vậy, đừng tạo thêm oán hờn nữa, an tâm mà đi đi..."

Cùng lúc đó bà ta run run rút trong người mình ra một dải đỏ, tiếp đó dưới ánh sáng mờ mờ giống như người giấy chết run, bà dùng đôi tay run rẩy tháo dải đỏ, rút ra một vật gì như là cái lắc tay. Tiếp đó bà ta đứng lên đặt vật đó nằm gọn trong lòng bàn tay, rồi giống như một chuyên gia quan sát nó hồi lâu sau đó chuyển nó xuống phía dưới chiếc giường mới thay của ông Đỗ.

Bà Cẩm vẫn nói những lời: "Cháu à, lúc còn sống cháu là người đối với bà tốt nhất, cháu hãy nghe lời bà bỏ qua chuyện này đi, những chuyện trước đây hãy quên hết đi, có như vậy thì cháu mới có thể thanh thân mà nghỉ ngơi. Bà đã vì cháu mà đi cầu xin Quan Âm Bồ Tát và các đạo sĩ, họ cũng khuyên như vậy mà. Họ sẽ che chở cho cháu ở nơi suối vàng."

Bà Cẩm vừa nói vừa than thở, tiếp đó không còn nghe thấy âm thanh gì nữa, ngay cả động tác tay cũng dừng luôn. Từ cái bóng của bà, ở phía sau nhìn lại có một cảm giác như một người đã chết. Tôi không còn cảm thấy động tĩnh gì của bà ta nữa, bèn vươn người đứng dậy thì đột nhiên lại nghe thấy bà ta nói:

"Cháu à, bà của cháu thật vô dụng, đôi mắt và đôi tay bà đã không còn linh hoạt nữa rồi, cũng không thể giúp được gì cho cháu, nhưng quả thật nếu cháu không thể cho qua chuyện này, quả thật là còn rất oan hận hoặc ở bên ấy cảm thấy cô đơn, muốn tìm một người ngày đêm nói chuyện, thì cháu hãy đem mạng già này đi đi. Bà đã không còn lưu luyến gì với nơi này nữa rồi. Cháu à, cháu hãy buông tha cho những người không có liên quan đi, mấy năm nay cháu đã giết quá nhiều người rồi, giờ đã đến lúc dừng tay lại rồi đó."

Người tôi càng lúc càng lạnh hơn, dường như trước mắt tôi nhìn thấy không phải là bà Cẩm mà là quỷ đầu đen đầu trắng ở mười tám tầng địa ngục. Tại sao lại có cảm giác ấy nhỉ? Tôi tự hỏi mình, có phải vì bà ta đã quá già rồi chăng, tính nết người già đôi khi biến đổi thất thường, hay là vì phòng bệnh quá lạnh lẽo, âm khí lạnh lẽo, cứ bao quanh căn phòng này.

Khoảng một phút trôi qua, tôi không còn chịu đựng thêm được cái không khí trầm mặc này nữa. Cuối cùng tôi đã phá tan bầu không khí đó: "Bà Cẩm... tôi có chuyện này muốn hỏi bà..."

Bà Cẩm từ từ quay đầu lại, dường như bà ta già đến nỗi ngay cả quay đầu cũng khó khăn, nhưng mắt bà ta vẫn sáng lên một thần thái như cảm phần ai đó, thù hận là một trạng thái đáng sợ nhất trong cuộc đời mỗi con người.

Tôi bị ánh mắt đó nhìn thấu và một cuộc chiến tranh lạnh đã nổ ra, rồi ngay cả lời nói cũng trở nên rụt rè: "Cẩm... bà Cẩm, tôi muốn hỏi... hỏi bà về truyền thuyết mà chiều nay bà nói đó... rút cục là chuyện gì?"

Bà Cẩm vẫn lặng lẽ nhìn tôi, lạnh lùng nói: "Đó không phải là truyền thuyết."

Trong cổ họng bà ta phát ra những tiếng "âm âm" như thể âm thanh từ thời Nữ Oa đập đá vá trời, cái giọng khô khan lạnh lùng của bà ta càng khiến người ta không lạnh mà run.

Tôi vội luôn miệng đáp cùng: "Đúng, đúng, đó không phải là truyền thuyết. Cháu muốn biết tất cả những việc bà nói, lại còn cả "cậu bé" rốt cuộc là đã có chuyện gì?"

Ánh mắt của bà Cẩm cuối cùng thì cũng dịu xuống, bà nhẹ nhàng nhìn tôi hỏi: "Anh thực sự muốn biết à?"

Tôi gật đầu thật mạnh.

Bà Cẩm im lặng hồi lâu, rồi từ từ gật đầu nói: "Thôi được, tôi sẽ nói cho anh chuyện này."

Tuy bà Cẩm vào chuyện nhưng chỉ sự biến đổi trên nét mặt của bà ta cũng càng làm tôi có cảm giác thần bí.

Nhưng đúng lúc này ở ngoài hành lang phòng bệnh vang lên tiếng gọi như thét.

Sắc mặt bà Cẩm lại lập tức thay đổi, có một cảm giác sợ hãi khó tả, đến cả giọng nói cũng trở nên lắp bắp, bà bước xuống giường nhẹ nhàng nhìn ra cửa. Rồi mới bắt đầu bước ra.

Tôi chống tay vào người ngồi xuống, vừa tìm thấy đôi nạng thì Trần Thu Thanh từ ngoài bước vào, trông mặt cô ấy vô cùng hoảng hốt, cô bước vội đến bên giường tôi, có lẽ vì căng thẳng mà mặt cô ấy đỏ gay.

Tôi hỏi cô ấy: "Ngoài kia xảy ra chuyện gì vậy?"

Cô ấy đỡ tôi đứng dậy, nói: "Tay của ông Đỗ đã tìm thấy rồi."

"Tìm thấy rồi? ở đâu?" Tôi kinh ngạc nói với cô ấy: "Mau dẫn anh đi xem."

Cô ấy dìu tôi chậm chậm bước ra ngoài, đi qua các phòng bệnh khác, họ cũng bị tiếng thét kia làm tỉnh giấc nhưng dường như họ không mấy quan tâm, vẫn nhắm mắt nằm trên giường.

Trần Thu Thanh vừa đi vừa nói với tôi: "Cánh tay được tìm thấy trong thùng rác của phòng trực, vừa rồi y tá Vương đi đổ rác đột nhiên phát hiện trong đó có một cánh tay, lúc đầu nghĩ là chắc có kẻ nào chơi đùa để cánh tay giả vào để dọa chơi, nhưng đến lúc nhấc lên xem thì mới phát hiện đó là cánh tay thật. Y tá Vương hét lên một tiếng rồi ngất đi. Sau khi các y tá trưởng chạy đến, mới cấp cứu cho cô ấy tỉnh lại."

Tôi vừa ngẫm nghĩ lời cô ấy vừa hỏi: "Thế đã báo cảnh sát chưa?"

Cô ấy trả lời: "Đương nhiên là báo rồi, em lo cho anh nên chạy đến xem thế nào, thấy anh không sao thì em yên tâm rồi."

Chúng tôi đi thật nhanh tới phòng trực của y tá, lúc đó cả phòng trực đã chật ních người, nào là bệnh nhân, nào là y tá, đủ cả. Một lúc sau thì nghe thấy hồi còi của cảnh sát từ phía ngoài cửa, tiếp đó năm, sáu vị cảnh sát chạy vào hiện trường.

Qua hơn một tiếng đồng hồ thẩm vấn và điều tra, kết luận cuối cùng về cơ bản lại giống như hôm qua, người vứt cánh tay vào đây nhất định là hung thủ đã giết ông Đỗ, mà lại vứt ngay trong thùng rác ở phòng trực của y tá rõ ràng là cố ý muốn để cho người khác biết và để cho người ta sợ. Từ điểm này cho thấy hung thủ nắm rất rõ tình hình ở trong viện này, càng khẳng định hung thủ rất có khả năng là nhân viên trong viện.

Sau khi cảnh sát đi khỏi, Trần Thu Thanh lại dìu tôi về phòng bệnh, sau khi về đến giường bệnh tôi đem chuyện của bà Cẩm nói hết với cô ấy, cô ấy cảm thấy rất đáng tiếc, khô một nỗi đứng lúc đó thì Vương Giai phát hiện ra cánh tay, ngắt ngang câu chuyện của bà ấy, nếu không thì bây giờ bà ta đã nói hết câu chuyện thân bí của mình cho tôi rồi.

Tôi chỉ vào cái chổi lau ở ngoài cửa, an ủi cô ấy: "Em nhìn này, dụng cụ quét dọn của bà ta vẫn còn để ở đây, điều này chứng tỏ một lát nữa bà ta sẽ quay lại, cho nên đến lúc đó chúng ta có thể hỏi bà ấy, rồi chúng ta sẽ biết mà." Bỗng nhiên tôi nhớ đến những hành động vừa rồi của bà Cẩm, và tự vỗ vỗ lên đầu mình.

"Thu Thanh, em mau ra xem giúp anh xem ở dưới gầm giường ông Đỗ có cái gì?"

"A... hà?" Thu Thanh sợ tái cả mặt, có lẽ bị lời nói của tôi làm cho sợ hãi. "Ông Đỗ, ông ấy... ông ấy chẳng phải đã chết rồi sao? Hôm nay y tá Chu vừa thay vải trải giường mới mà, sao dưới giường lại còn có thứ gì được... lẽ nào... lẽ nào ông ấy lại quay lại rồi?"

Bỗng tôi tự trách mình vụng ăn vụng nói. "Đương nhiên không phải thế, buổi chiều anh nhìn

thấy bà Cẩm kê vật gì dưới đó, miệng lầm nhảm cái gì rất lâu, anh cũng không hiểu là ý gì, nhưng có thể vật đó có liên quan đến chuyện mà chúng ta đang muốn biết cho nên mới nhờ em xem giúp anh."

Quả nhiên sau khi nghe xong nét mặt Thu Thanh khá hơn nhiều, cô ấy đi đến đầu giường ông Đỗ, hít một hơi thật sâu, rồi nhìn khắp, lúc này đèn đã bật, mà chính vì ánh đèn sáng lại càng làm cho chúng tôi có cảm giác sợ hãi cái vật trước mắt. Lúc chiều tôi nghĩ quả không sai, chính xác là cái lắc tay, phía trên còn viết những gì đó.

Lúc này Thu Thanh thật dũng cảm, cầm một góc của lắc tay lên, đem lại cái bàn đặt hoa quả của tôi trải ra xem, bốn góc nhỏ của lắc tay quả nhiên có khắc những câu khó hiểu, chỉ là những vết máu kì lạ ở phía trên, không giống như là cùng một thời gian, hình như là máu của các thời gian khác nhau hợp thành.

Trong lúc hai chúng tôi nhìn nhau không hiểu chuyện gì thì anh bệnh nhân bị nới tay bình thường rất ít nói bỗng lên tiếng: "Cái đó tôi biết, đó là một loại phép thuật lưu truyền ở vùng núi bên kia, linh hồn người chết nếu đã lâu mà vẫn chưa siêu thoát được, thì cần phải chiếu độ, nhưng nếu mà hận thù quá sâu, nhờ đạo sĩ yểm bùa cũng không tác dụng, nếu cho thêm ít máu tươi của các loại động vật, và kết hợp với cầu thần Đất, thần Nước gì đó thì có thể khiến cho linh hồn được siêu thoát, không về hại người nữa."

Nghe xong lời anh ta, tôi vội nói "à đúng rồi, hôm nay tôi có nghe thấy bà ta nói cái gì mà cầu Quan Âm thủy, có lẽ chính là ý này."

Những người trong bệnh viện này thật là mê muội, bà Cẩm cố nhiên rất mê tín. Nhưng lại thiếu đi sự từ bi và thiện tâm của con người hiện đại. Chỉ vì cái chết của người cháu mà mấy năm nay không có cách nào giúp bà ta quên đi oán hận. Thật tình đối với bà Cẩm mà nói thì trong cái xã hội lừa bịp lẫn nhau hiện nay, người mạnh thì được nghênh đón còn kẻ yếu thì sẽ bị nhấn chìm, đúng lại là một chữ "giả."

Tôi và Thu Thanh bèn tự an ủi lẫn nhau, dần dần cô ấy cũng đỡ sợ hơn, còn đưa tôi về phòng bệnh và kể cho tôi nghe rất nhiều chuyện thú vị liên quan đến công việc y tá, nhưng mãi đến 10 giờ vẫn chưa thấy bà Cẩm quay lại. Cả hai chúng tôi đều cảm thấy hơi chột dạ.

Nhưng không biết tại sao, đêm đó tôi toàn thấy ác mộng. Trong mơ tôi thấy mình bị đẩy vào một nhà kính, nằm trên một bàn mổ, mất hết cảm giác, nhưng ý thức rất rõ về những gì đã xảy ra.

Tiếp đó cánh tay phải của tôi cũng bị một bóng đen cứa sổng, tôi không thấy đau mà thấy rất rõ máu của mình không ngừng phun ra. Tôi muốn kêu muốn đập, nhưng lại không có một điểm tựa nào, một sức lực nào có thể ngăn được cái bóng đen đó.

Càng đáng sợ hơn là sau khi cánh tay tôi bị cứa đứt, cái bóng đen đó lại rút ra một vật gì giống y như cái lắc tay có bốn cạnh của bà Cẩm, bắt đầu lau lên vết thương của tôi, máu của tôi thấm trên cái lắc tay cùng với máu của những người khác, hòa lẫn vào nhau, càng hiện ra kinh khủng hơn.

Mặc dù vậy tôi cũng không thể nghĩ rằng trong thực tế tôi cũng gặp tình huống đáng sợ như thế, tất nhiên điều đó đã qua rồi. Hơn nữa bà Cẩm lúc chiều đã nói với tôi chuyện này sẽ không thể xảy ra nữa.

***

Bà Cẩm chết rồi.

Chúng tôi nghe được tin này vào buổi sáng ngày hôm sau. Bà ta bị ngã trong một cái rãnh nhỏ ở gần bệnh viện, đầu đập lên một hòn đá lớn, lúc trời sáng mọi người đi làm mới phát hiện thấy xác của bà, bà ấy đã tắt thở cách đó mười mấy tiếng rồi.

Cảnh sát phán đoán thời gian tử vong là tối qua từ lúc 6 giờ 30 đến 8 giờ 30, mà lúc y tá Vương phát hiện thấy cánh tay người là 7 giờ 40, cũng có nghĩa là cùng lúc đó bà Cẩm đã rời khỏi bệnh viện, sau đó bị trượt chân xuống rãnh và chết.

Sau đó, ngay chiều hôm ấy cả bệnh viện đã bàn tán về chuyện này, mà càng nói càng thấy có nhiều điều thú vị.

Những lời bàn tán đại khái là thế này: Ba năm trước có một cậu bé mười sáu tuổi vì bị tai nạn xe nên phải đưa vào bệnh viện này, cánh tay của cậu ấy bị gãy. Trong quá trình chữa trị vốn không có vấn đề gì lớn lắm, nhưng y tá phụ trách chăm sóc cậu ta trong lúc sơ ý đã làm vết thương nhiễm trùng, đợi đến khi phát hiện ra và điều trị lại thì đã không còn kịp nữa, chỉ có thể quyết định phải cắt bỏ cánh tay đó đi để bảo toàn mạng sống cho cậu ấy.

Nhưng vì cậu bé này là một học sinh trường năng khiếu vẽ, lại nghe nói rất có triển vọng, sau khi phẫu thuật, tình lại phát hiện thấy tay phải của mình không còn nữa, cậu bé không thể chịu đựng được sự mất mát đó liền lao ra cửa sổ. Kết quả là vì bị rơi rất mạnh nên cậu ta đã chết ngay lúc đó.

Sau khi cậu bé chết, người nhà có đến bệnh viện muốn làm cho rõ sự tình nhưng do người y tá tắc trách kia là chủ ruột của chủ nhiệm khoa xương, cho nên phía bệnh viện kiên quyết phủ nhận là lỗi do điều trị. Người nhà hỏi không ra kết quả đành cho qua chuyện này. Nhưng một tháng sau khi cậu bé tự sát, người y tá tắc trách kia đã bị người ta giết chết, cánh tay phải bị bẻ gãy.

Cứ như thế, sau đó liên tục ba y tá đều đã bị giết theo cùng một cách, ngay cả cảnh sát cũng bó tay, không giải thích nổi, bởi vì ba y tá đó đều đã cùng chăm sóc cậu bé kia, cho nên trong bệnh viện người ta truyền nhau là cậu bé kia đã quay lại báo thù. Và các y tá khác chỉ cần hơi có liên quan đến cậu bé kia đều lần lượt từ chức, không dám tiếp tục làm nữa.

Nhưng về phía bệnh viện, vì muốn che đậy sự việc này nên cố tìm cách giấu bớt chuyện này đi, chỉ giao cho phía cảnh sát xử lý như vụ án giết người thông thường rồi tuyên án. Nhưng lúc đó những y tá có liên quan đến việc chữa trị cho cậu bé đều đã xin thôi việc hết cho nên vụ án giết người này cũng không được tiếp tục điều tra nữa.

Nhưng đã ba năm trôi qua mà linh hồn của cậu bé vẫn chưa rời khỏi nơi này, cậu ta vẫn muốn tìm lại cánh tay đã mất của mình, cái chết của ông Đỗ chính là vì thế. Càng xui xẻo là cái giường mà ông Đỗ nằm lại chính là cái giường trước kia cậu ta đã từng nằm. Bà Cẩm chính là người thân cận nhất của cậu khi cậu còn sống. Bây giờ cả hai người này đều đã chết, không hiểu rồi sau này sẽ còn bao nhiêu người phải chết nữa.

Chuyện trong bệnh viện đại khái là như thế, lúc Trần Thu Thanh nói với tôi, chúng tôi đang ngồi trên ghế dài bên bờ sông của viện. Mặt tái đi, cô nói chưa biết chừng người bị giết tiếp theo sẽ là cô.

Cô ấy run rẩy hồi lâu rồi nói: "Nghe nói ba năm trước không ít y tá đã chết, anh nói xem lần này em có bị nguy hiểm không, cậu bé kia chưa biết chừng sẽ tìm em... tìm em để..."

Tuy tôi không tin vào mấy chuyện ma quỷ đó nhưng nghĩ đến những gì bà Cẩm nói ngày trước về chuyện linh hồn đó đi đòi lại cánh tay cho mình, tôi bỗng lạnh toát cả người: "Em yên tâm, em và cậu ta chẳng có liên quan gì cả, sẽ không có chuyện đó xảy ra đâu."

Giọng của Trần Thu Thanh vẫn run: "Thế cũng chưa chắc, cậu ấy muốn tìm lại cánh tay của mình, ngộ nhờ tìm đến em... lúc đó làm thế nào... hay là em cũng thôi việc vậy."

Tôi kéo tay cô ấy nói: "Em yên tâm đi, nếu như có chuyện đó xảy ra thật thì anh nhất định sẽ bảo vệ em."

Tôi nói rất chân thành, Trần Thu Thanh gật gật đầu, bỗng cười lên "ha ha."

Tôi nghi ngờ nhìn cô ấy: "Anh nói thật lòng mà, em cười cái gì?"

Cô ấy lại nhìn tôi và cười càng lớn. Bây giờ tôi mới hiểu, tự mình cũng không nhịn được cười, bản thân tôi bây giờ đi lại còn khó khăn, nói gì đến bảo vệ ai.

Tôi cười mấy tiếng nhưng ngay sau đó cảm thấy chua xót vô cùng, vì Trần Thu Thanh cả đời này sẽ mãi ở trong lòng tôi, cô ấy nhẹ nhàng nói: "Em không sợ bởi vì đã có anh bảo vệ cho em mà, em tin anh nhất định có thể bảo vệ được em."

***

Người chết tiếp theo sẽ là ai?

Sau khi về đến phòng bệnh, tôi cứ nghĩ mãi về điều này, nhưng không tìm ra câu trả lời.

Trần Thu Thanh đưa tôi về phòng bệnh sau đó đi làm việc của cô ấy. Khoảng nửa tiếng sau tôi trở dậy đi vệ sinh, thì ra mọi chuyện lại hết sức bình thường, chỉ có điều là sau khi tôi quay lại thì phát hiện ra một chuyện rất lạ, người bệnh bị nối tay nằm đối diện với tôi đã biến đâu mất.

Tôi đưa mắt nhìn sang giường anh ta, anh ấy tên là, Trúc Thiêm Đông.

Tôi đến phòng trực của y tá, Trần Thu Thanh đang phối thuốc cho bệnh nhân, tôi hỏi cô ấy có thấy Trúc Thiêm Đông đâu không.

Cô ấy vừa lắc đầu vừa quay sang hỏi y tá khác nhưng cô kia cũng không biết. Cô ấy liền hỏi tôi đã xảy ra chuyện gì, nhưng tôi không trả lời, bỏ đi khỏi đó.

Trúc Thiêm Đông có thể đi đâu nhỉ? Hay anh ta cũng bị đưa vào phòng kính rồi?

Tôi chống nạng leo lên tầng 6, tầng 6 là khu điều trị, giữa đêm không cho ai đến, do đó ngay cả đi trong hành lang cũng không có một chút ánh sáng. Tôi chậm chậm đi về phía trước, trước mặt đã là cửa phòng kính rồi, tôi hé cửa nhìn vào trong. Trong đó có ánh sáng mờ nhạt chiếu ra.

Đó chính là màu trắng nhạt của phòng máy chiếu, nằm trên giường trước phòng máy quả nhiên có một người, đó chính là Trúc Thiêm Đông.

Tôi định vào trong xem, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng khăn khăn, âm thanh này tôi thấy rất quen thuộc, là tiếng vò quần áo, tôi lập tức quay lại, chỉ thấy một người dáng cao đứng sau tôi, do ánh sáng quá mờ nên tôi không nhìn rõ người đó rốt cuộc là ai, cái duy nhất có thể nhìn thấy là hai cánh tay người đó đang giơ cao, một luồng bóng đen từ trên cao lao xuống.

Tôi đã phản ứng rất nhanh, vội quay người nép vào một bên, nhưng vẫn không hoàn toàn tránh được đòn tấn công của hắn. Bả vai bị một vật cứng đập phải, đau điếng người.

Tôi cố gượng nhồm dậy, muốn kêu cứu thật to, nhưng chưa kịp cất tiếng thì đã lại bị tiếp một đòn nữa giáng xuống đầu, sau đó càng choáng váng và ngất đi, trước lúc ngất đi, tôi còn nghe thấy Thu Thanh đang gọi tên mình.

Quả thật tôi đã nghe thấy Thu Thanh gọi tên mình, tiếp đó tôi từ từ mở mắt, một ánh mắt sáng trắng đang nhìn vào mắt tôi.

Tôi từ từ nhìn xung quanh, thì ra tôi đang nằm trên chính giường bệnh của mình. Thu Thanh và mấy y tá nữa đang đứng trước giường bệnh của tôi, cô ấy đang cuống lên gọi tên tôi. Nhìn thấy

tôi mở mắt, thần sắc cô ấy mới khá hơn một chút.

Tôi vẫn chưa chết!

Tôi cố gắng để ngồi dậy, nhưng vừa động dậy nhẹ đã cảm thấy vai và đầu đau như rụng ra vậy, tôi đành gượng cười với mọi người, nhìn Thu Thanh và hỏi: "Tại sao anh lại có thể ở đây?"

Mắt cô ấy đỏ hoe, nước mắt sắp trào ra, một y tá đứng bên kể lại toàn bộ sự việc cho tôi nghe.

Thì ra sau khi tôi đi tìm Thu Thanh để hỏi về chuyện của Trúc Thiểm Đông, cô ấy đã cảm thấy về mặt tôi có chút khác thường, sau khi nhìn thấy tôi từ phòng trực đi ra, liền cùng hai y tá khác theo tôi lên tầng trên. Quả nhiên vừa mới lên đến tầng 6 đã nghe thấy tiếng tôi bị kẻ khác tấn công, cô ấy lập tức gọi tên tôi, hơn nữa còn bật đèn ở hành lang lên.

Lúc đèn sáng, họ phát hiện thấy tôi đang nằm bất tỉnh trên lối đi, nhưng kẻ tấn công tôi đã không thấy tông tích đâu nữa.

Y tá trưởng vừa nói xong, bác sĩ Lưu đột nhiên đẩy cửa bước vào, cười cười và nói với tôi: "Phúc anh thật lớn, hai lần gặp hạn mà vẫn không sao, chỉ cần nghỉ ngơi vài hôm là ổn thôi."

Tôi nhìn anh ta gượng cười nói: "So với ông Đỗ đúng là phúc tôi còn lớn, à đúng rồi bác sĩ Lưu Trúc, Thiểm Đông anh ta sao rồi? Bây giờ anh ấy đang ở đâu?"

Bác sĩ Lưu cười và nói: "Anh ta không sao, chỉ là bị hôn mê, sau khi tỉnh lại cảnh sát đã thẩm vấn anh ta rồi."

Tôi nhẹ gật đầu rồi nhắm mắt lại, bên tai còn nghe thấy lời bác sĩ Lưu hỏi: "Anh có nhìn rõ hình dáng của kẻ đã tấn công anh không?"

Tôi lắc đầu: "Lúc đó tôi quá quá thực tôi không nhìn rõ, chỉ nhớ là anh ta tương đối cao, sức của cánh tay cũng rất khỏe mới đập lên vai tôi một cái mà dường như tôi đã bất tỉnh."

Bác sĩ Lưu gật đầu và không hỏi thêm gì nữa, chỉ dặn dò tôi chú ý nghỉ ngơi nhiều, và cùng hai y tá kia đi ra khỏi phòng bệnh, chỉ còn Thu Thanh ở lại chăm sóc tôi.

Sau đó lại có mấy người như cảnh sát hình sự đến hỏi tôi về vụ tấn công tôi qua, thực ra tôi có thể nói cũng không hẳn là như thế.

Có thể thoát được trong tình huống này quả đã là chuyện khiến người ta kinh ngạc rồi, hơn nữa còn cứu được mạng của Thiểm Đông, nhưng lúc này tôi cũng không thể nào mà vui lên được. Tuy tôi không nhìn rõ hung thủ là ai, nhưng chưa chắc hẳn đã cho là như thế, hẳn có thể đến giết tôi một lần nữa không? Điều này không ai dám đảm bảo.

Trải qua sự việc sợ hãi vừa rồi, Thu Thanh vô cùng mệt mỏi, cô ấy kéo chăn của tôi đắp lên và ngủ thiếp đi. Nhìn cô ấy ngủ, bỗng trong tôi dâng lên một cảm giác hạnh phúc ngọt ngào, mọi nguy hiểm cũng trở nên không đáng sợ lắm.

Tôi nằm thẳng ra giường, nhắm mắt lại, mọi chuyện vừa xảy ra cứ hiện lại trước mắt tôi giống y như một bộ phim chiếu lại vậy.

Lúc đó dường như có một cái gì đó lóe lên trong đầu tôi, tôi lập tức bật dậy đánh thức Thu Thanh và nói to: "Mau! Mau gọi điện cho mấy vị cảnh sát kia đến đây một lần nữa."

Cô ấy mơ màng nhìn tôi : "Sao thế? Đã xảy ra chuyện gì à?"

Tôi không trả lời ngay chỉ giục cô ấy nhanh lên: "Đừng hỏi nữa, mau đi gọi cảnh sát đi."

Hình như cô ấy đã tỉnh hẳn, vội chạy ra vừa đi vừa hỏi: "Có phải là đã nhớ ra hình dáng của hung thủ rồi không?"

Tôi trả lời: "Không anh không nhớ hình dáng của hung thủ nhưng anh nghĩ ra một vài chi tiết quan trọng, có những chi tiết này thì nhất định hung thủ phải xuất đầu lộ diện."

***

Trần Thu Thanh đi gọi điện, sau 5 phút lại quay lại, cô ấy nói với tôi: 15 phút nữa mấy vị cảnh sát kia sẽ tới. Tôi thở dài một hơi, việc duy nhất bây giờ có thể làm là chờ 15 phút nữa.

Trần Thu Thanh không hỏi tôi là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống bên và nhìn tôi. Thời khắc nguy hiểm này bỗng lại trở nên ngọt ngào ấm áp.

Nhưng cảm giác ấm áp ngọt ngào ấy không kéo dài được bao lâu, chỉ khoảng 5 phút thì phía ngoài bỗng vang lên tiếng nói ồm ồm, tôi và Thu Thanh cùng nhìn ra cửa, nhưng không thấy ai cả, chỉ nghe thấy giọng của một người đàn ông nói tiếng địa phương mà tôi nghe chẳng hiểu gì.

Trần Thu Thanh vỗ vỗ vào gối của tôi nói: Anh nằm đây nghỉ em ra ngoài xem thế nào, rồi quay lại ngay."

Tôi gật đầu, dù sao đây vốn là công việc của cô ấy mà, cô ấy đi ra ngoài, tôi nghe thấy tiếng của Thu Thanh cùng mấy người y tá khác, có cả tiếng của người đàn ông kia, quả thực ngoài đó rất hỗn loạn.

Tôi thở dài định ngẩng đầu lên xem đồng hồ thì trước mắt bỗng tối đen như mực, không chỉ có điện trong phòng bị mất mà ở ngoài hành lang cũng không có, cả tầng gác này như chìm trong một màn đêm.

Đúng vào lúc này tôi phát hiện một bóng đen đang bước vào phòng, tôi nhìn ra cửa hỏi: "Thu Thanh hả em...?"

Nhưng tôi ngừng lại ngay vì phát hiện đó không phải là Trần Thu Thanh.

Dưới ánh trăng mờ, tôi không nhìn rõ mặt nhưng có thể nhìn rõ dáng của người ấy, đó là một người đàn ông cao to.

Hắn chính là kẻ đã tấn công tôi, hắn lại đến rồi!

Tôi định hét to lên thì hắn đã bịt miệng tôi lại, trên tay hắn có một chiếc khăn, một làn thuốc nhát tóa vào trong mũi tôi, toàn thân như bị mang đi.

Lúc đó tôi vẫn nghe thấy tiếng của Thu Thanh ở bên ngoài, chỉ kịp gọi "Thu Thanh" một tiếng rồi ngất lịm.

***

Lúc tỉnh lại tôi phát hiện thấy hình như mình vẫn còn ở trong bệnh viện, bởi vì mũi tôi vẫn còn ngửi thấy mùi thuốc mê.

Đèn bật sáng, tôi thấy mình nằm trên một chiếc giường lớn, một người đàn ông cao to quay lưng lại trước mặt tôi. Tôi cố gắng cười một chút nhưng thử mấy lần thấy mình không làm được điều đó.

Tôi chỉ còn cách cất tiếng hỏi: "Rút cuộc anh là ai? Tại sao lại đưa tôi đến đây."

"Lẽ nào anh không đoán ra tôi là ai?"

Anh ta vừa nói vừa quay người lại, nhìn vào tôi, vẫn khuôn mặt dịu dàng quen thuộc, trên mắt vẫn đeo cặp kính gọng kim loại màu xám.

Anh ta đúng là người điều trị chính cho tôi - bác sĩ Lưu.

"Bác sĩ Lưu?... Sao lại là anh?" Tôi kinh ngạc hỏi.

Anh ta mỉm cười: "Anh hà tất phải giả bộ như vậy, chẳng phải anh đã sớm đoán ra tôi chính là người đã giết ông Đỗ và cũng chính là kẻ đã tấn công anh, anh còn định báo cảnh sát đến bắt tôi nữa mà."

"Anh... chính là anh! Tất cả mọi chuyện đều là do anh làm!" Tôi kinh hoàng hỏi: "Tại sao anh lại phải làm thế?"

Anh ta vẫn tươi cười: "Tại sao tôi phải làm thế à? Tất nhiên là để lật đổ lão già Công Sở Hùng sau đó chức trưởng khoa xương sẽ do tôi đảm nhiệm!"

Tôi lặng lẽ nghe anh ta, bác sĩ Lưu tiếp tục nói: "Lão Công Sở Hùng đã hấn dựa vào cái gì mà ngồi ở cái ghế lâu như thế, bao nhiêu năm nay hấn đã làm được những gì chứ? Những phát hiện và những thành tựu y học của hấn mấy năm nay đều là kết quả nghiên cứu của tôi, hấn dựa vào cái gì mà hoa chân múa tay với tôi."

"Tôi giết chết ông Đỗ, chính là cố ý khơi gợi lại chuyện năm xưa, sau đó làm cho chuyện đó lan khắp bệnh viện, tạo ra cho Công Sở Hùng những bất lợi. Tôi còn bí mật liên hệ với đài truyền hình, ngày mai sẽ có người đến đây điều tra sự việc, sẽ tung chuyện này lên truyền hình. Như vậy phía bệnh viện sẽ không bảo vệ hấn được nữa, sau khi hấn bị lật đổ thì người duy nhất trong viện này đủ tư cách để thay hấn chính là tôi!"

Tôi xem cách nói của bác sĩ Lưu, dường như anh ta vui quá hóa điên mất rồi, cũng giống như những chuyện mà anh ta đã làm, anh ta đúng là điên thật rồi.

Tôi thở dài một hơi thật sâu và hỏi anh ta: Thế tại sao anh lại phải giết cả bà Cẩm? Bà ấy luôn nhớ về chuyện năm xưa và thường kể cho mọi người, chẳng phải bà ấy rất có lợi cho anh sao?"

Bác sĩ Lưu tắt nụ cười: "Bà ta á? Ai cũng biết bà ta hay kể việc đó cho mọi người, sau khi bà ta chết, mọi người sẽ nghĩ là Công Sở Hùng giết người diệt khẩu, tuy không có chứng cứ để buộc tội hấn nhưng cũng tăng thêm áp lực. Hơn nữa việc này mà truyền miệng thì sẽ lan đi rất nhanh, làm gì có người phụ nữ nào mà lại không muốn ngồi lê buồn chuyện."

Anh ta tiếp tục nói: "Hôm nay tôi vốn cũng định giết chết Trúc Thiểm Đông, làm tăng thêm sự căng thẳng nhưng không ngờ lại bị anh phá hỏng, mà còn để cho anh biết thân phận của tôi. Nhưng vận may của tôi vẫn tốt, chính nhờ con a đầu Thu Thanh hét to ở phòng trực của y tá tôi mới kịp thời đưa anh đến đây."

Bác sĩ Lưu lại cười một cách nham hiểm: "Nhưng cảnh sát có đến, thì chỉ còn nhận được cái xác chết của anh thôi mà lại là xác chết không có tay phải."

Anh ta vừa nói vừa vờ vờ con dao mổ trong tay từ từ kề vào người tôi

Tôi định giẫy đạp và đứng lên nhưng lại không có tí sức lực nào, sau đó tôi bắt đầu kêu cứu thật to, kêu luôn mười mấy tiếng mà bên ngoài vẫn không có một chút động tĩnh nào.

Bác sĩ Lưu vẫn cười một cách dịu dàng, anh ta đẩy mắt kính lên và từ từ nói: "Anh kêu cũng chẳng có tác dụng gì đâu, đây là phòng khám, mọi người đã về hết rồi, anh có gào đút họng thì cũng chẳng có ai đến cứu anh đâu."

Nhưng nụ cười vẫn chưa tắt anh ta lại đã trở lên dăm chiêu.

Bỗng nhiên, ngoài cửa "uỳnh" một tiếng thật to, năm, sáu cảnh sát mặc thường phục xông vào đập ngã bác sĩ Lưu, sau đó dùng khóa số 8 còng tay và đưa hắn đi.

Sau lưng cảnh sát vẫn còn mấy y tá mặc áo trắng, Trần Thu Thanh cũng ở trong số đó, họ đỡ tôi ra khỏi giường. Một vị cảnh sát cầm đầu đi tới và bắt tay tôi cảm ơn về sự giúp đỡ của tôi.

Đợi sau khi mọi người về hết, Trần Thu Thanh mới đưa tôi trở về phòng bệnh, dường như cô ấy rất nghi ngờ về sự việc vừa rồi, cô ấy nói với tôi: "Vừa nãy sau khi mất điện em đến phòng bệnh thăm anh, phát hiện anh không còn ở đó thật sự em sợ quá. A đúng rồi, cảnh sát tại sao lại biết anh bị bác sĩ Lưu đưa đến phòng khám?"

Tôi xua xua tay cười cười và nói: "Cái này thì làm sao anh biết được, có thể là do họ quá thần thông quảng đại chẳng."

Trần Thu Thanh đương nhiên là không tin lời tôi nói, nhưng cũng không có hỏi thêm, xét cho cùng thì tôi vẫn giữ được mạng sống, hơn nữa tư chi vẫn còn đầy đủ cả.

Nhưng bác sĩ Lưu thì không thể, anh ta ở trong nhà lao nhất định sẽ không thể nào lý giải được.

Anh ta nhất định không ngờ được rằng tôi chỉ giả bộ không phát hiện gì về anh ta nhưng tôi đã ngầm báo cho cảnh sát, chỉ có như thế mới khiến cho hung thủ xuất đầu lộ diện.

Hơn nữa mấy vị cảnh sát kia lúc nào cũng chú ý đến nhất cử nhất động của tôi, luôn trong tư thế sẵn sàng đến cứu tôi.

Sau khi nghe người yêu của Trần Thu Thanh kể xong câu chuyện "Mộ của những cánh tay", Vương Giai ngồi thừ người ra, trên mặt ngoài sự sợ hãi thì còn có cả sự lo lắng. Mọi người đều thờ dãi, không làm kinh động đến Vương Giai, chỉ bàn tán khe khẽ.

Trong chuyện này ai cũng thấy khó hiểu, thực ra tiền đồ của bác sĩ Lưu rất tốt, anh ta vốn không nhất thiết phải lật đổ chủ nhiệm khoa xương của bệnh viện này. Càng không thể nói một người có thể làm được việc này, mà có làm được thì cũng không thể ngồi vị trí đó được mấy ngày. Tuy nói là chủ nhiệm khoa xương là vị trí béo bở nhưng trước mắt thì vị trí đó không có gì tốt cả.

"Không... không thể như vậy, nhất định là anh ấy bị ép buộc, nhất định là do chuyện đó..."

Vương Giai nói nửa chừng rồi dừng lại, có lẽ cô ta ý thức được điều sắp nói là không nên nói ra. Các bác sĩ khác đều tròn mắt nhìn cô ta như nhìn một vật thể lạ.

Trần Thu Thanh cảm thấy trong chuyện này còn có nhiều uẩn khúc, nhưng giữa khối mâu thuẫn giữa các bác sĩ thì một y tá nhỏ bé như cô ấy không thể hóa giải được.

Sau khi bác sĩ Lưu bị bắt, bệnh viện bị tiến hành điều tra, giáo sư bác sĩ khoa xương Nghiêm Tàn được đề bạt làm phó khoa xương, thực ra bác sĩ Trương Xuân Hòa cũng được xét vào trong diện đó.

Ngày tháng qua đi người trong viện cũng dần quên đi bác sĩ Lưu. Nhưng Thu Thanh thì mãi mãi không thể quên được câu nói mà hôm đó Vương Giai vô tình đã định nói ra, cô ấy luôn theo dõi Vương Giai để mong tìm ra sự thật.

Một hôm, sau khi hết giờ làm việc, Vương Giai rời khỏi bệnh viện, đến lúc 11 giờ tối lại mò quay lại, đi vào bệnh viện từ nơi đổ rác cửa phía sau của bệnh viện. Vừa hay hôm đó là ca trực buổi tối của Thu Thanh, cô đang giúp bà quét rác đầy sau xe rác thì nhìn thấy Vương Giai lén lút đi vào, nấp sau một góc chờ cho xe rác đi qua. Trần Thu Thanh cũng giả vờ không nhìn thấy tiếp tục đẩy xe rác đi.

Nhưng Thu Thanh không đi xa, sau khi tạm biệt bà quét rác, cô lập tức quay lại và phát hiện thấy Vương Giai đi vào phòng làm việc, cô liền bám theo.

Vương Giai xuống phía dưới tầng rề trái rề phải rồi cuối cùng dừng lại ở trước một bức tường, cũng không biết cô ta làm thế nào mà bức tường bỗng nhiên mở ra. Lúc đó Thu Thanh mới biết đó là một cửa ngấm. Để không phát ra tiếng động khi đi theo dõi Vương Giai, Thu Thanh tháo cả giày ra cho nên Vương Giai không biết là có người đang theo dõi.

Sau khi Vương Giai vào cửa ngấm Thu Thanh cũng đến trước cửa, nhưng không thấy đầu mối gì, cũng không biết làm thế nào để mở cửa. Đúng lúc đó ở đằng sau có tiếng người.

"Có muốn vào không?"

Trần Thu Thanh thót tim, quay lại nhìn thì ra là bác sĩ Hứa.

"Tôi... Tôi chỉ là đi qua đây và bị lạc đường..."

Nhưng không đợi Thu Thanh nói hết lập tức bác sĩ Hứa đánh cô ngất đi.

Sau khi tỉnh lại, Trần Thu Thanh phát hiện thấy mình đang nằm trên một bàn mổ, mà trong phòng mổ này trông rất lạ.

"Rất tiếc tôi vốn không muốn giết cô nhưng cô biết quá nhiều chuyện."

Bác sĩ Hứa đột nhiên xuất hiện trước tầm nhìn của Thu Thanh, cười lạnh lùng.

Một lát sau Thu Thanh mới quen với ánh sáng trong phòng, quay đầu nhìn lại thấy cả Vương Giai cũng đang ở đó, mà mọi cái xung quanh càng khiến Thu Thanh thấy sợ hơn. Trong phòng này ngoài bàn mổ ra còn có một đầm xác rất lớn ở góc tường, mặt khác trên tường còn có tủ kính trong đó đựng vài khí quản của người.

"Có sợ không? Còn có nhiều cái đáng sợ hơn thế cơ. Đừng đập cũng đừng chớp mắt, không đầu đầu, chỉ trong 48 giờ nữa là mất cô, tim gan cô, phổi của cô sẽ bị lấy cho một người sắp chết sống lại. Cô sẽ cảm thấy rất vui, thật đấy."

"Được rồi. Nhưng chỉ ít trước khi chết cũng nên cho tôi biết tại sao mình chết chứ?"

Bác sĩ Hứa xoa lên mặt Thu Thanh cười và gật gật đầu, điệu cười vô cùng dữ tợn đáng sợ.

"Bắt đầu từ đâu nhì! Hay bắt đầu từ khi tôi mới vào làm ở viện này nhé, cô xem trong đây toàn là xác chết, nó có liên quan đến chuyện mà tôi sắp kể, ha ha! Không lâu nữa cô cũng giống như những xác chết này thôi."

"Cô xem, dù cô có gào khản tiếng cũng không có ai nghe thấy, phòng này cách âm rất tốt. Hơn nữa hi sinh một mình cô có thể cống hiến cho cả nhân loại, lẽ nào không phải là vinh quang hay sao?"

"Đồ điên! Cuối cùng thì tôi đã biết bệnh viện luôn có người tới gây rối, có phải người nhà họ cũng bị đưa đến nơi này? Các người điên cả rồi! Tôi không muốn chết, không muốn chết."

Trần Thu Thanh đập lung tung trước mặt bác sĩ Hứa, anh ta thở dài một hơi, quay lại nhìn Vương Giai. Vương Giai đi tới tiêm cho Thu Thanh một nhát. Hai người phối hợp rất ăn ý, xem ra họ thường xuyên làm việc này.

"Các người muốn làm gì? Muốn làm gì hả?" Trần Thu Thanh lại hét lên nhưng giọng bắt đầu nhỏ dần. Con dao trong tay bác sĩ Hứa thì cứ thoăn thắt tiến hành, sau đó đến phần xương, Vương Giai đứng bên cạnh đón lấy từng phần, phân loại và để trong tủ lạnh.

Vì tác dụng của thuốc gây mê nên Trần Thu Thanh không thấy đau, nhưng tận mắt nhìn thấy nội tạng của mình bị lấy đi, thì vô cùng sợ hãi. Mà lúc đó bác sĩ Hứa cứ thân nhiên nói những cái gì đó, chỉ có điều Thu Thanh chẳng thể nghe rõ. Đến lúc bác sĩ Hứa nhắc quả tim đang đập ra trước mặt Thu Thanh thì cô mới thở một hơi rồi con mắt hết thần.

"Sự thật à? Đây chính là sự thật mà cô muốn biết."

Bác sĩ Hứa bình tĩnh nói giọng điệu bi thương vô cùng.

Sự mất tích của Trần Thu Thanh làm xôn xao cả bệnh viện đa khoa Vạn Khang. Bởi vì bạn trai của cô ấy là Cổ Đồng Lân dẫn một đám thanh niên đến phòng làm việc của bệnh viện làm loạn.

Tuy thế cũng không điều tra ra tung tích của Thu Thanh. Do đó trong bệnh viện bắt đầu rì rầm bàn tán.

Có người nói Thu Thanh bị hồn ma của viện trưởng cũ giết chết, cũng có người nói lời nguyện của Thường Yên lại có tác dụng rồi, lại có người nói, mấy bệnh nhân chết do sự cố trong điều trị hai năm nay đến báo thù.

Trong thời gian ngắn mà khắp bệnh viện cứ xôn xao cả lên, có người nói nhìn thấy Thường Yên ở ngoài hành lang. Bà ta vẫn mang dáng vẻ của một bà già, chỉ có điều trên tay cầm một cái đầu người, đầu của Thu Thanh... Bà ta vẫn muốn ăn não người.

Các y tá không dám đi kiểm tra phòng một mình trong đêm. Thậm chí ngay cả các bác sĩ, nếu không có việc gì thì cũng không dám ra khỏi phòng làm việc nửa bước. Điều này làm cho viện trưởng rất đau đầu, đã mấy lần họp để chấn chỉnh nhưng không có hiệu quả.

Thoảng cái đã một tuần, không khí âm ỉ trong bệnh viện cũng dần vơi đi. Cảnh sát vẫn tiếp tục điều tra tung tích của Thu Thanh nhưng vẫn không có kết quả.

Cổ Đồng Lân sau khi xuất viện rồi, vẫn ngày nào cũng đến bệnh viện làm loạn, không đánh lộn mà chỉ là chửi mắng bệnh viện, các bác sĩ và y tá ca sáng luôn thương tiếc Thu Thanh vì cô ấy rất tốt, lại xinh đẹp nữa.

Dường như người trong các khoa ai cũng thích cô. Cổ Đồng Lân ngày nào cũng đến làm loạn khiến họ càng đau lòng.

Tạ Phi hôm nay trực cả đêm, Tăng Hương cũng ở đó, khoa xương có Trương Xuân Hòa, phòng khám tâm lý có Vương Giai, bác sĩ Hứa khoa ngoại cũng trực đêm. Mà hơn nữa đêm nay không có bệnh nhân, thế là bọn họ tụ tập lại và nói chuyện, mới nói được vài câu thì từ phía ngoài, y tá Trần Phàm chạy vào, mặt mũi tái mét.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Vương Giai đứng dậy hỏi, nét mặt cô ta cũng hơi khác thường. "à không có gì, em bỏ quên hồ sơ bệnh án ở phòng làm việc, chị đưa em đi lấy, một mình em sợ không dám đi."

Vương Giai đồng ý và hai người đi đến phòng làm việc, hai người họ thì thăm trao đổi nói

chuyện.

Một lúc sau Vương Giai đột nhiên quay trở lại phòng trực, Tăng Hương thắc mắc nhìn cô ta.

"Sao quay lại nhanh thế?"

"À cô ấy đưa bệnh án cho tôi xem tôi đã soạn xong cho cô ấy, nhưng cô ấy quên còn chạy về tìm, cô ấy ngại đến chào mọi người."

Mọi người đều buồn cười, Trần Phàm là người rất cẩn thận, dù chuyện lớn chuyện nhỏ cô ấy đều ghi nhớ rất rõ, ít khi xảy ra chuyện như thế này nên tất nhiên thấy ngại.

"Chuyện của bệnh viện quá nhiều, tôi kể một chút về chuyện trước đây của tôi nhé" Vương Giai chớp mắt nhìn mọi người, miệng cười vẻ thần bí...

Chuyện thứ ba: Đàm xác

Trong đêm tối, ngoài trời trông như một tấm phong màu đen không nhìn thấy gì cả, khiến người ta chìm ngập trong nỗi tuyệt vọng. Tôi chúi ở trong căn phòng làm việc trên chiếc ghế sofa đầy vết hằn sâu, chân tay lạnh toát. Ngoài hành lang vọng lại tiếng kêu khóc, tiếng khóc lúc cao lúc thấp, giống như tiếng khóc trẻ sơ sinh lúc tuyệt vọng.

Kết kết tiếng cửa gỗ đóng lại, trong phòng đầy những mùi thuốc quá đi, của hỗn hợp thuốc Tô Thủy và Phúc Nhĩ Mã Lâm. Tiếng khóc bị ai thấm thiết ở ngoài hành lang vọng lại, giống như tiếng kêu của mèo hoang.

Tiếng gió âm u từ ngoài dội vào qua cửa sổ, tiếng khóc của trẻ sơ sinh bị tiếng gió át đi lúc nghe thấy lúc không, còn tôi thì vẫn chúi đầu trên ghế sofa càng lúc càng run rẩy mạnh hơn.

***

Tôi bị điện thoại của cậu em họ đánh thức, cậu ấy nói sẽ lập tức đến phòng giải phẫu để gặp tôi. Tôi còn chưa kịp hỏi cậu ta tìm tôi có việc gì thì cậu ta đã cúp máy. Trong điện thoại vọng ra những tiếng "Tút tut tut."

Đặt điện thoại xuống, tôi kéo rèm cửa sổ ra, mới phát hiện bên ngoài sắc trời đã đen sẫm cả. Gió núi cuốn theo hơi lạnh thổi vào cửa sổ khiến tôi run lên cầm cập.

Em họ kém tôi mười tuổi, dạy học về bệnh lý tại bệnh viện, tôi rất ngưỡng mộ cậu ta, hàng ngày ăn mặc sạch sẽ, quần áo tinh tươm đứng trên bục giảng cầm micrô giảng cho ba lớp sinh viên đại học. Còn tôi thì không được diễm phúc đó. Tôi cũng được xem như là một giáo viên trong viện này, nhưng chỉ là trợ giảng trong tiết thực nghiệm giải phẫu. Nói là trợ giảng chứ thực ra cũng chỉ là làm trò trong phòng giải phẫu mà thôi. Ví dụ như: Lúc mổ thỏ làm thí nghiệm thì dạy cho sinh viên biết cách cầm dao như thế nào để mổ. Lại ví dụ như khi xem sơ đồ xương thì dạy cho sinh viên biết cách phân biệt xương này với xương kia. Lại thêm một ví dụ nữa; căn cứ vào câu khẩu hiệu: "Trên nhĩ dưới thất, trái hai, phải ba" để dạy sinh viên biết tâm thất trái tâm thất phải, tâm nhĩ trái tâm nhĩ phải.

Trong sự trợ giảng của tôi, việc làm nhiều nhất chính là vớt những xác chết đã ngâm thành màu hồng từ dưới đàm xác lên bàn giải phẫu. Đàm xác đó rất lớn, dài 3m rộng 3m ngay cả độ sâu cũng là 3m. Trong đàm xác đầy là mùi Phúc Nhĩ Mã Lâm, mùi này tỏa ra thường có thể làm cho học sinh khi mới lần đầu vào đây nôn oẹ không ngớt.

Tất nhiên, đối với tôi mà nói thì tôi sớm đã quen với cái mùi đó rồi. Tôi không tin là sau khi mùi thuốc này kết hợp với mùi xác rửa lại có thể làm khó được tôi. Có đều toàn thân lúc nào cũng ám đầy mùi này thì cũng không làm cho người ta thoải mái gì.

Ngoài những việc cần làm hàng ngày là làm một người trông coi phòng giải phẫu thì mỗi buổi tối tôi đều phải ở trong căn phòng làm việc cũ nát, uống rượu trắng và nghe tiếng gió ở ngoài, sau đó từ từ chìm vào giấc ngủ.

Cậu em họ vào lúc gần nửa đêm đến phòng giải phẫu, sau khi nghe cậu ta gọi to mấy tiếng, tôi đi ra phòng làm việc số 2 nhẹ nhàng đi qua hành lang nhỏ hẹp, rồi xuống tầng mở cửa cho cậu ta. Tôi vừa nhìn thấy em họ suýt nữa thì không nhận ra cậu ấy. Đôi mày cậu ta nhíu lại mắt trũng hoáy, tóc ướt và bù xù, trong tay cậu ấy cầm một chai rượu Kim Lục Phúc, xem cậu ta bộ dạng bơ phờ không còn sức sống, trong viện này làm gì có ai dám đắc tội với một giáo viên đầu ngành như cậu ta.

Tôi nói đùa một câu: "Em sao thế? Bị cô nào bắt mất hồn rồi à?" Em họ thở dài một hơi: "Anh,

đừng nói nữa, lên nhà uống rượu cùng em đi."

Chúng tôi lên nhà mới phát hiện thấy lúc ra khỏi phòng làm việc tôi sơ ý khóa cửa mất rồi mà tôi lại không có chìa khóa. Em họ nói "Không sao, tìm một phòng nào đó uống cũng được."

Tôi cúi xuống nhìn hành lang đầy những tảng băng sặc mùi thuốc Phức Nhĩ Mã Lâm, sau đó nói với cậu ấy: "ở đây chỉ có phòng giải phẫu là không khóa" đúng rồi chỉ có phòng giải phẫu là không khóa, trong đó toàn là xác ngâm đã biến thành màu phấn hồng, lẽ nào còn có kẻ đến lấy cấp xác chết nữa hay sao?

Dù sao em họ cũng tốt nghiệp ở học viện Y học lâm sàng, lúc đi học cũng đã tiếp xúc nhiều với các loại xác chết rồi, cho nên cũng không phản đối gì mà cùng tôi đi vào phòng giải phẫu luôn. Phía trong cùng của phòng giải phẫu chính là cái đầm xác dài rộng cao đều là 3m như đã kể ở trên. Trước đầm xác là một dãy bàn học giải phẫu dài. Trên đó đặt đầy những ống thủy tinh cao thấp khác nhau. Trong ống sặc mùi thuốc Phức Nhĩ Mã Lâm. Trong thuốc nước ngâm các loại khí quản. Tôi và em họ ngồi lên một chiếc bàn, tôi vừa tìm được hai cốc thủy tinh thì em họ nói với tôi: "Anh đặt cái bình thủy tinh này sang một bên đi, vừa nhìn thấy là đã phát ghê cả người rồi."

Tôi nhìn chiếc bình đó thì ra trong nó đựng một thai nhi chưa thành hình người, các bộ phận khác đều đã phân hủy nhưng đôi mắt thì vẫn mở to, giống như mắt của con cá chết, cứ nhìn chăm chăm vào chai Kim Lục Phúc trong tay em họ. Tôi mỉm cười sau đó xoay cái bình đó 180 độ chỉ để mấy cọng tóc đối diện với chúng tôi.

Tôi rót cho em họ một chén rượu sau đó hỏi: "Rút cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà khiến cậu ra cơ sự này?"

Nghe xong câu hỏi của tôi em họ lại run lên trên má toát mồ hôi. Cậu ta run rẩy và nói: "Anh... em... em giết người!"

***

Em họ cho tôi biết cậu ta vừa giết Trần Khiết.

Vừa nghe đến cái tên đó tôi không khỏi kinh ngạc. Tôi biết Trần Khiết cô ấy là sinh viên năm thứ ba của khoa do em họ giảng dạy, mặt xinh đáng chuẩn, rất nhiều lần được chọn là hoa khôi của khoa. Ngay cả một người trung tuổi làm trong phòng giải phẫu ngọt ngào như tôi còn biết đến cô ấy nữa là, điều đó chứng tỏ cô ta vô cùng nổi tiếng, nhưng quả thật tôi không thể ngờ là giữa em họ và Trần Khiết lại đến cơ sự này. Mà việc này vẫn chưa được lan rộng chứng tỏ rằng em họ cũng khéo che giấu. Nhưng tại sao cậu ấy lại có thể giết Trần Khiết?

Mặt em họ đỏ bừng lên lí nhí nói với tôi: "Là thế này... em có thuê một căn phòng ở ngoài trường để bí mật hẹn hò với cô ấy, lúc tình cảm mãnh liệt cô ấy muốn em ôm chặt lấy cô ấy, đến lúc cao trào còn thích em bóp cổ cô ấy..." Em họ uống một hớp rượu thật lớn, sau đó vẫn run. Tôi xoa đầu cậu ấy, sau khi bình tĩnh lại cậu ta tiếp tục nói: "Hôm nay tình cảm của chúng em vẫn mãnh liệt, lúc em bình tĩnh lại ném cho cô ấy mấy cuộn khăn giấy, nhưng cô ấy vẫn nằm im không động đậy, em sờ vào động mạch của cô ấy thì thấy cô ấy đã chết rồi..."

Nghe xong lời em họ tôi không thể nói được gì. Trò SM không phải là tôi chưa nghe qua, nói cho cùng thì một người đàn ông độc thân như tôi giữa đêm trống vắng cũng chỉ biết tìm đến trò AV đến từ Đông Thắng Đảo để giải khuây thôi. Nhưng em họ lại chơi hơi quá đà, làm sao lại có thể giết chết một cô gái yếu đuối như thế chứ? Tôi đứng sững trước bàn học, em họ ôm lấy chân tôi, và hét lớn: "Anh... chỉ có anh mới giúp được em thôi anh giúp em đi."

Từ nhỏ em họ luôn giỏi hơn tôi về mọi mặt, tôi chỉ hơn cậu ta mười tuổi, ngoài ra thì chẳng có mặt nào là vượt trội so với cậu ấy. Thành tích của cậu ấy tốt lại đẹp trai, tuy cùng làm giáo viên nhưng cậu ấy lại được thầy dạy khoa tốt nhất giảng những tiết học quan trọng nhất, còn tôi thì phải

ở trong phòng giải phẫu mang chức danh "trợ giảng". Thực ra là làm việc khổ sở trên những xác chết.

Nhưng đó không phải là điều làm tôi thấy ghen tị với cậu ấy, xét cho cùng thì từ nhỏ tôi đã chăm sóc cậu ấy, bây giờ cậu ấy xảy ra chuyện tôi không giúp thì còn ai giúp nữa?

Tôi trấn tĩnh lại rồi hỏi: "Việc của em và Trần Khiết có nhiều người biết chưa?"

"Cơ bản là vẫn chưa ai biết, thực ra em và cô ấy đi lại cũng chưa lâu chỉ khoảng hai tháng, cô ấy còn có bạn trai khác, bọn em chỉ là "chơi nhau" thôi." Em họ trả lời.

Hôm nay Trần Khiết đến chỗ em có ai nhìn thấy không? Tôi lại hỏi.

Cậu ấy lắc đầu "Không đâu vì lúc trời tối cô ấy mới lên lút đến mà."

Tôi thở dài, sau đó gạt đầu, tôi đã nghĩ ra cách giải quyết. Tôi giăng chén rượu trong tay em họ và nói "Đủ rồi đừng uống nữa, bây giờ là lúc em phải giữ cho tinh thần và sức khỏe ổn định, chúng ta đi đến chỗ đó" Tôi kéo em họ ra khỏi phòng giải phẫu.

Căn phòng em họ thuê không xa, ở ngay sau ngọn núi của trường học, hơn nữa chỗ tường bao của trường còn có một lỗ hồng người có thể chui qua. Chắc lúc thuê em họ đã nghĩ đến cái lỗ hồng này, để bình thường anh ta có thể ngủ muộn một chút khi sắp đến giờ lên lớp thì chạy qua lối tắt này.

Em họ dắt tôi vào phòng, vừa nhìn tôi đã thấy xác của Trần Khiết còn tươi nằm dài trên đất, sắc mặt tím dần, trên mép còn dính nước dãi.

Tôi lật xác của cô ta lại trên lưng đã có những vết tím đen, kinh nghiệm nhiều năm làm trong phòng giải phẫu cho tôi biết những vết trên xác này là do va đập mạnh mà máu tụ lại, tôi quay ra nói với em họ "Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau mặc quần áo vào cho cô ấy."

Em họ lóng ngóng vội vàng mặc quần áo cho Trần Khiết, đợi mặc xong tôi lại chỉnh lại y phục ngay ngắn cho cô ấy, sau đó rót rượu lên người cô ta.

Em họ hỏi tôi: "Anh, anh làm vậy là ý gì?"

"Đưa cô ta về phòng giải phẫu ở chỗ anh" Tôi lạnh lùng trả lời.

"Tại sao phải đổ rượu lên người cô ấy."

"Ngộ nhỡ có gặp người bảo vệ đi tuần đêm thì còn nói là đưa người uống rượu say trở về nhà" Tôi tiếp tục trả lời vẻ mặt vẫn lạnh băng.

Tôi và em họ mỗi người một bên xốc xác Trần Khiết lên nhẹ nhàng qua lỗ hồng của tường trở về trường.

Lúc còn sống Trần Khiết là một cô gái mảnh mai thế mà khi chết ai ngờ lại nặng thế. Cũng may em họ và tôi thể lực cũng không tồi nên đưa cô ta qua lỗ hồng cũng không khó khăn lắm. Càng may hơn là khi về, chúng tôi không gặp phải người đi tuần đêm. Đi qua một hàng cây rậm rạp tối đen ở trong trường cuối cùng chúng tôi cũng đã nhìn thấy căn phòng giải phẫu đứng trơ trọi ở phía trước, tôi thở dồn một hồi.

***

Đưa được Trần Khiết trở về phòng giải phẫu thì mùi rượu trên người cô ta cũng thấm hết sang

hai chúng tôi mà hơn nữa còn vương cả mùi xác người đang phân hủy nữa chứ, tôi vớt cô ta trên một chiếc bàn dài sau đó quay ra nhìn cậu em hất hất hàm. Em họ không hiểu gì liền hỏi tôi: "Làm gì vậy?" Tôi cười lạnh lùng: "Lột quần áo của cô ta ra."

Em họ lại lóng ngóng vội vàng lột quần áo của Trần Khiết ra, sau khi cởi bỏ quần áo, trông cô ta như một khúc thịt lợn chết, trần như nhộng nằm trên bàn phẫu thuật.

Tôi lấy trong tủ đồ dùng của giáo viên ra một bộ dao mổ, đi đến trước xác của Trần Khiết. Cậu em nhìn thấy tôi cầm dao mổ, thân sắc biến đổi, hốt hoảng hỏi tôi: "Anh, anh định làm gì vậy?"

Tôi cười cười và nói: "Chúng ta phải làm cho Trần Khiết mãi mãi biến mất, cho nên cần phải trừ bỏ sạch vết tích của cô ta ở trên cõi đời này."

Công việc của tôi bắt đầu từ vết hằn trên lưng cô ta, lúc con dao sắc kề trên lưng cô ấy tôi hơi run tay. Tôi nhớ lần đầu tiên cầm dao mổ trên xác người cách đây đã mười năm, khi đó tôi còn trẻ như em tôi bây giờ, vừa vào phòng giải phẫu của bệnh viện đã ôm một ước vọng lớn.

Nhưng các tiến sĩ trong đó chỉ coi tôi là một người tay nghề non yếu nên không cho phép tôi cầm dao mổ. Mười năm nay, tôi bị họ gạt sang một bên, để đứng nhìn một thực sĩ "biểu diễn". Tôi thì chỉ được cầm cái móc sắt vớt xác ở dưới đầm xác lên sau đó đặt lên vai, làm cho mùi phoóc-môn thấm hết vào lưng áo tôi. Rồi lại đặt thật mạnh cái xác đó lên bàn giải phẫu. Nhưng hôm nay, lần đầu tiên tôi có cơ hội được thực hành trên một xác chết còn mới nguyên, cho nên tôi vô cùng sung sướng.

Tôi dám nói là, nhìn những bài học giải phẫu của người khác trong mười năm qua, tuy tôi chưa một lần trực tiếp dùng dao mổ nhưng khi dao vừa cắm vào da của Trần Khiết, tôi lập tức đã có cảm giác dao mổ như có hồn, mổ được những đường rất đẹp, "là lá là" Tôi bỗng hát lên vì quá sung sướng.

Tôi lách nhẹ con dao, quần theo dao tôi là một miếng da, ngay lập tức tôi đã vớt được nó lên. Tôi đặt miếng da đó ra bàn, rồi lại tiếp tục mổ, rạch vài nhát nữa cả cái xác đã bị phá tan ra, tôi vớt những cái đã mổ xuống dưới hồ trong con mắt kính hoàng của em họ. Tiếp đó dùng đầu cây nhấc cho nó chìm xuống.

Rạch được hết phần lưng của cô ta và vớt xuống hồ phải mất một tiếng đồng hồ. Tôi cảm thấy hơi mệt, liền nói với em họ "Nào đến lần em, lột da mặt của cô ta."

Em họ hơi lưỡng lự nhưng cũng đi đến bên tôi, cầm lấy dao từ trong tay tôi. Tuy rất lâu rồi cậu ta không động dao nhưng là học viên chuyên ngành lâm sàng nên nhát dao cũng rất nhạy bén thành thạo. Các bộ phận của Trần Khiết đã được phanh ra lại rạch thêm mấy nhát ở mặt, sau đó mặt của cô ta cũng bị lột ra cùng với da mặt. Mặt của cô ta nhìn chằm chằm lên trần nhà, trên mặt đọng những cục máu khô, không còn da mặt, răng cô ta lộ ra như đang cười.

Tôi nhìn về đang cười của cô ta có hơi chút run rẩy, lao ra cầm lấy dao cắt luôn hàm răng của cô ấy, em họ hỏi: "Tại sao lại phải nhổ cả răng của cô ấy?" Tôi cười một cách dữ tợn "Đừng quên, hàm răng của mỗi người đều khác nhau, đây chính là một dấu mối."

Không có lưng cũng không có da mặt ngay cả răng cũng không, tôi và em họ còn lọc bỏ hết các đặc trưng trên người cô ta. Cái xác ở trên bàn giải phẫu nếu tôi và cậu em không nói thì mãi mãi không ai biết đó là Trần Khiết.

Tôi đẩy xác đó đến đầm xác rồi quẳng xuống. Sau một luồng bọt trắng nổi lên xác của Trần Khiết đã chìm hẳn. Tôi biết không bao lâu nữa xác này cũng biến thành màu phấn hồng giống như những xác ở đây, đến lúc đó cũng có thể do cô ta quá nặng nên sẽ bị nổi lên khỏi đầm xác. Tôi cũng biết mỗi lần vớt xác đều là do tôi lựa chọn, trong hai năm tới tôi sẽ không dùng móc sắt để vớt xác cô ta đâu.

***

Tôi và em họ mổ xong xác của Trần Khiết lại dọn sạch hết máu ở trên bàn, răng của cô ấy tôi mang chôn ở dưới chậu hoa ở sau cửa sổ phòng giải phẫu. Trên thế giới này sẽ không còn sự tồn tại của Trần Khiết.

Làm xong tất cả mọi việc, tôi và em họ mệt bơ phờ ngồi bệt trên đất. Em họ hỏi tôi: "Anh còn rượu không? Em muốn uống một chút." Tôi mới nhớ ra là toàn bộ số rượu ngon đã đổ hết lên người Trần Khiết rồi. Trong phòng tôi cũng có sẵn một ít rượu nhưng nó chỉ là loại rượu trắng hết sức bình thường. Em họ và nhìn thấy tôi xách chai rượu liền cướp lấy và tu một hơi, xem điệu bộ cậu ta chắc chắn hôm nay cậu ấy vô cùng căng thẳng, còn tôi chẳng hề hấn gì mà còn cảm thấy thích thú.

Xem em họ uống ngon lành, tôi cũng mở một chai rượu ra và uống. Tôi và em họ cạn chén liên tục, thể hiện tửu lượng của mình. Không bao lâu, vỏ chai đã xếp thành hàng dài. Tôi say túy lúy nằm luôn lên bàn giải phẫu, ngủ khì khì, không biết là sau bao lâu, tôi bỗng nghe thấy những âm thanh kì lạ, hình như là tiếng mèo hoang đi tơ, lúc trầm lúc bổng, lại càng giống như tiếng trẻ sơ sinh khóc, tôi trở mình rời khỏi bàn giải phẫu nhìn thấy em họ vẫn đang ngủ say. Tôi kéo cậu ấy dậy và hỏi: "Có phải cậu đã làm cho Trần Khiết mang thai rồi không?"

Một lát sau cậu ta mới tỉnh hẳn đập đập vào đầu và nói: "à đúng rồi mấy ngày trước cô ấy nói với em là đã có thai, tìm em lấy một nghìn tệ để nạo đi, ai biết được đó lại là sự thật? Thai nhi trong bụng một xác chết đã bị ném xuống hồ còn biết kêu những lời oán hận, thai nhi có thể biến thành linh hồn, em nghe đi nghe tiếng của trẻ khóc phải không?" Tiếng khóc của trẻ sơ sinh vọng lại từ ngoài hành lang "oa... oa oa... oa" tiếng khóc bị ai bên tai, cùng với tiếng gió vọng lại tất cả đã tạo thành một loại âm thanh vô cùng đáng sợ.

Nghe tôi nói em họ run lấy bầy, hỏi tôi: "Thế giờ phải làm sao?"

Tôi gất lên: "Còn làm sao nữa? Vớt xác của Trần Khiết lên mổ bụng moi bào thai đó ra! Còn muốn linh hồn của thai nhi không văng vất ở cõi này nữa thì chỉ còn cách làm cho nó mãi mãi không thể siêu sinh. Anh sẽ ngâm bào thai đó vào trong chất có thuốc Phúc Nhĩ Mã Lâm này trong ống thủy tinh kia, làm như thế hồn của thai nhi sẽ không còn nữa."

Tôi và cậu em cùng đi đến bên đầm xác, dùng móc sắt lật những cái xác lên, một xác nổi lên bao nhiêu xác lại chìm xuống. Trong hồ bọt nổi lên trắng xóa, sau khi bọt tan mùi vị hôi thối xông vào mũi.

Tôi sớm đã quen với mùi này rồi nhưng em họ thì không chịu được, bịt chặt mũi và đứng ra xa. Tôi tìm thể nào cũng không tìm thấy xác của Trần Khiết, có lẽ nó đã chìm xuống tận đáy rồi.

"Anh, làm thế nào bây giờ?" Em họ hoảng hốt hỏi.

Tôi bực mình nhìn cậu ta: "Còn cách nào khác chứ? Lội xuống mò."

Em họ nghe tôi nói giật mình sợ hãi: "Anh, cái hồ này sâu ba mét mà em lại không biết bơi..."

Tôi nói ngay: "Đừng sợ để anh xuống cho", nói rồi tôi cởi quần áo trên người rồi từ từ xuống hồ.

Nước trong hồ rất lạnh, toàn thân tôi run cầm cập, hai chân tôi đập vào nước và bơi đi, mùi thối át vào mũi khiến mắt tôi dường như không thể mở được ra. Dường như tôi đã đến được chỗ Trần Khiết tôi hít một hơi thật sâu, nhắm chặt mắt và lặn xuống. Tôi không dám mở mắt vì phước môn thực tế rất đáng sợ, tôi sợ nó có thể làm mất tôi bị thương.

Hai tay tôi khua khua dưới nước cuối cùng cũng chạm vào xác một phụ nữ trơn lườn. Sau lưng

nó hàng trăm lỗ cát, máu với thịt hòa lẫn rất mơ hồ. Trong miệng trống rỗng nhất định là Trần Khiết! Tôi cặp lấy xác của Trần Khiết rồi ngoi lên bờ. Đoạn hồ sâu ba mét lại còn các xác chết nằm ở phía trước, làm cho tôi phải cố hết sức để ngoi lên. Lúc bơi vào đến bờ hồ, tôi không còn chút sức lực nào. Tôi dựa vào một cái bậc đất ở bờ hồ, một tay cặp cái xác của Trần Khiết một tay giơ lên khỏi mặt nước gọi to: "Em ơi, mau kéo anh lên."

Em họ chạy đến bên tôi, nắm lấy tay tôi. Tôi thả lỏng người có lẽ do trong nước không những có lực đẩy mà còn có cả lực kéo nữa. Tôi chỉ cảm thấy người bị ngã về phía sau, rồi nghe thấy tiếng nước vỗ. Sau khi tôi uống một ngụm Phúc Nhĩ Mã Lâm, lập tức tỉnh lại có lẽ là gần người chết nên tôi cảm thấy khí lực của mình cũng mơ hồ mông lung. Tôi gồng người lên mặt nước bơi đến bờ lấy tay bám vào bờ đất, quay đầu nhìn lại tôi thấy em họ đang đưa tay ra ngoài mặt nước, tay chân luống cuống, cả người đều ở trong nước, tóc thì giống như cỏ nước nổi trên mặt hồ.

Tôi biết em họ không biết bơi nhưng tôi không đủ sức để cứu cậu ấy. Tôi chỉ còn biết nhìn cậu ấy giãy giụa trong hồ đầy Phúc Nhĩ Mã Lâm. Sau đó ngừng cử động rồi từ từ chìm xuống.

Mắt tôi đầm lệ, em... họ của tôi đã chìm trong đầm xác ngay trước mắt tôi. Cuối cùng cũng sẽ biến thành một xác chết.

Lúc đó tôi lại nghe thấy tiếng khóc của trẻ sơ sinh lúc trầm lúc bổng. Trong tiếng khóc dường như lại có cả tiếng cười - là linh hồn thai nhi báo thù, nó nhìn thấy em họ chết mà cảm thấy vui. Cũng có thể người tiếp theo sẽ là tôi, linh hồn thai nhi nhìn thấy tôi chết nhất định sẽ vui gấp bội, nhưng làm sao tôi có thể chết được chứ? Tay tôi cứ bám chặt vào bờ đất không hề buông lỏng, nhưng đầu óc thì đã mệt rã rời, thậm chí không còn cảm giác. Tôi học ngành y nên đương nhiên biết đây là cảm giác khi gây mê. Tôi cắn chặt răng tự nhủ với mình rằng: phải giữ cho thân kinh mình thật tỉnh táo nhưng mắt tôi lại cứ đen đi...

***

Lúc tôi tỉnh dậy, trời vẫn chưa sáng, tôi cũng không biết là đã mấy giờ rồi, chỉ có cảm giác là ngón tay phải lúc bám vào bờ đất đau buốt đến tận tim, còn tay trái vẫn cặp cái xác của Trần Khiết. Lúc này tôi đã hồi phục sức lực, tôi xoay người bò lên khỏi đầm xác. Sau đó cố gắng cặp xác của Trần Khiết ra khỏi đầm.

Tôi liền vác xác của cô ta lên vai, đi đến bên bàn giải phẫu, vứt xác cô ta thật mạnh lên bàn. Hai mắt tôi trừng trừng nhìn Trần Khiết, lúc đó tôi bỗng cảm thấy sợ và ngời bệt xuống đất.

Xác này đã biến thành màu hồng, từng thớ thịt lộ ra đỏ tấy, da mặt đã không còn, răng cũng đã bị vụn hết từng cái. Nhưng đây nhất định không phải là Trần Khiết vì xác của cô ấy không thể nào phân hủy nhanh đến thế.

Tôi lật cái xác đó lên, sau đó nhìn bụng của cô ta. Phần bụng dưới có một cái khe nơi đó đang tuôn ra dịch thuốc Phúc Nhĩ Mã Lâm màu vàng xám, nhìn vào trong cái khe đó có thể nhìn thấy cổ tử cung - cô ấy quả thật không phải là Trần Khiết.

Đương nhiên tôi biết người đàn bà này là ai, tên của cô ta đến bây giờ đã không còn ý nghĩa gì nữa, mười năm trước cô ta học ở khoa lâm sàng. Khi đó vào một ngày mùa hè nắng nhat không hiểu vì sao cô ấy mất tích, nhà trường cũng đã báo cảnh sát, phía cảnh sát lại không điều tra triệt để nên không ai biết cô ta đi đâu - Chỉ có tôi biết.

Ngày mùa hè nắng nhat đó, cô ấy đến phòng giải phẫu, tìm đến người trông coi phòng giải phẫu là tôi.

Cô ấy khóc và nói với tôi, cô ấy mang thai rồi. Tôi dùng lời ngon ngọt để dỗ dành cô ta, cô ta tin là tôi sẽ có trách nhiệm với cô ấy. Hôm đó cô ta lại tiếp tục ở trong phòng giải phẫu cùng tôi. Chúng tôi tiếp tục ở bên nhau, lần cuối cùng chúng tôi ngủ cùng nhau, tôi đã cho cô ấy "đi gặp

Ngọc Hoàng" Hay nói cách khác là cho cô ấy về thế giới cực lạc. Lúc đó tôi cũng sờ vào cổ cô ấy, lúc khoái cảm đến cực độ, tôi đã cho cô ấy lên thiên đường.

Bởi vì tôi khuyên cô ta đi nạo thai nhưng lại không đưa tiền làm phẫu thuật.

Cũng tại căn phòng giải phẫu này, tôi lột da cô ấy, nhỏ hết răng, sau đó vớt cô ta xuống đầm xác. Sau đêm hôm đó, ngày nào tôi cũng ở trong căn phòng trên chiếc ghế sofa đều nghe thấy tiếng trẻ khóc, lúc trầm lúc bổng, tôi nhớ đến câu chuyện "Linh hồn thai nhi báo oán" mà khi xưa được nghe. Thực sự tôi thấy sợ hãi.

Tôi mò xác cô ta từ đầm xác lên sau đó mổ bụng, lấy thai nhi chưa thành hình ra ngâm trong lọ thủy tinh đựng đầy chất Phúc Nhĩ Mã Lâm. Thai nhi tuy vẫn chưa thành hình nhưng hai mắt rất to. Cho hai mắt vào bình cứ y như mắt cá chết đang trừng trừng nhìn tôi. Chính là thứ hôm nay em họ nhìn thấy lúc uống rượu, em họ còn bị nó làm cho chết khiếp nữa.

Tôi nhìn cái xác trước mặt xoa xoa ngực tự an ủi mình "Không sao, chẳng có chuyện gì đâu, thai nhi đó đã trở thành mẫu thí nghiệm rồi, mãi mãi không thể siêu sinh được nữa, linh hồn cũng không có cách nào oán mình được. Bây giờ việc cần làm là vớt cái xác này trở lại hồ, sau đó vớt cái xác của Trần Khiết lên lại mổ bụng tiếp."

Tôi vác cái xác đã biến thành màu phấn hồng này đến bên hồ, rồi cong lưng cúi người, tôi nghĩ chỉ cần như vậy là cái xác tự trượt xuống, nhưng tôi không ngờ cái xác đó cứ móc chặt vào tôi. Tôi không cẩn thận bị rơi cùng cái xác đó xuống hồ. Cả người tôi ướt hết sau đó lạnh cứng lại. Tôi mới phát hiện ra là mình vô tình cũng bị rơi xuống hồ. Lúc đó tôi liên tục uống phải Phúc Nhĩ Mã Lâm, cổ họng tôi khó chịu, tôi bị say mềm và không còn chút sức lực nào.

Tôi muốn bơi vào bờ, nhưng tuyệt vọng khi phát hiện mình cứ từ từ chìm xuống. Cứ như ai đó kéo hai chân tôi xuống vậy. Lúc mất tôi sắp chạm phải Phúc Nhĩ Mã Lâm, tôi đau khổ nhắm chặt mắt lại, lúc thứ thuốc đó chạm đến tai, tôi lại nghe thấy tiếng oe... oe... oe.

***

Trời sáng rồi, giáo viên đã đến phòng giải phẫu giảng bài lại phát hiện trợ giảng đột nhiên biến mất, cũng hôm đó giáo viên trong khoa lâm sàng cũng không thấy em họ đâu và còn mất tích luôn cả một học sinh của anh ta. Nghe nói cô ta có quan hệ thân thiết với giáo viên này, cô ấy chính là Trần Khiết.

Phía nhà trường đã báo cảnh sát, bên cảnh sát điều tra hơn hai tháng nhưng không có manh mối gì, đành phải gác vụ án này lại.

Phòng giải phẫu không thể một ngày không có người trông coi. Một học sinh mới tốt nghiệp ở lại đó hai ngày, sau đó nói với quản lý của nhà trường là đến đêm có nghe thấy tiếng khóc "oe... oe... oe." Sau khi kiểm tra, phòng quản lý nói với cậu ấy đó chỉ là tiếng của sinh viên nữ uống phải nước ở gần đây. Vì nước ở đây không sạch sẽ nên khi dùng bên thanh quản sẽ phát ra tiếng "oe... oe... oe."

Người ở phòng quản lý còn cười và nói "Cậu nghe xem có giống tiếng trẻ sơ sinh khóc không?"

Cậu sinh viên mới tốt nghiệp trả lời "giống,... rất giống."

Người quản lý còn điều tra thêm một chút về tiếng oe oe, đó là tiếng của nữ sinh viên trong phòng nào phát ra. Phòng đó chính là của Trần Khiết. Nghe nói phòng đó mười năm trước cũng mất tích một cô gái, trong các học sinh nữ kháo nhau rằng ở phòng đó có ma. Không còn ai dám thuê nữa, nhà trường đành sử dụng nó làm nhà kho.

Từ khi phòng đó không có người ở thì phòng giải phẫu cũng không còn nghe thấy tiếng trẻ sơ

sinh khóc.

Sau khi bác sĩ Hứa kể xong câu chuyện kì quái này, lại cười điệu cười càng kinh khủng hơn trước mặt Thu Thanh. Biểu hiện của anh ta hơi có chút thay đổi rồi trở lại bình thường như là chưa hề xảy ra chuyện gì.

"Cô xem, tôi lại nói lung tung rồi, lại kể câu chuyện thần bí của em họ ra. Kì thực vẫn còn một câu chuyện nữa, tôi đã giết chết cậu ấy và bạn gái của cậu ta. Khí quản của họ, tôi đem ra làm một cuộc trao đổi mua bán, lợi nhuận rất cao. Ha ha..., cô đừng run, gần đây tinh thần tôi không được ổn định, rất xin lỗi đã làm cô sợ."

Bác sĩ Hứa vừa nói vừa đi đến bàn để dụng cụ cầm lấy một bộ máy phẫu thuật nhạy bén nhất, Vương Giai đứng bên cạnh, ánh mắt căng thẳng dường như muốn cứu Thu Thanh nhưng lại không dám.

"Để tôi nghĩ xem, bác sĩ Lưu đã bị bắt rồi, người tiếp theo sẽ không còn xa nữa hi vọng sẽ là tôi, chỉ có điều trước lúc đó tôi còn có nhiều thí nghiệm cần làm. Vì sự tiến hóa toàn diện của loài người, một bác sĩ nhỏ bé như tôi hi sinh một chút có đáng gì đâu?"

Bác sĩ Hứa nói rồi bèn cởi quần áo của Thu Thanh ra. Dao phẫu thuật sáng loáng lướt qua, Trần Thu Thanh vô cùng sợ hãi lại hét lên, bác sĩ cau mày tỏ vẻ tức giận.

Chuyện thứ ba: Đau đầu

Khi tôi ở trong bệnh viện, số phòng bệnh là 412. Qua phòng của tôi là một hành lang, phía bên trái của hành lang có một cánh cửa sắt, bên trên cửa đã khoá. Hành lang ấy không biết thông đi đâu. Ngày nào cũng tối như bưng, cũng không biết bên trong có những gì.

Mặt trời sắp lặn, phía chân trời những đám mây ánh màu da cam đang từ từ yếu dần như hòn than sắp tàn. Tôi ngồi bên cửa sổ thần thờ ngắm nhìn cảnh sắc tuyệt đẹp của hoàng hôn. Tất cả những cảnh sắc tươi đẹp ấy của cuộc sống và những thứ tốt đẹp trên thế gian này dường như chưa bao giờ và cũng sẽ mãi mãi không bao giờ thuộc về tôi. Tôi càng khao khát có được nó thì nó lại càng như muốn mất đi, cho dù có cố gắng như thế nào, tôi cũng không có cách gì níu kéo được. Cũng có thể là do ông trời đã chủ định muốn tôi là kẻ cô đơn trên cõi đời này chăng?

Tôi thờ dãi nhìn đồng hồ, còn nửa tiếng nữa mới đến cuộc hẹn. Khách vẫn chưa đến nhà. Cha tôi sớm đã bỏ chúng tôi ở lại để đến một thế giới lý tưởng của riêng ông, mẹ tôi gần đây cũng vì sức khoẻ không tốt đã về quê tỉnh dưỡng. Chỉ còn lại mình tôi với căn phòng rộng lớn. Ngoài vị khách mà tôi đã hẹn trước đến nhà chơi ra sẽ chẳng còn ai đến nữa cả.

Bàn ghế trong gian phòng vẫn được bố trí giống như trước kia, nhìn lâu dường như hiện lên bóng hình và cả tiếng nói của bố, mẹ, em gái. Tôi đứng thẳng người, cầm chiếc túi màu đen bên trong có quyển sách nhỏ đến bên bàn và giờ ra xem. Những dòng chữ bên trong tuy khó nhận ra, nhưng chỉ cần xem vài lần là có thể đọc dễ dàng.

Đây là câu chuyện dài, trong khi chờ đợi khách đến, thay vì cứ ngồi không một cách vô vị giờ sách ra xem quả là một lựa chọn tuyệt vời.

Câu chuyện bắt đầu.

Tôi khẽ cựa quậy, từ từ mở mắt ra. Xung quanh toàn một màu trắng lạnh lẽo, tẻ nhạt, tôi không hiểu chuyện gì đang xảy ra cả, thật khó hiểu.

Tôi cố gắng nhớ lại và muốn ngồi dậy, nhưng không còn chút sức lực nào cả, dường như cơ thể tôi không còn là của tôi nữa, nó mềm nhũn. Sau mấy phút cố gắng vô nghĩa, tôi đành nằm yên, sau đó lại bắt đầu suy nghĩ.

Màu trắng trong gian phòng có chút gì đó hơi kỳ quái, hình như tôi đã thấy ở đâu rồi thì phải, rất quen thuộc nhưng nhất thời tôi không thể nhớ ra được. Tôi cảm thấy bế tắc, cố gắng nhớ lại những gì xảy ra ở đây trước kia, đầu trống không như một trang giấy trắng. Tôi nhần mảy, bắt đầu cảm thấy đau đầu. Tôi từ từ rút cánh tay không còn chút sức lực ra khỏi chấn để đón chút ánh nắng của mặt trời, nhưng vừa rút ra thì nhìn thấy từng giọt, từng giọt trong chai nước được truyền vào cơ thể tôi thông qua một ống nhựa nhỏ, dài và một mũi kim được cắm ở cánh tay, nó khiến tôi thật chóng mặt, khó chịu. Trong đầu tôi như có một luồng điện sáng chạy qua, tôi muốn nắm lấy thì nó lại tan biến, tôi khẽ lắc đầu. Đúng lúc này, cánh cửa phòng chuyển động và được mở ra ngay sau đó, một bóng hình trong bộ đồ màu trắng đi vào. "Tỉnh rồi à? Tốt lắm", thì ra đó là bác sĩ, nụ cười tươi, giọng nói dịu dàng hỏi thăm tôi, cặp kính trắng dựa trên sống mũi, đằng sau cặp kính ấy là một khuôn mặt khôi ngô, tươi tỉnh và tràn đầy sự sống. "Cô Vương, chào cô. Tôi là Thạch Viễn Hằng, là bác sĩ điều trị chính cho cô, tôi hy vọng chúng ta có thể phối hợp tốt với nhau, mau chóng chữa khỏi bệnh để cô sớm hồi phục sức khỏe và được xuất viện."

Xuất viện? Đúng, đây là bệnh viện, chỉ có bệnh viện thì tất cả mới có màu trắng như vậy. Tôi ngẩng nhìn vị bác sĩ trẻ tuổi nhưng lại tỏ ra rất chín chắn trong công việc, không biết mình nên nói gì, thậm chí tôi còn không biết là mình bị bệnh gì mà lại phải vào bệnh viện.

Bác sĩ Thạch cười, nhẹ nhàng giơ tay hướng ra phía ngoài, thì ra đó là mẹ và người phụ nữ tên là Vương Giai - người mà tôi rất ghét nhưng vẫn phải gọi bằng chị đang đi đến phòng tôi. Tôi thần thờ, trong đầu bao nhiêu ký ức bỗng dưng hiện lên, đứng rồi, là tối hôm qua, Vương Giai, chính cô ta đã cướp đồ của tôi, đó là thứ mẹ tôi mới mua mà tôi rất thích, cô ta đã tranh với tôi. Từ nhỏ đã như vậy rồi, phàm là những gì mà tôi thích, cô ta quyết không buông tha, không tranh của tôi thì lại đem giấu đi hay đập nát rồi vứt đi, tóm lại cô ta quyết không để cho tôi có được những thứ mà tôi thích. Tôi thật sự không hiểu, cô ta đẹp hơn tôi, tài giỏi hơn tôi, cái gì cũng tốt hơn tôi vậy mà tại sao lại đối xử với tôi thế.

Sau đó thì sao? Hình như tôi xông vào đánh nhau với cô ta, cho đến khi có mấy người lạ từ bên ngoài xông vào trong nhà kéo tôi ra khỏi phòng, qua ánh đèn chớp chớp tôi chợt nhận ra những ánh sáng có vẻ gì đó thật khác thường toả ra trong đôi mắt, trên khuôn mặt của họ. Tôi có cảm giác như đã gặp họ ở đâu rồi. Những cánh tay họ đang cố giơ ra cùng với một vẻ mặt thật đáng sợ như muốn kéo tôi xuống địa ngục. Sau đó, tôi mở mắt ra và nhìn thấy gian phòng toàn một màu trắng này, tôi chẳng nhớ gì nữa. Nghĩ đến đây, cuối cùng tôi đã định thần được.

"Cút, cút ra ngoài mau, đừng để tôi phải nhìn thấy chị nữa!" Tôi lập tức ngồi dậy, lúc ấy tôi cũng không hiểu tại sao lại có sức mà ngồi dậy được.

Tôi vớ được cái gối bên cạnh ném về phía Vương Giai. Như một hành động mang tính bản năng, Vương Giai né về một phía, gối bay ra khỏi cửa phòng, bay về phía người y tá đi qua. Mẹ tôi nhìn thấy vậy vội vàng đến ôm chầm lấy tôi, đau đớn kêu lên: "Con gái ngoan của mẹ đừng tức giận nữa kẻo ảnh hưởng đến sức khỏe" rồi mẹ giục Vương Giai: "Con ra ngoài trước đi, em con không chịu đựng được kích động mạnh đâu."

Vương Giai nhìn tôi, chần chừ một lát rồi đi ra ngoài. Tôi hét lên một tiếng, cô ta giả vờ quan tâm, thương xót tôi cũng không sao, nhưng lại cố làm ra bộ dạng phải chịu đựng oan ức, tủi nhục làm cho tôi thật khó chịu, hình như chuyện tôi phải vào bệnh viện chẳng can hệ đến cô ta chút nào cả. Tôi ngồi xuống, mẹ ôm tôi vào lòng dỗ dành. Bác sĩ Thạch bên cạnh nói: "Tốt rồi, nhìn thấy con gái như vậy bác cũng yên tâm hơn rồi chứ? Con gái bác bây giờ cũng khá hơn rồi, bác không cần phải lo lắng quá đâu, hết giờ thăm rồi, bác nên về. Cho phép bác vào đây là vi phạm quy định của bệnh viện đấy." Mẹ tôi cười nói: "Đúng rồi, cảm ơn bác sĩ Thạch nhiều lắm, sau này phiền bác sĩ nhiều." Rồi lại quay đầu lại dặn tôi: "Con phải nghe lời đấy, bác sĩ Thạch là bác sĩ điều trị chính mà mẹ mời để chữa bệnh cho con, con đừng lo lắng quá, sẽ sớm được về nhà thôi." Tôi gật đầu, nhìn theo bóng mẹ bước ra khỏi phòng cùng bác sĩ Thạch. Lát sau bác sĩ Thạch quay lại.

"Bây giờ cô sao rồi?" Bác sĩ Thạch hỏi.

"Bác sĩ có thể nói cho tôi biết là tôi mắc bệnh gì không? Tại sao toàn thân lại chẳng còn chút

sức lực nào?" Tôi quay lại hỏi Thạch Viễn Hàng.

Bác sĩ Thạch cười nói: "Không sao, tôi qua cô phải chịu kích động quá lớn, không chỉ bị chấn động mạnh về tinh thần mà còn ảnh hưởng đến cả chức năng sinh lý, cần phải nằm viện điều trị một thời gian. Cô cảm thấy mệt mỏi, toàn thân không còn chút sức lực là do tác dụng phụ của thuốc."

Tôi cảm thấy yên tâm hơn. Bác sĩ Thạch lại nói: "Đừng lo lắng, bệnh của cô cũng không nặng lắm đâu, có sớm khỏi bệnh hay không còn phụ thuộc vào cô nữa đây. Những người bình thường sẽ không vào viện đâu, chỉ có những nhà có nhiều tiền như nhà cô mới hoảng hốt lo sợ như vậy thôi. Cô thông cảm, quan điểm của tôi nhiều khi thiên kiến."

Bác sĩ Thạch dùng tay đỡ kính, tỏ ra nho nhã, lịch sự.

"Được rồi, tôi phải đi đây, cô chú ý nghỉ ngơi dưỡng sức, giữ cho tinh thần luôn ở trạng thái thoải mái, đừng quá kích động, biết chưa?"

Bác sĩ Thạch đến bên giường kéo chăn đắp lại cho tôi rồi rời khỏi phòng.

Cánh cửa nhẹ nhàng đóng lại, trong phòng chỉ còn lại toàn một màu trắng không có sức sống.

Tôi thần thờ ngồi nhìn cánh cửa đã được đóng chặt, bỗng nhiên có cảm giác thật hụt hẫng, rồi ngay lập tức lại hưng phấn trở lại. Không hiểu vì sao, phong thái nho nhã, hào hoa hơn người của Thạch Viễn Hàng đã để lại trong tôi một ấn tượng thật kỳ lạ, cũng có thể là do từ nhỏ tôi rất ít khi tiếp xúc với đàn ông, bác sĩ Thạch là bác sĩ điều trị chính cho tôi điều này cũng đồng nghĩa với việc ngày nào tôi cũng được nhìn thấy Thạch Viễn Hàng.

Mặt tôi đỏ lên, đầu lại bắt đầu đau, tôi cố nhắm mắt lại nghỉ ngơi như lời bác sĩ Thạch đã dặn. Nhưng tôi vẫn không thể nào ngủ nổi, những âm thanh kỳ lạ từ bên ngoài không ngừng truyền đến, trong lúc mơ hồ tôi cũng không rõ, nó giống như một giấc mơ vậy. Khó khăn lắm tôi mới chớp mắt được, lúc tỉnh lại không biết là mấy giờ, bên ngoài thật yên tĩnh. Trong giây phút ấy, nhìn lên bức tường toàn màu trắng tôi cảm thấy hình như có chỗ nào đó không cân xứng với nhau, gian phòng bệnh này thiếu thứ gì đó. Tôi ngồi dậy, đưa mắt một lượt nhìn xung quanh. Thiếu thứ gì nhỉ? Căn phòng sạch sẽ gọn gàng như vậy vừa như thiếu lại vừa như không thiếu. Tôi nghĩ mãi nhưng vẫn không thể nghĩ ra, cảm thấy hơi nản. Thôi, bác sĩ Thạch đã dặn phải luôn giữ cho tâm trạng thoải mái, không lo nghĩ nhiều, tôi lác nhệ đầu, quên hết những thứ vô vị.

Nằm viện được hai hôm, tinh thần tôi đã khá hơn rất nhiều rồi, bác sĩ Thạch đồng ý để tôi rời khỏi giường bệnh đi ra ngoài hoạt động chân tay cho đỡ buồn chán. Mẹ cũng ghé thăm tôi mấy lần, cùng đến với mẹ còn có Vương Giai, nhưng mỗi lần cô ta đến đều bị tôi đuổi đi. Cô ta cũng biết quan tâm đến tôi? Ha... ha, há chẳng phải buồn cười lắm sao, cô ta mong cho tôi sớm chết đi thì đúng hơn.

Dần dần tôi cũng thích nghi được môi trường trong bệnh viện và cảm thấy nhẹ nhàng hơn rất nhiều. Tôi đi dạo xung quanh, bác sĩ và y tá đều đến nói chuyện với tôi, và điều quan trọng nhất là ngày nào tôi cũng được nhìn thấy dáng vẻ thân thiện của bác sĩ Thạch. Mỗi lần bác sĩ Thạch đến kiểm tra, trị bệnh, hay chỉ đi ngang qua phòng thôi tôi đều cảm thấy rất vui. Nhưng có một chuyện thật kỳ lạ, mỗi lần ra khỏi phòng bệnh, tôi đều nhìn thấy cánh cửa sắt trên hành lang chắn ngang lối rẽ, cửa bên trên đã bị khoá bằng một cái khoá to. Hành lang đó không biết thông đi đâu, ngày nào cũng tối om, không biết bên trong nó có những gì. Tôi tò mò muốn biết liền đi hỏi bác sĩ Thạch, lúc đầu bác sĩ Thạch không quan tâm đến những gì mà tôi hỏi, sau bị tôi hỏi tới tấp thì bác sĩ Thạch mới nói, bên trong cánh cửa sắt đó chỉ là gian nhà kho cũ không dùng đến. "Nếu chỉ là gian nhà kho cũ thì có cần thiết phải khoá lại không, mà tại sao lại xây nó chung với phòng của bệnh nhân vậy?" Tôi hỏi. Bác sĩ Thạch cười, dùng lời lẽ ngọt ngào ra lệnh cho tôi: "Đừng nghĩ linh tinh nữa, với sức tưởng tượng phong phú như của cô thì có thể làm nhà văn viết truyện ngắn được đấy nhỉ."

Tôi cảm thấy hình như mặt mình đỏ lên. Có lẽ đây là lần đầu có người khen ngợi tôi. Nhưng hình ảnh cánh cửa sắt vẫn cứ vương vấn mãi trong đầu tôi, không biết bên trong có gì, mỗi lần ra vào phòng nhìn thấy nó, tôi lại có cảm giác ớn lạnh.

Dần dần, tôi ngày càng phát hiện ra nhiều chuyện kỳ quái. Bệnh viện nơi tôi đang chữa bệnh có nhiều chỗ khác thường, lúc nào tôi cũng cảm thấy mọi chuyện không khớp với nhau, nhưng lại không biết không khớp nhau ở chỗ nào. Tôi bắt đầu cảm thấy bất an, hình như chỉ có nhìn thấy bác sĩ Thạch, thì tôi mới không nghĩ ngợi lung tung.

Tôi thở dài, ngồi chờ trên giường. Hôm nay đã muộn thế rồi, chị y tá mập đã đến chăm sóc cho tôi mấy lần nhưng vẫn chưa thấy bác sĩ Thạch đâu cả. Trong lúc đang tức thì có tiếng bước chân bên ngoài dừng lại trước phòng tôi, tôi vội xuống giường, trong lòng cảm thấy rất vui, định ra đón tiếp nhưng mở cửa thì lại không có ai cả, tôi nhìn xung quanh, cả hành lang không một bóng người.

Lạ thật, hôm nay mọi người đi đâu hết cả rồi, sao lại yên lặng như vậy chứ? Tôi ra khỏi phòng nhìn xung quanh. Yên lặng đến nỗi tiếng dép đi trên nền nhà của tôi phát ra âm thanh to đủ làm cho người ta giật mình. Tôi đứng giữa hành lang, một lúc sau có tiếng âm thanh kỳ quái từ sau lưng tôi truyền đến. Những âm thanh nghe như tiếng lộc cộc đang dần dần di chuyển, nếu nghe kỹ một chút thì nó lại giống như có tiếng ai đó đang rên rỉ. Tôi hốt hoảng quay đầu lại, nhưng chỉ nhìn thấy những đám sương mù màu đen đang xông ra từ phía cánh cửa sắt đằng sau. Không, không phải là xông ra, nhưng đám sương mù màu đen ấy giống như một cơ thể sống vậy, chúng đang cố tranh nhau để bay ra ngoài và bị phân ra thành từng luồng khi lọt qua khe của cánh cửa sắt. Tôi có cảm giác như chúng đang nhảy múa rồi sau đó lại biến thành cánh tay, ngón trỏ dài ra muốn bắt lấy tôi. Những đám mây còn lại đằng sau cánh cửa thì lại biến thành một khuôn mặt khổng lồ, há miệng thật to, đang cố gắng hướng về phía tôi kêu cứu.

Tôi sợ quá, tự hỏi: "Đây là cái gì vậy? Tại sao nó lại ở đây?" Rồi hét thật to một tiếng quay người lại chạy thục mạng.

"Bác sĩ, bác sĩ!" Tôi vừa chạy, vừa la hét, sợ đến nỗi nước mắt giàn giụa. Không biết chạy đến tầng mấy, cuối cùng nhìn thấy mấy y tá chạy về phía tôi, tôi cũng lao về phía họ khóc thật to.

"Có chuyện gì vậy?" Một y tá ôm chặt lấy tôi, mấy y tá kia cũng vây quanh tôi ân cần hỏi thăm. Tôi kể hết những chuyện khủng khiếp mà tôi vừa thấy cho họ nghe, nhưng tôi chỉ thấy họ ngơ ngác nhìn nhau như không tin vậy, một y tá khẽ cười, an ủi tôi và nói "Thế này nhé, em dẫn các chị đến chỗ đó xem đi." Tôi dẫn họ trở lại tầng 4, nhưng lúc đến đó thì cảnh tượng hãi hùng vừa nãy bỗng dung biến mất, chỉ thấy người ra người vào nhộn nhịp trên hành lang, phía cánh cửa sắt cũng không có gì khác thường cả. "Đấy, có gì lạ đâu, em đừng sợ, ở đây độ ẩm cao, các chị thỉnh thoảng cũng hay bị hoa mắt đấy." Các y tá cười, đang định nói gì thì chị y tá mập chịu trách nhiệm trông nom tôi hốt hoảng chạy từ phòng bệnh đến, nhìn thấy tôi chị mới yên tâm hơn, chị nói: "Em chạy đi đâu thế, làm chị lo quá, mau về phòng uống thuốc đi." Chị kéo tôi về phòng, vừa vào đến phòng tôi đã nhìn thấy bác sĩ Thạch đứng ở đó nhìn tôi và cười: "Sao cô lại chạy lung tung vậy?"

Nụ cười của bác sĩ Thạch khiến tôi cảm thấy tủi thân, nước mắt rùng rùng, tôi nói với bác sĩ: "Các người mới chạy linh tinh thì có, lúc này tại sao chẳng thấy ai cả, làm tôi sợ hết hồn." Thạch Viễn Hằng nhăn mày, hình như muốn nói điều gì đó nhưng không nói ra được, chỉ kiểm tra một lượt cho tôi, dặn dò tôi phải chú ý nghỉ ngơi rồi đi. Trong mấy phút ngắn ngủi như vậy mà tôi đã bình tâm trở lại, mỗi lần nhìn thấy bác sĩ Thạch thì cảm giác sợ hãi trong lòng bỗng dung biến mất. Đúng rồi, bác sĩ chẳng phải là vị cứu tinh của bệnh nhân sao?

Phải chịu đựng sự sợ hãi kinh hoàng đó, trong chốc lát tôi cảm thấy thật sự mệt mỏi, bèn nằm xuống giường nghỉ ngơi. Tôi chớp mắt được một lát, trong lúc mơ hồ thì nghe thấy âm thanh gì đó đang hướng về phía mình, từng tiếng nhỏ dần qua lỗ tai, mặc dù không muốn nghe nhưng những âm thanh đó cứ cố tình lượn quanh tai cho đến khi tôi giật mình tỉnh giấc. Đó là tiếng ai đó đang khóc, trong tiếng khóc còn chứa đựng đầy nỗi oán và đau khổ.

"Ai vậy, ai mà lại khóc vào lúc nửa đêm thế?"

Bệnh viện này không cho phép người nhà bệnh nhân ở qua đêm vì vậy không thể là người nhà bệnh nhân đang khóc được, hay là bệnh nhân? Ai ngồi ngoài phòng bệnh khóc chứ, mà lại không thấy y tá đến nhắc nhở, lạ thật. Tôi không thể ngủ được, ngồi dậy chú ý lắng nghe. Đúng, tiếng khóc từ hành lang truyền đến, không biết ai mà khóc thương tâm đến thế. Tôi xuống giường muốn ra ngoài xem thử nhưng không mở được cửa. Bệnh viện này tại sao buổi tối lại khoá cửa phòng bệnh nhân thế nhỉ? Tôi hơi bực mình, mấy hôm trước cửa không khoá thì lại không nghe thấy tiếng khóc, bây giờ tính sao đây? Sẽ chẳng có ai đến an ủi người đang khóc ngoài kia, tôi không biết người ấy sẽ khóc tới lúc nào nữa. Tiếng khóc lúc gần lúc xa, nghe kỹ thì hình như người đó đang đi lại nhưng không nghe thấy tiếng bước chân. Tôi nhả mào, ghé sát tai vào cánh cửa để nghe cho rõ hơn. Vừa ghé tai vào thì tiếng khóc lại càng to, thê thảm hơn, nó như muốn xuyên qua màng nhĩ tôi vậy.

"Trả lại mạng sống cho tôi, trả lại mạng sống cho tôi!" Âm thanh đáng sợ đó không ngừng kêu thét, chóc chóc lại vọng ra từ phía hành lang. "Trả lại mạng sống cho tôi! Tôi chết thảm quá!"

Tôi sợ quá lùi lại, tiếng gào thét xuyên qua cả cánh cửa và vách tường xông thẳng về phía tôi.

"Ai vậy, sao lại không có y tá đến chăm sóc chứ?" Tôi sợ quá, quay lại giường, kéo chăn đắp kín mặt, ra sức bịt tai lại, nhưng vẫn nghe thấy âm thanh đáng sợ ấy, dần dần tiếng gào thét ấy lại biến thành tiếng kêu oan, tiếng trách mắng, tiếng khóc thút thít hay tiếng cười của rất nhiều người. Cả bệnh viện dường như bị nhấn chìm trong những âm thanh đáng sợ giống như địa ngục ấy.

Sao lại không có người trực chứ? Đó là ai vậy? Ai vậy? Bác sĩ Thạch và y tá đâu hết cả rồi?! Tôi nằm yên trong chăn, nước mắt tuôn trào. Lâu rồi những âm thanh đáng sợ ấy nhỏ dần, rồi không còn nghe thấy gì nữa, tất cả lại trở về trạng thái bình thường như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy. Tôi không tài nào ngủ tiếp được nữa cứ mở mắt cho tới khi trời sáng.

"Bác sĩ Thạch!"

Cửa vừa mở ra, tôi vội nhảy từ trên giường xuống. "Tối hôm qua có chuyện gì xảy ra trong bệnh viện thế? Có rất nhiều người khóc và la hét, bác sĩ có nghe thấy gì không?"

Bác sĩ Thạch nở nụ cười dịu dàng rồi đưa tôi đến bên giường: "Chuyện gì cơ? Tối qua tôi trực, bệnh viện vẫn yên tĩnh như mọi khi, làm gì có chuyện gì đâu."

"Không đúng", tôi lắc đầu, nói. "Lúc đầu tôi nghe thấy tiếng khóc của một người phụ nữ, sau đó lại nghe thấy có người gào thét lâu lắm vẫn chưa thôi, tôi lấy làm lạ, tại sao bệnh viện lại không có chút trách nhiệm nào thế?"

Bác sĩ Thạch vẫn cười, vỗ vai tôi và nói: "Có lẽ cô nằm mơ và tưởng đó là sự thật. Cô chịu kích động mạnh, thần kinh vẫn còn yếu, thỉnh thoảng xuất hiện những hoang tưởng, đó là chuyện bình thường không có gì lạ cả."

Vậy à? Tôi tỏ vẻ nghi ngờ. Thạch Viễn Hàng là bác sĩ, lời nói cũng có lý, nếu đúng là như vậy, thì bệnh viện phải có trách nhiệm với những người tới qua chứ, và lại bây giờ đầu óc tôi tỉnh táo hơn thì lại chẳng thấy có hiện tượng khác lạ nào cả. Tôi cảm thấy nghi ngờ những âm thanh tối qua, có thật là mình đã nghe thấy không hay chỉ là nằm mơ thôi.

Tôi cười ngược: "Xin lỗi bác sĩ, chắc là thần kinh tôi quá mất cảm."

Bác sĩ Thạch nói: "Xem ra cô nên ra ngoài vườn hoa trong bệnh viện đi lại cho đầu óc bớt căng thẳng, hôm nay thời tiết rất đẹp."

"Thế hả!" Tôi rất vui khi nghe bác sĩ Thạch nói vậy "Vậy bác sĩ đi cùng tôi chứ?"

Bác sĩ Thạch lắc đầu tỏ ý xin lỗi: "Không được đâu, tôi đã hẹn gặp người nhà bệnh nhân rồi."

Lời nói của bác sĩ Thạch làm tôi mất hứng. "Thôi thế này nhé, tôi sẽ đưa cô đến đó." Bác sĩ Thạch sợ tôi buồn nên mới đi cùng tôi tới đó. Tôi đi sau bác sĩ Thạch, rời khỏi phòng bệnh, vô tình đi qua cánh cửa sắt, cửa vẫn bị khoá, một trận gió không biết từ đâu thổi tới khiến tôi cảm thấy rùng mình, tôi vội vàng xuống dưới cùng bác sĩ Thạch. Bác sĩ Thạch nói đây là vườn hoa, tôi nhìn quanh một lượt, vườn hoa thật rộng, đẹp và rất yên tĩnh. Một vườn hoa như vậy thật hiếm thấy ở những bệnh viện thông thường, ánh sáng rực rỡ của mặt trời và màu xanh dịu dàng của hoa cỏ như hoà quyện với nhau, có rất nhiều bệnh nhân đang đi bộ và ngồi tĩnh lặng, tôi tiếp tục đi quanh vườn hoa, nhìn dáng vẻ ấy của tôi thì không ai bảo là tôi đang bị bệnh cả. Tôi nở nụ cười và nghĩ: "Nếu như có thể chạy dưới ánh nắng của mặt trời thì tâm hồn sẽ thanh thản hơn một chút chẳng?"

Không biết bác sĩ Thạch đã đi từ lúc nào rồi, tôi nhìn quanh, không thấy đâu cả, một mình tôi từ từ dạo bước. Chẳng có ai để ý đến tôi cả, các chị y tá đứng bên cũng không quản, ngay cả khi ánh mắt tôi bắt gặp ánh mắt của họ thì họ cũng chỉ cười chi gượng cười, điều đó khiến tôi cảm thấy thật dễ chịu.

"Chị ơi..."

Một tiếng nói nhỏ từ sau lưng truyền đến khi tôi đi đến dưới một gốc cây. Tôi quay đầu lại, thì ra đó là một cô bé đang đứng đằng sau tôi, hình như cô bé đang khóc, thật tội nghiệp.

"Em sao thế?" Tôi vội hỏi, rồi lại đến gần lau nước mắt cho cô bé.

"Chị, em đau, đau lắm." Cô bé thút thít khóc. Cô bé gầy quá, tôi động lòng thương hỏi: "Em đau ở đâu? Sao em không đi tìm bác sĩ chứ? Nào, chị đưa em về phòng bệnh nhé."

"Em không về đâu, về cũng chẳng có tác dụng gì đâu, bệnh của em đã chữa lâu rồi nhưng vẫn không khỏi." Cô bé lắc đầu, hít thở sâu một cái rồi nói: "Đau ở đây này, đau lắm." Vừa nói cô bé vừa chỉ lên ngực.

"Không sao đâu, lát nữa sẽ không đau nữa đâu." Tôi chẳng biết phải làm thế nào, chỉ có thể an ủi cô bé mấy câu.

"Không khỏi được đâu, vẫn đau lắm." Cô bé lại lắc đầu.

"Sao lại như vậy được chứ?" Tôi cười.

"Thật đấy chị ạ, em không có trái tim, nếu không tìm thấy nó thì sẽ đau mãi mãi." Cô bé thành thật nói, vừa nói vừa mở mắt thật to. Tôi ngạc nhiên không cười được nữa, tôi không hiểu mọi người tại sao lại dùng những lời lẽ như vậy để dỗ một đứa trẻ chứ.

"Chị không tin, các bác sĩ đều nói vậy đấy, nhưng họ cũng không thể tìm thấy tim của em. Nếu như em tìm thấy đi nữa thì chắc họ cũng sẽ không lắp cho em đâu." Cô bé lau nước mắt.

"Thật ư?" Những lời của cô bé khiến tôi thật tò mò. "Vậy cho chị xem tim của em nhé." Tôi nói với vẻ khẩn cầu, bởi vì từ trước đến giờ tôi không biết tim người có hình dạng như thế nào. Cô bé mắt sáng long lanh: "Chị muốn xem hả, chị thật tốt vì chị là người lớn đầu tiên tin em không nói dối, em sẽ đưa chị đi xem, ở đây này." Cô bé vui quá nhảy nhót như chim sẻ, kéo tôi đến một bồn hoa, dùng tay lật cỏ và cố hết sức đào đất ở dưới lên. Tôi nghiêng đầu nhìn cơ thể gầy yếu của em, trong lòng cảm thấy thương xót, tôi định đến giúp em thì bỗng nhiên ngửi thấy mùi gì đó rất khó chịu đang lẫn lộn trong bầu không khí trong lành. Mùi này ngày càng nồng nặc, thậm chí còn khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

Tôi nhăn mày, đang lúc định kéo cô bé đi ra chỗ khác thì em quay người lại, tay cầm thứ gì đó vui mừng hét lên: "Chị xem, đây chính là trái tim của em đấy!" Tôi quay lại nhìn, trời! Trong tay cô

bé cầm một con chuột to đã chết cách đây mấy hôm, bụng đã nứt, bên trong còn có rất nhiều vi khuẩn, những vết máu đã thâm đen bao quanh thân chuột và cả bàn tay vốn rất sạch sẽ của cô bé. Tôi không muốn nhìn nữa, hít phải mùi hôi thối nồng nặc ấy thật kinh khủng. Nhưng cô bé thì vẫn cứ cười một cách đáng yêu. Tôi sợ quá co cứng chạy, nước bọt cứ tuôn ra liên tục. Chạy qua bồn hoa thì không chịu được nữa và bắt đầu nôn.

"Sao vậy, không khoẻ à?" Từ đằng sau một cánh tay nhẹ nhàng đặt lên vai tôi và ân cần hỏi. Sau khi nôn xong tôi mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Quay đầu lại nhìn thì thấy một người phụ nữ trẻ, cũng mặc quần áo bệnh nhân, trên môi còn bôi một lớp son mỏng, đôi lông mày không thật cân xứng hiện lên trên khuôn mặt, chị tỏ ra là người thật hiền hậu và gần gũi. Giống như gặp phải cú tình, tôi vội vàng nói: "Em bị cô bé kia dọa, buồn nôn quá..."

"Cô bé à?" Chị ngơ ngác hỏi lâu.

"Đúng ạ, một cô bé rất đáng yêu." Tôi nói.

"Nhưng chị ở bệnh viện lâu lắm rồi có thấy cô bé nào đâu, chỉ có hai cậu bé thôi."

Thấy chị không tin, tôi lại cố thanh minh: "Cô bé đó vẫn còn ở đây này, em đưa chị đến gặp nó." Tôi kéo chị đến bồn hoa ban nãy, nhưng chưa đi đến nơi, tôi thử người ra, không thấy cô bé đâu cả, chỗ đất bị đào lên cũng chẳng có dấu vết gì nữa, ngoài mùi thối vẫn còn lưu lại trong không khí ra thì chẳng có gì nữa.

"Vừa rồi rõ ràng..." Tôi vẫn chưa nói hết thì thấy chị run lên và nói rằng: "Hay là ma, chị em mình mau đi khỏi đây đi!"

Tôi bị chị kéo đi, hai chị em vội vàng rời khỏi chỗ đó mãi cho tới khi đến chỗ có người mới dừng lại, chị thở hổn hển, toàn thân vẫn còn run. Tôi trấn tĩnh lại, hỏi chị: "Sao thế chị? Người sợ nên là em, chị thì sợ gì chứ." Chị lắc đầu, nét mặt vẫn hoang mang, chị nói với tôi: "Chị tin em nhìn thấy, bệnh viện này vốn không sạch sẽ. Sao em lại dám nói chuyện với cô bé đó chứ? Em điên rồi."

"Chị mới điên." Tôi tức quá nói lại chị, "Chẳng qua chị là một cô bé thôi mà, có gì mà không dám nói chuyện chứ?" Chị thấy tôi nói không ngớt quay lại nhìn tôi, nói: "Chắc em mới đến, đúng không?"

Tôi gật đầu. "Chẳng trách em không biết là phải." Chị đưa mắt nhìn quanh rồi hạ giọng nói với tôi "Chị hỏi em, tối qua em có nghe thấy âm thanh kì lạ không?"

Tôi gật mình, vội vàng gật đầu: "Đúng, lúc đầu em nghe thấy tiếng khóc của một người phụ nữ, sau đó thì lại nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết..."

"Thế em có nghe rõ người phụ nữ đó gào khóc gì không?"

"Bà ta kêu... trả lại mạng sống cho tôi..." Tôi trả lời ấp a ấp úng, cảm giác hơi ớn lạnh.

Chị run run nói với tôi: "Âm thanh đó có phải truyền đến từ cánh cửa sắt ở tầng 4 đúng không?"

Nghe chị hỏi vậy, suýt nữa thì tôi nhảy lên: "Chị cũng biết à?"

"Đương nhiên là chị biết, ai cũng có thể nghe được mà!"

"Vậy tại sao bệnh viện lại không quan tâm vậy?"

Chị kéo tôi đến bên một chiếc ghế dài, bảo tôi ngồi xuống, thờ dài nói: "Em nghe chị nói đây, bệnh viện này kỳ lạ lắm, chị không biết ở những bệnh viện khác có bao nhiêu chuyện kỳ lạ, nhưng

bệnh viện này chuyện kỳ lạ thì nhiều lắm." Chị nhấn giọng, thấy tôi chú ý lắng nghe, chị tiếp tục nói: "Bệnh viện là nơi tiếp nhận bệnh nhân, đương nhiên không phải ai vào đây cũng có thể khỏi được bệnh mà ngược lại, còn có rất nhiều người chết nữa là khác."

"Nghe nói họ chết rất đau khổ, còn có người chết oan nữa, họ đều ở lại bệnh viện không đi đâu cả. Có một số theo quy luật không đi lại gây chuyện, nhưng một số khác thì lại khác, đêm nào cũng làm náo loạn, khiến mọi người ai cũng nghe thấy, không được yên."

Tôi ngắt lời chị: "Chị nói chuyện tôi qua đi, em không thích chị kể mập mờ như vậy, chị kể rõ ràng một chút không được sao?" Chị nhìn tôi rồi nói: "Chị nghe nói bệnh viện này mấy năm trước có người phụ nữ chết ở tầng 4, đáng ra chị ta không chết, nhưng do bác sĩ muốn vậy, cùng chết với chị ta còn có con gái nữa, một cô bé rất đáng yêu..."

Chị nói đến đây lại nhìn tôi, qua ánh mắt chị tôi nhận ra chị đang run sợ. "Giờ thì em đã hiểu tại sao vừa rồi chị lại sợ hãi như vậy rồi chứ?"

"Chị đã nói gần đây không có cô bé nào vào viện cả, thế tại sao em lại nhìn thấy cô bé ấy chứ, kỳ lạ thật, mà thoáng một cái đã không thấy đâu, chị đoán đa phần cô bé đó là con gái của người phụ nữ đã chết..."

Tôi có cảm giác đầu mình sắp nổ tung, giọng cũng bắt đầu run: "Ý của chị là tôi qua chính người phụ nữ đã chết oan đó gào khóc à?" Chị vội gật đầu nói: "Bọn chị nghe rất nhiều lần, y tá và bác sĩ cũng vậy, tất cả đều quên rồi, vì thế mà họ mặc kệ không quan tâm." Lối rẽ vào ở gần cánh cửa sắt đó trước kia chính là phòng bệnh của chị ta, em xem nếu không có chuyện đó thì tại sao họ lại phải khoá cửa lại chứ?"

"Nhưng bác sĩ nói với em đó là gian nhà kho cũ không dùng đến mà." Tôi nói.

"Nhà kho cũ? Thế họ có nói với em chuyện tôi qua mà em nghe thấy chỉ là giấc mơ không?" Nghe chị nói vậy, tôi hơi buồn, tôi tin tưởng bác sĩ Thạch như vậy, vậy mà bác sĩ Thạch lại lừa tôi, cứ cho là điều ấy không tốt cho tôi đi chăng nữa.

"May mà tôi không ở tầng 4, còn cách phòng tôi xa lắm nếu không ngày nào cũng phải nghe tiếng ma quỷ hét gào, sớm muộn cũng bị điên."

Chị lắc đầu càng làm tôi cảm thấy sợ hơn: "Nhưng em ở tầng 4, phòng em cách cánh cửa sắt đó không xa lắm." Chị a lên một tiếng, hình như định nói gì đó nhưng tôi nhìn thấy nét kinh hoàng hiện rõ trên khuôn mặt chị, chị nhảy lên vội vàng nói: "Chị phải đi đây, bác sĩ lại đến tìm chị rồi." Chưa nói hết chị đã bỏ đi rồi, lúc đó có một nữ bác sĩ hồn hên chạy đuổi theo chị.

ở bệnh viện này mối quan hệ giữa bác sĩ và bệnh nhân hoà thuận như vậy, nhưng lúc này tôi chẳng có tâm trạng đâu mà nghĩ nhiều nữa, chiếm đầy đầu óc tôi lúc này toàn là những lời mà người phụ nữ ban nãy đã nói. Cô bé mà tôi đã nói chuyện có thật là một hồn ma không nhỉ?

Chắc là như vậy rồi, những đứa trẻ bình thường thì nhất định không nói và làm những việc như vậy đâu, bỗng nhiên xuất hiện và bỗng nhiên mất đi, còn có cả tiếng khóc tôi qua nữa, nếu như dùng lời nói của bác sĩ Thạch mà giải thích thì sẽ không thể giải thích nổi. Đứng dưới mặt trời và giữa rất nhiều bệnh nhân như vậy mà tôi cảm thấy toàn thân ớn lạnh, lạnh đến nỗi từng thớ thịt run lên.

Xem ra phải quay lại phòng bệnh thôi. Dường như chỉ có trong môi trường ngột ngạt thì mới có được chút cảm giác an toàn giống như hồi bé vậy.

Đúng rồi, bác sĩ Thạch đâu rồi? Không biết bác sĩ Thạch đã hẹn gặp người nhà bệnh nhân xong chưa? Bỗng nhiên tôi muốn đi tìm bác sĩ Thạch, nụ cười nho nhã, dịu dàng của bác sĩ Thạch có lẽ sẽ đem lại một chút ấm áp cho tôi chăng. Tôi tìm quanh một vòng chợt nhớ ra là có lần bác sĩ

Thạch nói với tôi rằng, dưới tầng một có một gian phòng dành riêng cho các buổi hẹn gặp người nhà bệnh nhân, tôi lên xuống đó, cố tránh không để cho y tá nhìn thấy.

Phòng khách dưới tầng chẳng có ai cả, rất yên lặng, dường như tất cả các cửa đều đóng chặt, cũng có cửa hé mở nhưng bên trong chẳng có ai. Tôi cố giữ bình tĩnh bắt đầu tìm xung quanh, tìm từng phòng một, cuối cùng nghe thấy tiếng cười nói từ một gian phòng vọng ra.

"Đúng... đúng là như vậy... cô cứ yên tâm, bệnh của em cô cũng không đáng ngại lắm đâu, nếu bệnh tiến triển tốt thì sẽ mau xuất viện thôi... đừng lo lắng... Tôi sẽ cố gắng hết mình..."

Là tiếng của bác sĩ Thạch, tìm thấy rồi.

Tôi đứng ở cửa, khe khẽ cúi đầu, trong phòng lại có tiếng của một người phụ nữ, giọng rất dịu dàng: "Tôi biết bác sĩ đã tốn nhiều công sức... em tôi tính khí thất thường, tinh thần cũng không được tốt... mong bác sĩ thông cảm..."

"Không sao... Tôi nghĩ người nhà cũng nên thường xuyên đến thăm... điều này cũng rất có lợi đối với việc hồi phục sức khỏe của bệnh nhân." Bác sĩ Thạch nói.

Tôi thần người, giọng người phụ nữ này sao lại quen thuộc vậy, nhưng hơi nhỏ một chút. Nghĩ ngợi một lát tôi chợt nhớ ra đó là Vương Giai, đúng rồi, chính là cô ta! Cô ta nói nhẹ nhàng vậy chẳng trách tôi cảm thấy lạ, bởi bình thường khi nói chuyện với tôi, cô ta ít khi nhỏ nhẹ, không mắng thì hét, hôm nay lại dùng lời lẽ dịu dàng như vậy nói chuyện với bác sĩ Thạch.

Tôi tức lắm không kiềm chế được. Đúng rồi! Hay là cô ta biết tôi có cảm tình với bác sĩ Thạch nên đã cố ý đến đây tranh với tôi. Nếu không phải vì mục đích cá nhân thì cô ta đâu cần phải nói xấu em ruột mình trước mặt người ngoài chứ.

Tôi không chịu được nữa dùng chân đẩy cửa xông vào.

Một tiếng động vang lên, cửa đã được mở, tôi xông vào trong, trong đầu đang nghĩ làm thế nào để dạy cho cô ta một bài học thì mới xả được cơn giận, nhưng vừa vào đến nơi thì trong phòng trống không, ngoài bàn ghế ra thì chẳng có ai.

Lẽ nào tôi lại nghe nhầm? Rõ ràng trong phòng có tiếng người nói mà!

Tôi đứng đó một lúc rồi từ từ quan sát căn phòng, trên bàn có đặt mấy cuốn sách, tôi đi đến cầm lên xem. Đó là một quyển tạp chí y học, tôi mới xem được mấy trang thì đã thấy chán nản trong lòng thầm nghĩ không biết phải làm thế nào với cánh cửa đã bị mình đá hỏng. Thôi, tốt nhất là nên nhanh chóng rời khỏi đây. Tôi đặt sách xuống và đi ra ngoài cửa, nhưng vừa đi ra cửa thì lại cảm thấy như mất cái gì đó.

"Mình có đem cái gì ra đâu nhỉ?" Tôi tự hỏi, rồi lại quay trở lại gian phòng đó.

"Rốt cục là mất gì nhỉ?"

Tôi quay người lại, nhìn thấy một tấm gương to treo trên tường đối diện với bàn làm việc. Mặt gương phủ đầy bụi nhưng vẫn có thể nhìn rõ. Tôi nghiêng đầu nhìn bóng hình mình trong gương, chẳng mất thứ gì cả. Vừa nghĩ như vậy thì đột nhiên một nỗi kinh hoàng xuất hiện, phần cơ thể phía dưới đang di chuyển mà không có cách nào không chế được, sợ quá tôi bắt đầu la hét. Nhìn trong gương tôi thấy đầu và thân mình phân ra làm hai, đầu thì vẫn trong tư thế nghiêng, còn thân thể lại bình thường, tôi chuyển động thì nó cũng chuyển động theo.

Trời ơi! Đây là bệnh viện gì vậy, chỗ nào cũng có những cảnh tượng rùng rợn đáng sợ! Tôi không thể dịch chân được. Thấy tiếng la hét mọi người chạy đến. Mấy y tá xông vào trước, nhìn thấy tôi họ cũng hoảng hốt "Sao em lại ở đây, mau đi ra ngoài cùng chị!" Họ kéo tôi ra, vừa ra đến

ngoài thì nhìn thấy bác sĩ Thạch cũng vội vàng chạy đến, nhìn thấy tôi bác sĩ Thạch kinh ngạc nói: "Sao lại là cô? Cô chạy đến đây làm gì?"

Vừa nhìn thấy bác sĩ Thạch, nước mắt tôi đã tuôn trào. Tôi vội rút tay khỏi chị y tá lao đến bên và nắm lấy tay bác sĩ Thạch: "Tôi đến tìm bác sĩ đây. Bác sĩ Thạch không còn quan tâm đến tôi nữa rồi!"

Bác sĩ Thạch vội vỗ tay tôi nói: "Không phải là tôi không quan tâm đến cô, tôi chẳng đã nói với cô có chuyện cần giải quyết sao?"

Mọi người nhìn thấy bác sĩ ở đó lập tức tản đi ngay. Tôi tức giận nói: "Tôi biết có người nói xấu tôi trước mặt bác sĩ, nếu bác sĩ tin tôi thì tôi khẳng định bác sĩ sẽ không mặc kệ tôi nữa." Bác sĩ Thạch do dự, lúc đó tôi thấy đằng sau lưng bác sĩ Thạch thấp thoáng bóng hình một người phụ nữ, người đó nhìn thấy tôi không nói gì chỉ cười.

Vương Giai, đúng là cô ta. Tôi trợn mắt, như vậy những gì mà mình vừa nghe được ban nãy là sự thật. Cô ta trang điểm rất kỹ, nhìn thấy vậy tôi tức quá, cô ta dám ngang nhiên khiêu khích tôi? Trước kia là những đồ chơi, là động vật, tất cả mọi thứ cô ta đều đoạt lấy từ tay tôi, bây giờ lại là người mà tôi có cảm tình. Tôi đứng yên nhìn rồi đột nhiên xông đến nắm lấy tóc cô ta giật mạnh. "Cô là đồ đáng chết! Cút mau! Cút mau..."

Tôi vừa nói vừa nghiêng rằng đánh giống như kẻ điên, ngay cả bác sĩ Thạch cũng không can nỏi. Tôi không biết mình có đánh trúng cô ta không, trong đầu bắt đầu hỗn loạn, chỉ có một suy nghĩ là không thể chịu đựng được người đàn bà ác độc ấy nữa, nếu tiếp tục chịu đựng thì sẽ điên mất. Mọi người thấy tôi đánh người lập tức chạy đến. Tôi không biết mình về phòng bệnh bằng cách nào, chỉ nhớ giống như những lần trước đánh nhau với Vương Giai thôi, sau đó không thể nhớ được nữa. Lần này đầu óc tôi hỗn loạn, phải nằm nghỉ rất lâu. Một hôm hay hai hôm? Tôi không biết, tôi chỉ cảm thấy một cảm giác mơ hồ, ngay cả chị y tá mập đến cho tôi uống thuốc tôi cũng không nhớ rõ.

Không biết lúc đó bác sĩ Thạch có đến không, sau đó tôi lại cảm thấy ân hận, mình chẳng tỉnh táo chút nào cả, làm thế chẳng hóa ra lại giúp Vương Giai chứng minh những gì mà cô ta đã nói về tôi đúng là sự thật sao? Cũng không biết bác sĩ Thạch có bị thương không, nếu như bác sĩ Thạch bị thương thật thì chỉ bằng mình đâm đầu vào tường tự tử cho xong.

Trời dần tối nhưng vẫn chưa thấy bác sĩ Thạch đâu, chỉ thấy các y tá liên tục đi kiểm tra tình hình bệnh nhân hoặc đưa cơm thì lại liên tục xuất hiện, mỗi lần cánh cửa phòng chuyển động, tôi lại tràn trề hy vọng, hy vọng người mở cửa sẽ là bác sĩ Thạch, nhưng lần nào tôi cũng bị thất vọng. Chắc chắn là bác sĩ Thạch giận tôi, cho rằng tôi giống như những gì mà Vương Giai đã nói. Tôi càng nghĩ càng cảm thấy buồn, bỏ cả cơm, nằm trên giường nhìn lên trần nhà rơi lệ.

Thời gian dần trôi, hành lang bên ngoài lại bắt đầu yên tĩnh. Đêm đã về khuya nhưng tôi vẫn không thể chợp mắt, tôi không thể tha thứ cho những sai lầm của mình. Lớn như vậy rồi, vì bị Vương Giai bắt nạt mà tôi đã khóc không biết bao nhiêu lần rồi, nhưng tất cả nước mắt đó cộng lại cũng không bằng lần này. Tôi khóc, tôi vốn là người thích khóc. Tôi chẳng có cách nào khác, ngoài khóc ra thì chẳng thể làm gì được. Chẳng có ai quan tâm, chia sẻ cùng tôi vì vậy tôi chỉ có thể dựa vào những giọt nước mắt để giải tỏa tâm trạng cô đơn, buồn chán. Đúng, hãy khóc đi, khóc cho hết những oan ức, tủi nhục. Tiếng khóc nhỏ dần, nhỏ dần rồi biến thành tiếng nấc nghẹn ngào.

Tôi khóc nhiều quá bắt đầu cảm thấy mệt, dần dần thôi không khóc nữa, nhưng hình như có âm thanh lạ từ đâu truyền thẳng đến tai tôi. Tôi lắng nghe, đúng rồi, có người đang khóc. Tôi giật mình hốt hoảng. Đó là những âm thanh mà tôi qua tôi đã nghe thấy. Đó là tiếng khóc của hai mẹ con đã chết oan trong bệnh viện mà người phụ nữ tôi gặp trong vườn hoa đã nói. Tiếng khóc giống hệt tôi qua, từ phía cánh cửa sắt truyền đến, nhưng tôi nay hình như có gì đó hơi khác. Tiếng khóc rất nhỏ, lúc gần lúc xa. Có lúc tôi cảm giác như rất gần, hình như ở hành lang, ở ngay ngoài cửa phòng bệnh, chỉ cần mở cửa là nó sẽ ập vào. Tôi run bắn người, cố gắng trấn áp nỗi sợ, từ từ xuống giường. Tôi không biết có phải mình nằm mơ không, chỉ muốn đến gần hơn nữa. Tôi muốn biết rút

cuộc người phụ nữ đang khóc là người hay là ma, có giống như những gì mà bác sĩ Thạch đã nói không, có phải là mình đang hoang tưởng hoặc là đang ở trong mơ không?

Hành lang yên ắng đến nỗi có thể nghe tiếng tiếng kim tiêm rơi, tiếng khóc đó truyền từ đầu này đến đầu kia, sau đó lại quay trở lại.

Tôi không dám mở cửa, người run lên, tay chạm khẽ lên tường. Tôi còn nhớ bức tường gần hành lang này có một cánh cửa nhỏ để tiện cho y tá kiểm tra tình hình của bệnh nhân. Tôi giờ tay định mở nhưng không thể mở được, trong nháy mắt trên hành lang xuất hiện một bóng hình trong bộ đồ màu trắng lướt qua, tiếng khóc cũng theo đó mà đến gần, rồi lại xa. Cảm giác rợn người khiến tôi nổi da gà. Tôi sợ, nhưng vẫn muốn xem rút cuộc là ai vì vậy ra sức mở cánh cửa. Nhưng hình như cửa đã bị chốt lại rồi, bên ngoài còn có khoá nữa, chỉ dùng sức thôi thì không thể mở được, tôi hấp tấp quá quên cả sợ, chân nọ đá chân kia rồi cố đưa tay ra đẩy. Cửa trơn quá không thể đẩy nổi, tôi chưa kịp đẩy ra thì cánh cửa đã bị ai đó từ phía ngoài kéo ra, một nửa gương mặt với đầy vết máu loang lổ hiện ra từ phía cửa, hai con mắt toàn lông trắng vẫn còn dính máu nhìn tôi chằm chằm. Tôi cũng nhìn lại, trong đầu trống rỗng, chẳng có phản ứng gì cả.

"Trả lại mạng sống cho tôi! Trả lại mạng sống cho tôi! Tôi chết oan uổng quá."

Khuôn mặt đó đột nhiên biến mất, một cánh tay từ phía ngoài luồn qua lỗ cửa sổ vào trong, những tiếng kêu khóc thảm thiết bỗng nhiên nổi lên. Lần này âm thanh lại phát ra từ phía sau bức tường, một cánh tay dài từ từ luồn vào như muốn bắt lấy tôi để đòi lại mạng sống.

Tôi sợ quá lùi lại mấy bước, hai tay vùng vẫy, tôi kêu to "Tránh ra! Không phải tôi hại chị, việc này chẳng liên quan gì đến tôi cả!"

Tôi ra sức kêu to để trấn áp âm thanh đáng sợ, tôi không muốn nghe, không muốn nghe.

Tiếng kêu khóc thảm thiết ấy mở màn cho hàng loạt những âm thanh rùng rợn ở hành lang, những âm thanh tôi qua nghe thấy cũng như vậy, lần lượt kéo nhau đến chứ không cùng một lúc. Một lúc sau, những âm thanh tuyệt vọng, bi thương cùng lúc vang lên khiến cả hành lang tràn ngập trong tiếng kêu gào, cả tôi cũng bị chìm trong những âm thanh khủng khiếp ấy, ngay cả tiếng phản kháng của tôi cũng lẫn vào đó khiến cho chúng càng như to hơn.

Tôi mệt quá không còn chút sức lực nào nữa ngã lún xuống đất, dường như chỉ có hôn mê mới là con đường duy nhất để thoát khỏi cảnh tượng rùng rợn này.

Khi tôi tỉnh dậy đã thấy mình đang nằm trên giường, đầu giường còn có đồ ăn bữa sáng nóng hổi đang bốc hơi.

Tôi chớp mắt và nghĩ, tôi qua xảy ra chuyện gì vậy? Tất cả lập tức quay về trong trí nhớ, bỗng nhiên tôi ngồi dậy. Bóng hình trắng, đôi mắt chứa đầy máu và cả linh hồn của người phụ nữ đã chết oan lại xuất hiện, cùng với bàn tay có móng dài và sắc. Tôi sợ quá dùng tay bịt mắt. Nhưng sau đó thì sao chứ? Kết thúc thế nào?

"Sao rồi?" Cánh cửa mở, bác sĩ Thạch trong bộ đồ trắng đi vào. "Hôm nay cô thấy khỏe hơn rồi chứ?"

"Bác sĩ Thạch..." Tôi khẽ gọi, rồi chợt nhớ chuyện hôm qua đánh nhau với Vương Giai, trong khoảnh khắc không thốt lên lời.

Bác sĩ Thạch vẫn không nói một lời, chết rồi, quả nhiên bác sĩ Thạch giận rồi. Tôi ôm mặt khóc, bác sĩ Thạch đến bên giường nhìn thấy bữa sáng đặt đầu giường, về mặt điềm đạm nói với tôi: "Cô lại không ăn sáng à? Như vậy làm sao khỏi bệnh được chứ? Tôi qua nếu không có y tá chăm sóc thì chắc cô cũng chẳng chịu uống thuốc nữa."

Bác sĩ Thạch bưng bát lên đưa cho tôi, tôi vội đứng lên, đang lúc định đón lấy thì nhìn thấy dưới tay bác sĩ Thạch có mấy vết xước.

Tôi bắt đầu căng thẳng, không đón lấy bát nữa, chỉ vào tay bác sĩ nói: "Có phải tôi đã làm bác sĩ bị thương trong khi đánh nhau với Vương Giai không?"

Về mặt bác sĩ Thạch bỗng nhiên thay đổi, cũng chẳng trả lời câu hỏi của tôi, chỉ đem bát để lại đầu giường và nói: "Cô mau ăn cơm đi."

Tôi bắt đầu khóc, bác sĩ Thạch lúc nào cũng dịu dàng với tôi vậy mà sao giờ đây lại như vậy chứ.

Nhìn thấy tôi khóc, bác sĩ Thạch thờ dãi nói với tôi bằng giọng nặng nề: "Cô đừng giận chị cô nữa, mà hãy tự nhìn lại mình đi, có phải tính khí của cô quá nóng nảy không? Và lại chị gái cô có nói xấu về cô đâu, cô đừng có hơi tỵ là động tay động chân, cô làm vậy thử hỏi làm sao mà tôi vui được?"

Tôi nước mắt lưng tròng nhìn bác sĩ Thạch nói: "Xin lỗi bác sĩ, không phải là tôi cố ý, sau này tôi sẽ không làm vậy nữa đâu. Từ nay tôi xin hứa nếu chị ấy đến, chúng tôi sẽ không đánh nhau nữa."

Bác sĩ Thạch cười: "Thế mới ngoan chứ, ăn cơm đi, tôi phải đi đây."

"Đợi đã!" Tôi gọi giật. Bác sĩ Thạch quay lại nhẵn mày chờ câu hỏi.

"Tôi muốn hỏi tôi qua đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tôi lau nước mắt, khản khoản hỏi, hy vọng được nghe thấy sự thật.

"Chẳng có gì cả. Nhưng tôi qua cô vừa kêu, vừa la hét làm não loạn cả lên, đánh thức cả y tá nữa, khó khăn lắm mới khiến cô không la hét nữa."

"Sao lại là tôi chứ!" Tôi cuống cả lên "Bác sĩ và y tá ở đây không thể phớt lờ được, họ ắt sẽ phải có biện pháp quản, nếu không thì bệnh nhân ở đây sớm muộn cũng sẽ bị điên."

Bác sĩ Thạch tỏ ra ngạc nhiên: "Cô đang nói gì vậy?"

"Bác sĩ chắc chắn biết tôi đang nói gì." Tôi quyết phải làm cho rõ chuyện này, nếu không thì tôi sẽ điên lên mất. Mỗi ngày nay liên tục xảy ra nhiều chuyện kỳ lạ, mặc kệ là có ma quỷ hay không có đi nữa, tôi cũng phải làm sáng tỏ, nếu không thì không bị điên mới là chuyện lạ.

Bác sĩ Thạch lắc đầu: "Cô phải nghỉ ngơi nhiều vào, đừng nghĩ vớ vẩn thì mới có lợi cho sức khỏe chứ."

"Không, các người không thể tự lừa mình, lừa người như vậy được!"

Bác sĩ Thạch nhìn tôi hồi lâu, cười nhẹ và nói: "Được rồi, cô muốn nói thế nào thì là thế." Nói rồi đi ra khỏi phòng. Tôi nói với theo: "Bệnh viện này lắm chuyện kỳ lạ thật, chỗ nào cũng có ma, tôi tin là bác sĩ biết."

Bác sĩ Thạch dừng lại một lúc, sau đó không nói câu nào, cũng chẳng thèm quay lại, cứ thế đi ra. Cánh cửa phòng nhẹ nhàng đóng lại, tiếng nhỏ như vậy nhưng cũng đủ để tôi giật mình.

Xem ra bác sĩ Thạch biết thật, nhưng cũng giống như những người khác trong viện bằng lòng tự lừa mình và lừa người khác. Lễ nào đằng sau chuyện này lại có bí mật gì đó không thể nói ra, hay là giống như lời người phụ nữ mà tôi gặp ở trong vườn hoa đã nói, lễ nào các bác sĩ ở đây đã giết hại hai mẹ con bệnh nhân kia khiến họ phải chết oan và thành những hồn ma đêm đêm đến

quây phá.

Tôi không dám nghĩ tiếp nữa, sự thật quả là đáng sợ, nhưng lại không có cách nào thay đổi được, tôi phải làm gì đây?

Không được, tôi phải rời khỏi đây, không thể ở đây thêm được nữa. Cho dù có bác sĩ Thạch ở bên chẳng nữa, tôi cũng không thể chịu đựng nỗi nỗi sợ hãi ấy. Tôi quyết định rồi, nếu hôm nay mẹ vào viện thăm, tôi sẽ nói với mẹ cho chuyển đến bệnh viện khác, nhưng đợi mãi đến tối, mẹ tôi cũng không đến. "Vương Muội, chắc tối nay cô vẫn chưa uống thuốc?" Chị y tá mập mở cửa bước vào hỏi rồi đưa nước và thuốc cho tôi, quan sát tôi uống hết mới chịu thôi. Tôi nhìn không nổi nữa bèn hỏi chị: "Có phải có một phụ nữ và một đứa bé bị chết ở bệnh viện này không?" Chị y tá chớp chớp mắt tỏ ra kinh hãi hỏi tôi: "Em cũng biết à? Em nghe ai nói vậy?" Nhìn thấy điệu bộ của chị, tôi tỏ ra vui mừng, kéo chị đến bên nói: "Ai nói cũng được chị ạ, điều đó không quan trọng. Em chỉ muốn hỏi chị xem chuyện đó có thật không thôi?"

Chị cười nhìn tôi, khắp người run run, vội vàng lắc đầu. Nhưng nét mặt của chị thì lại tỏ ra sợ hãi, đúng, chị đang rất sợ, tôi chắc rằng chị đã nhìn thấy gì đó nhưng lại không dám nói ra. Tôi nhìn chị nói: "Em biết chị đã thấy, chị nhất quá! Có gì mà không nói ra được chứ."

Chị y tá mập lắc đầu lia lịa: "Chị chưa thấy gì thật mà, đáng sợ quá. Chị không muốn nói, em đừng ép chị nữa..."

"Chị nhìn thấy ở đâu vậy? Có phải là ở cánh cửa sắt đó không?"

Hai chữ "cửa sắt" vừa bay ra khỏi mồm, thì chị y tá mập vội bịt mồm tôi lại, chị tỏ ra sợ hãi nói: "Em đừng nói nữa..." Tuy sợ nhưng chị vẫn cố vũ tinh thần cho tôi.

"Các chị sợ nhưng tại sao lại không nghĩ cách đuổi những oan hồn đó đi mà lại để cho nó hoành hành ngang ngược vậy?"

Chị y tá nhìn tôi không nói gì. Tôi nói: "Chị muốn nói gì à?"

Chị đi đến cửa phòng nhìn xung quanh một lượt, rồi lại đóng cửa vào, quay trở lại nói nhỏ với tôi: "Không phải là không có cách. Nghe nói hai linh hồn oan ức ấy không chịu đi, và lại nơi đó tối quá ánh sáng không vào được, vì thế không thể khiến linh hồn của họ tan ra được."

"Thật thế hả chị?"

"Ừ, chị cũng không chịu được hai oan hồn ấy nữa, nhưng chẳng có ai muốn đi cùng chị đến đó cả. Em mừng chị là đồ nhất gan, thế còn em?"

Chị nhìn tôi tỏ vẻ khiêu khích. Đầu tôi lúc này nóng ran, cố không tỏ ra sợ hãi, tôi nói: "Đi thì đi, em chẳng sợ gì cả!"

"Được, đêm nay chị sẽ đến đây tìm em." Chị y tá mập nhảy lên vỗ vào vai tôi, làm loạn cả phòng. Tôi quan sát chị từ phía sau, vừa vui mừng vừa lo sợ, nếu có thể tiêu diệt được hai linh hồn quây phá đó thì bệnh viện chẳng phải yên tĩnh lắm sao? Và tôi cũng không cần phải chuyển đến bệnh viện khác nữa, ngày nào cũng được nhìn thấy bác sĩ Thạch. Thật tốt biết bao!

Tôi đã hạ quyết tâm, nằm xuống giường ngủ, mãi đến khi chị y tá mập vào đánh thức: "Dậy nhanh lên em, sắp đến giờ rồi." Tôi ngồi dậy, đi ra ngoài cùng chị. Lúc này trên hành lang thật yên tĩnh, tôi và chị rón rén đi đến cánh cửa sắt, chị y tá mập móc chìa khoá từ trên người ra mở cánh cửa sắt.

"Chị lấy ở đâu ra chìa khoá thế?"

"Yên lặng nào, đừng nói nữa." Không biết chị đang lo sợ hay là đang hưng phấn, mặt đỏ ửng, tay run run mãi không cho được chìa vào lỗ khoá. Tôi cũng không dám giục chị, tim đập loạn nhịp, đi vào trong cánh cửa sắt đó có thật là chúng tôi có thể nhìn thấy hai linh hồn đó không? Cô bé đáng yêu mà hôm tôi đã gặp ở vườn hoa không biết có nhận ra tôi nữa không.

Tôi chưa nghĩ xong thì cửa đã mở được. Chị y tá mập nắm lấy tay cầm của cánh cửa và kéo mạnh.

Cánh cửa tuy đã bị gỉ nhưng cũng không phát ra tiếng động quá lớn.

Tôi đi vào cùng chị, nhìn thấy chị đang sờ lên tường để bật công tắc đèn. Trong chốc lát cả gian phòng sáng choang, chẳng có gì đáng sợ cả.

"Em mau đến đây."

Chị y tá mập rẽ qua hành lang, lo lắng giục tôi. Xem ra chị gan lì hơn tôi. Tôi đi theo chị, trong lòng rất sợ. Hai bên hành lang toàn là phòng bệnh, chỗ cuối cùng của hành lang lại là một cánh cửa sắt khác. Chị y tá mập chỉ vào cánh cửa sắt đó nói: "Gian phòng đó ở đằng sau cánh cửa này." Tôi cảm thấy sợ hãi, kéo chị lại, từng bước đi đến gần.

Đến trước cánh cửa sắt, chị y tá mập lại tìm chìa khoá, nhanh chóng mở ra. Tôi nhìn chị, lạ quá, hình như chị chẳng sợ gì cả, nháy mắt cánh cửa lại được mở ra, hình như tôi có cảm giác như có ai đẩy từ phía sau vào trong gian phòng đó, xung quanh toàn một màu tối đen như mực.

"Chị y tá?" Tôi hét lên, không có ai trả lời. Tôi lao đến bên cánh cửa muốn kéo ra nhưng cửa đã bị đóng chặt, tại sao chị y tá lại để tôi ở đây một mình thế này. Tôi kinh hoàng đập cửa, âm thanh trong đêm vắng vang lên rất to.

"Thả em ra! Thả em ra!" Tôi gào lên, càng ngày càng cảm thấy sợ. Tôi chỉ hy vọng gian phòng này không có ma thật. Tôi buột miệng nói ra một câu.

"Thả tôi ra! Thả tôi ra!" Ai nói vậy, một giọng nói ngây thơ, non yếu cũng bắt chước tôi. Tôi lùi lại, thôi không khóc nữa, tiếng đập cửa vang lên nhưng nhỏ hơn rất nhiều.

Chắc là linh hồn của cô bé chết oan đến rồi, tôi vẫn nhớ âm thanh đó. Tim đập mạnh khiến tôi thở không ra hơi, tôi không cách nào né tránh được nữa rồi, bị ngập trong bóng tối, trong những nỗi sợ hãi hùng.

Tôi chẳng thể làm gì được, chỉ hy vọng mình có thể chết ngay. Một góc trong gian phòng bỗng nhiên loé lên một ánh sáng yếu ớt. Thoắt cái tôi đã nhìn thấy cô bé đó đang nép mặt vào cửa nhìn tôi, tóc tai bù xù, trong miệng không ngừng nhai thứ gì đó, máu tươi tuôn ra từ mồm dính khắp người. Trong tay đang cầm một miếng thịt tươi.

Ma! Con ma chết tiệt!

"Cút đi! Cút đi!" Tôi không chịu được nữa xông đến, nắm lấy tóc nó giật mạnh, nó cầm lấy tay tôi cắn. Tôi cố hết sức quật mạnh xuống đất giẫm chân lên nó, ra sức đánh mãi cho đến khi nó nằm yên xuống đất.

"Tao đánh chết mày, xem mày có dám ra ngoài dọa người nữa không." Tôi hét lên, mất hết cả lý trí, ánh sáng ngày một mạnh, mãi cho đến khi tôi nhìn thấy nó không còn động đậy nữa, một chất lỏng màu đỏ chảy ra từ cơ thể nó, từ từ lan dần, chảy cả đến gần chân tôi.

Máu. Nó không phải là ma hay sao mà lại có máu? Máu của ma có màu gì? Cũng là màu đỏ à? Đầu óc tôi cứ loạn cả lên, mất hết cả bình tĩnh, một nỗi sợ hãi dâng trào, tôi hít thở sâu rồi lùi lại mấy bước. Tôi không muốn máu của nó dính lên người. Đột nhiên cúi người xuống nhìn, trên

người, chân, tay, chỗ nào cũng có máu. Tôi muốn kêu gào nhưng hình như có tiếng ai đó tranh kêu trước: "Trả lại mạng sống cho tôi! Trả lại mạng sống cho con gái tôi!"

Tiếng kêu truyền thẳng vào tai. Tôi quay người lại, vẻ mặt hôm nọ lại xuất hiện trước mặt tôi, miệng rộng há to chứa đầy máu tươi. Đôi tay lạnh như băng của nó nắm chặt cổ họng tôi. Tôi đã giết con gái của nó, bây giờ nó đến bắt tôi phải đền mạng cho con nó.

Tôi chẳng còn đầu óc đâu mà suy nghĩ nữa, bắt đầu giãy giụa, tôi cố đẩy, chỉ muốn gỡ bỏ bàn tay đáng sợ đang cố siết chặt vào cổ họng mình ra, tôi muốn hít thở không khí, đúng, tôi vẫn chưa chết, vẫn cần không khí để thở.

Hàng loạt tiếng cười không biết từ đâu truyền đến, ngày càng nhiều nghe thật nhức đầu, trước mắt tôi hiện ra rất nhiều bóng hình trắng đang tiến gần đến bao vây, như muốn cắn vào da thịt tôi vậy.

Tôi chạy không thoát nữa.

*[

**]

1

Tiếng chuông cửa vang lên, ngắt quãng những trang viết tôi đang đọc, nhưng thật ra thì cũng không phải là ngắt quãng, mỗi lần đọc đến đây, tôi lại không thể đọc tiếp được nữa. Một là nét chữ quá mờ, hai là từng chữ trong đó chứa đựng biết bao đau đớn, tôi không đủ can đảm để tiếp tục xem, cảm giác sợ hãi đó giống y như thật vậy, tôi không thể đọc tiếp được nữa.

Chuông cửa lại réo. Khách đã đến. Tôi cắt quyền sách vào ngăn kéo rồi ra mở cửa.

"Xin lỗi, tôi đến hơi muộn." Người khách cười tỏ ý xin lỗi, trên tay cầm một chiếc cặp nhỏ, rất ra dáng.

"Anh ngồi đi." Tôi đưa anh ta vào phòng khách, pha một ấm trà mời anh ta uống. Người khách kia khách khí nói một câu cảm ơn rồi mới ngồi xuống, mở cặp bỏ tất cả các thứ ở bên trong ra. "Đây là những tư liệu mà cô cần, tôi đã cố tìm tất cả những gì mà cô cần."

"Cảm ơn anh." Tôi cười nhạt, rồi nhận những tư liệu mà anh ta đưa, giờ từng trang ra xem.

"Tôi mạo muội hỏi anh một câu, những tư liệu này bây giờ mới tìm thấy thì liệu có ý nghĩa gì không?"

Anh ta nhìn tôi tỏ ý nghi ngờ.

"Đương nhiên là có rồi. Từ trước tới giờ tôi chưa bao giờ làm những việc vô ích cả. Nhưng mà Vương Muội cô ấy..." Anh ta nói nửa câu rồi lại vội vàng thôi không nói nữa "Xin lỗi, tôi không có ý nhắc đến."

Tôi lắc đầu: "Không có gì, việc đã xảy ra rồi, chúng ta không thể thay đổi được đâu mà chỉ có thể tiếp nhận nó thôi đúng không? Muốn thay đổi kết cục thì phải tiếp tục đi về phía trước chứ không thể quay đầu lại."

Anh ta cười: "Những việc mà cô chưa nghĩ tới vẫn còn nhiều lắm."

"Vậy à?" Anh ta nhìn tôi với thành ý sâu sắc. Tôi thì cố ý như không nhìn thấy, tôi nhìn xuống chiếc váy đang mặc, tiếp tục xem tư liệu. Đó là chiếc váy ngắn hàng hiệu mà người ta tặng, từ khi chuyển nhà đến đây nó vẫn bị vứt trong tủ quần áo, bụi phủ đầy. Hôm nay mới có dịp mặc đến, tôi

rất vừa lòng với nó.

Căn phòng cực kỳ yên tĩnh, chỉ có âm thanh nhẹ của những trang giấy đang lật đi lật lại trên tay tôi.

Người đàn ông ngồi cạnh tôi bắt đầu cảm thấy bất an, không ngừng thay đổi tư thế ngồi, liên tục bưng cốc trà lên uống. Tôi biết anh ta uống nhiều không phải vì khát mà chỉ là để che đi tiếng nuốt nước bọt, mấy lần tôi để ý thấy anh ta định nói gì đó nhưng lại thôi, tôi hơi buồn cười nhưng vẫn không thay đổi nét mặt. Xem ra anh ta không thể đợi lâu hơn được nữa.

Tôi giờ hết những tư liệu ra xem, rồi đặt nó trên bàn.

"Thật cảm ơn bác sĩ Thạch nhiều." Tôi khẽ cười, nói một cách nhẹ nhàng.

Người đàn ông khôi ngô này chính là bác sĩ Thạch - Thạch Viễn Hàng, người được nhắc đến khá nhiều trong cuốn sách mà tôi vừa đọc.

Bác sĩ Thạch thở dài, dùng tay lau những giọt mồ hôi trên trán và nói: "Không! Được phục vụ cô là niềm vinh hạnh cho tôi."

Quả là một nụ cười dịu dàng. Tôi cũng cười và nói: "Lúc anh làm bác sĩ chính điều trị cho em tôi, anh cũng nói vậy à?"

Thạch Viễn Hàng tỏ ra lúng túng: "Đương nhiên là không, em cô là bệnh nhân, giữa bác sĩ và bệnh nhân nên giữ khoảng cách nhất định."

"Vậy ý của anh là nếu như anh và em tôi không phải bác sĩ với bệnh nhân thì sẽ không giữ khoảng cách à?"

"Không, cũng không phải như vậy. Cô Vương, tôi chắc không thể thắng cô được. Cô khó đối phó hơn nhiều so với em gái cô." Thạch Viễn Hàng cười.

Tôi lắc đầu: "Nhưng mà tôi rất đố kỵ với chính em gái mình. Tuy những ngày trong bệnh viện không được suôn sẻ lắm, nhưng ngày nào em tôi cũng được nhìn thấy anh, được anh tận tâm chăm sóc. Thậm chí có lúc tôi còn nghĩ rằng nếu người mắc bệnh là tôi thì tốt biết mấy..." Tôi đưa mắt về phía anh ta.

Thạch Viễn Hàng tỏ ra run run.

Trong khoảnh khắc, tôi muốn anh ta trở nên yếu mềm, liền giả bộ đau khổ cúi đầu xuống.

Một lúc sau, Thạch Viễn Hàng vẫn không nói gì. Tôi liếc trộm, chỉ thấy dáng vẻ ngốc nghếch và niềm vui sướng tốt độ nhưng lại ra sức không chế nó đang chiếm lĩnh linh hồn và thể xác của anh ta.

Tôi nghĩ thầm, đàn ông trên thế gian này chẳng có ai tốt cả, nhưng lại làm ra dáng vẻ đạo mạo, oai phong, cũng có lúc lột bỏ mặt người và biến thành con vật. Kể từ khi xã hội nguyên thủy tiến hoá cho đến ngày nay, tất cả đàn ông đều không có thói quen từ khôn ngoan biến thành mê muội.

"Sao thế, tôi nói sai à?" Tôi hỏi với vẻ mặt tinh bơ.

Thạch Viễn Hàng vội xua tay nói: "Không phải vậy đâu, chỉ là tôi quá xúc động thôi. Tôi thật không ngờ..." Anh ta nói đến đây lập tức vội dừng lại, giống như không biết phải khước từ thế nào. Trong lúc không cẩn thận, anh ta va phải cốc trà trên bàn, nước trong cốc sóng sánh tràn cả ra ngoài.

"Tôi xin lỗi." Anh ta hoang mang nói, tôi vội đứng dậy lau sạch chỗ nước sánh ra bàn rồi lại rót mời anh ta cốc khác: "Không sao đâu, chuyện nhỏ ấy mà."

"Đúng rồi, bác sĩ Thạch cũng phải vất vả lắm mới tìm được những tư liệu này, thật phiền bác sĩ quá." Tôi nói.

Thạch Viễn Hàng nói: "Nói vậy cũng không đúng, tôi là bác sĩ điều trị chính cho Vương Muội, trong tay tôi có rất nhiều tư liệu. Tuy tôi còn trẻ nhưng đã chữa khỏi cho rất nhiều bệnh nhân, cũng coi như là một chuyên gia, mọi người cũng có con mắt tinh tường lắm nếu không thì khi Vương Muội vào viện, mọi người đã không chọn tôi làm bác sĩ điều trị chính, đúng không?" Anh ta tuy nói khiêm tốn nhưng vẫn khó che giấu được ánh mắt đắc ý.

"Nhưng sự thật là em tôi đã chết rồi, chết trong bệnh viện của các anh." Tôi nhìn anh ta, trên mặt lộ rõ nụ cười.

Thạch Viễn Hàng không ngờ tôi lại nhắc đến chuyện này, anh ta lặng yên một lúc rồi nói: "Tôi cảm thấy thật day dứt trước sự thật này."

"Tôi nhớ có lần anh đã nói rằng, lúc vào viện, bệnh của em tôi cũng không đáng ngại lắm, mà lại nhanh khỏi là khác, vậy tại sao lại ra nông nỗi này? Những tư liệu mà anh mang đến cũng đều ghi là bệnh tình của em tôi ngày một xấu, không những không thể tinh lại được mà lại còn xấu hơn nữa, đúng không?"

Anh ta gật đầu, tỏ vẻ sợ hãi trước những câu hỏi mà tôi liên tiếp đưa ra.

Tôi nhìn anh ta hồi lâu, rồi đột nhiên bật cười, tôi đi lại gần và dùng tay đỡ cằm anh ta, lắc đầu nói: "Đừng lo lắng quá, tôi không trách anh mà ngược lại rất vui vì người mà tôi ghét nhất cuối cùng đã không còn trên cõi đời này nữa."

Thạch Viễn Hàng nhìn tôi với vẻ nghi ngờ, gần như không tin. Tôi đến bên ghế sofa, thờ dài nói: "Tôi nghĩ anh hoàn toàn có thể hiểu và cảm nhận được nỗi lòng của tôi. Trong nhà có người bị bệnh thần kinh thường xuyên lên cơn nhiều lúc khiến tôi cảm thấy thật bức bách, khó chịu, đôi khi còn cảm thấy sợ, vì để trốn tránh miệng lưỡi của thiên hạ, chúng tôi đã phải chuyển nhà mấy lần rồi, không ngờ thành phố này lại là nơi dừng chân cuối cùng của chúng tôi."

Đúng, bệnh thần kinh, Vương Muội là người bị bệnh thần kinh. Những tư liệu mà Thạch Viễn Hàng mang đến đều ghi tên những người mắc bệnh thần kinh của bệnh viện.

Thạch Viễn Hàng thờ dài nói: "Cũng có thể, những người bệnh như thế đối với người nhà mà nói thì đó là một sự giày vò, bây giờ Vương Muội không còn nữa, đối với cô ta cũng chưa chắc đã là một chuyện xấu, bởi vì chết rồi sẽ được giải thoát khỏi sự hành hạ, mà người nhà cũng bớt đi gánh nặng."

"Thực ra... Tôi cũng không quan tâm lắm đến bệnh tình của Vương Muội, mỗi lần tôi đến bệnh viện không phải là để nhìn thấy người mắc bệnh thần kinh ấy mà chỉ là để nhìn thấy anh, nhìn thấy nụ cười và nét mặt của anh, cho dù chỉ là nhìn từ phía sau thôi tôi cũng cảm thấy mãn nguyện rồi." Tôi chớp mắt, giọng nói ngày một nhỏ hơn: "Trước kia tôi chưa bao giờ có cảm tình với người lạ, xin lỗi, có lẽ tôi không nên nói những điều này, một người con gái được học hành tử tế sẽ không như vậy đâu... nhưng tôi chẳng có cách nào kiềm chế được bản thân..."

"Cô không cần phải kiềm chế mình vậy đâu." Thạch Viễn Hàng ngắt lời và đi đến bên tôi, do dự một lát rồi nắm lấy tay tôi: "Cô Vương... à không, Vương Giai, cô không biết, thực ra tôi cũng rất thích cô." Từ lần đầu tiên gặp cô, tôi đã biết chủ nghĩa độc thân của tôi không thể tồn tại nữa rồi. Mỗi lần cô đến bệnh viện tôi đều cảm thấy rất vui."

Tôi nghiêng đầu nhìn anh ta, dùng ánh mắt cổ vũ anh ta tiếp tục nói. Thạch Viễn Hàng nắm

chặt lấy tay tôi, nói một cách vội vàng, ngày càng xúc động, mặt bắt đầu đỏ, giọng nói cũng nặng nề hơn.

"Cô không biết tôi làm nhiều chuyện cũng chỉ để thường xuyên được nhìn thấy cô..." Những lời nói của Thạch Viễn Hàng đã bắt đầu rối loạn, không có thứ tự. Tôi cười thầm, được rồi, đến đây anh ta mà không nói thì tôi cũng phải hỏi.

Tôi cố ý tỏ ra ngạc nhiên: "Anh vì tôi? Sao tôi lại không biết nhỉ?"

Thạch Viễn Hàng ra sức lắc đầu, do dự hồi lâu, giống như là đang cân nhắc xem có nên nói hay không. Rõ ràng đối với anh ta đây là sự lựa chọn không lấy gì làm tốt đẹp, mặt anh ta càng đỏ, ngay cả tôi cũng có thể cảm nhận nhiệt độ toả ra từ khuôn mặt ấy.

Đừng vậy nữa, anh hãy nói ra đi, tôi biết anh không thể giấu được đâu, những lúc như thế anh cứ giải bày tâm sự ra đi, có lợi cho sức khỏe đấy.

Tôi rút tay ra khỏi bàn tay của Thạch Viễn Hàng: "Nói đi, nếu anh không nói thì cũng có nghĩa là anh đã lừa tôi."

"Không có, tôi không lừa cô, chỉ vì tôi là một bác sĩ chữa bệnh thần kinh."

"Tôi biết."

"Không, cô không hiểu được đâu, chẳng phải cô đã hỏi vì sao bệnh của em cô vốn không đáng ngại nhưng sau đó lại trở nên nặng hơn sao? Cô không nghĩ ngờ năng lực của tôi... nhưng không phải là tôi không thể chữa được bệnh cho Vương Muội mà thực ra tôi không muốn chữa!"

Tôi kinh ngạc nhìn anh ta còn anh ta thì ngày càng tỏ ra lúng túng, giọng nói cũng khác ban nãy: "Tất cả cũng chỉ vì cô! Tôi làm vậy là muốn giữ Vương Muội ở lại bệnh viện để có thể thường xuyên được nhìn thấy cô, tôi không dám bày tỏ lòng mình với cô, tôi sợ cô sẽ từ chối nên mới dùng cách này..."

"Nói như vậy là cái chết của em tôi cũng do một tay anh tạo nên à?"

"Cũng không hẳn, tôi cũng không muốn nhìn thấy kết cục như vậy. Tôi chỉ muốn bệnh tình của Vương Muội không có tiến triển tốt và như vậy sẽ không thể xuất viện. Nhưng hiềm một nỗi..."

Thạch Viễn Hàng đột nhiên thay đổi vẻ mặt: "Tôi nghĩ cô cũng có thể hiểu được cảm nhận của tôi, ngày nào cũng phải đối mặt với rất nhiều bệnh nhân thần kinh, như vậy cũng ít nhiều ảnh hưởng đến thân kinh của bản thân..."

Tôi cũng cảm thấy khó hiểu: "Ý anh là sao?"

Thạch Viễn Hàng đứng lên và nói: "Mỗi ngày chúng tôi đều tiếp xúc với bệnh nhân, nhìn thấy họ lên cơn hay phải đối mặt với ánh mắt không chút thần sắc, hay những câu chuyện kỳ lạ mà họ tự nghĩ ra thật kinh khủng. Có lúc tôi nghĩ làm một người mắc bệnh thần kinh cũng tốt, muốn làm gì cũng được, giết người cũng không bị tội, sống thoải mái hơn chúng ta nhiều."

"Các người?"

"Đương nhiên là chúng tôi, những bệnh viện khác tôi không biết, gần như tất cả y tá và bác sĩ trong viện đều có cảm nhận như tôi vậy. Tôi đã nhìn thấy rất nhiều người tự giải toả tâm lý bằng cách ngược đãi bệnh nhân thần kinh. Một số bệnh nhân bị người nhà bỏ rơi, bị giày vò đến chết ở đây cũng có. Còn có một số y tá buổi tối không có việc gì làm bèn đến dọa mấy bệnh nhân thần kinh, bọn họ dùng mấy phòng bệnh không còn dùng đến để dọa bệnh nhân, càng làm cho bệnh nhân sợ hãi thì họ càng vui..."

"Các người không cảm thấy làm thế là quá đáng lắm sao?" Tôi hỏi.

"Quá đáng?" Thạch Viễn Hàng kinh ngạc nhìn tôi. Cái vẻ giả bộ nhỏ nhẽ của anh ta đã bị chính anh ta thiêu cháy hết. "Cô tưởng rằng chúng tôi dễ chịu lắm à? Chúng tôi cũng là người, bệnh viện đó giống như địa ngục vậy! Vì để cho mình không mắc bệnh thần kinh, chúng tôi phải tìm chỗ để giải tỏa tâm lý chứ, đằng nào thì những bệnh nhân đó cũng không còn ý thức, nên để cho họ chết đi thì tốt hơn! Đây là bí mật đã được công khai trong viện, chẳng có ai quan tâm đâu, ha ha."

Anh ta cười rồi lại ngồi lên ghế sofa. "Nhưng Vương Giai, tôi không có ý giày vò em cô." Mỗi lần cô đến thăm đều bị em cô đuổi, tôi cảm thấy chán lắm. Cô phải tin tôi, tôi làm vậy cũng là vì cô. Tôi không kịp ngăn những y tá kia lại thì họ đã làm ra chuyện như vậy rồi."

Anh ta lao đến ôm chặt tôi: "Tôi thật lòng thích cô.".."

Tôi cười và nhìn lên trần nhà.

Đến đây đi, không sao thật mà.

Tôi cũng rất vui.

Tôi đứng thẳng người dưới sức ép mạnh của Thạch Viễn Hàng đang ôm chặt lấy tôi, rồi từ sau lưng anh ta, tôi giờ tay ra phía bàn để lấy món quà mà tôi đã dày công chuẩn bị.

Thạch Viễn Hàng bỗng giăng mạnh áo tôi.

"Sao thế?" Tôi hỏi.

Thạch Viễn Hàng nhăn mày: "Vừa rồi lưng tôi đau nhói."

Tôi nói: "Chắc là tôi không cẩn thận đã đâm mũi kim tiêm vào anh, thật xin lỗi."

"Sao cô lại làm vậy? Ngốc quá." Anh ta vừa nói vừa cười, mắt anh ta dần dần bị che phủ bởi làn sương mỏng, rồi trở nên mơ màng. Cơ thể cũng mềm nhũn rồi gục xuống, nhưng vẫn cố lắc đầu nói: "Chuyện gì thế."

Tôi từ từ đặt anh ta lên ghế sofa, rồi đứng dậy.

"Thật là tôi không cẩn thận đã đâm vào anh."

Tôi giờ bơm kim tiêm lên và cười: "Liều thuốc mê này đủ cho anh ngủ cả ngày, hãy nghe lời tôi nhé."

Thạch Viễn Hàng nằm trên ghế như không còn chút sức lực nào, sắc mặt nhợt nhạt: "Vì sao cô lại?..."

Tôi cười: "Đừng lo, tôi thích anh như vậy chắc chắn sẽ không để anh chết sớm đâu."

Thạch Viễn Hàng vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ mở to mắt, thật không ngờ đẹp trai như anh ta khi tức giận cũng thật dễ nhìn, thật tiếc quá.

Ai bảo anh ta đã cướp em gái tôi.

Đúng, em gái yêu quý của tôi đã bị chết oan dưới tay bọn họ. Thậm chí tôi còn không ngờ được rằng em tôi đã phải chịu bao nhiêu đau khổ và sợ hãi và tôi cũng không ngờ rằng em lại ghi tất cả

những gì đã trải qua vào cuốn nhật ký nhỏ trong những khoảnh khắc tinh tảo cuối cùng.

Tôi ngồi cạnh Thạch Viễn Hàng, dùng tay đùa nghịch với chiếc bơm kim tiêm, cười rằng: "Cảm giác thế nào, dễ chịu chứ?"

Tôi sờ trán, nói với vẻ buồn buồn: "Đúng rồi, quên chưa nói với anh, tôi sợ ý còn bỏ vào cốc nước của anh một chút thuốc mê và một viên thuốc hoang tưởng nữa, thật ngại quá."

Thạch Viễn Hàng đã nói không ra lời nữa, môi run run, cố gắng giữ cho mình được tinh tảo.

Tôi nhìn anh ta, rồi đột nhiên dùng tay vỗ vào mặt khiến cho vẻ mặt vốn trắng bạch của anh ta chuyển sang màu đỏ. Tôi nói: "Muốn biết vì sao chứ gì? Được, tôi sẽ nói cho anh biết!"

"Tôi mặc kệ các anh tại sao lại ngược đãi bệnh nhân, nhưng các anh không nên hại chết em gái tôi, tôi chỉ có mỗi nó thôi."

"Đúng, em tôi có bệnh, tôi ghét dáng vẻ của nó khi phát bệnh, nhưng lúc không phát bệnh nhìn nó thật đáng yêu! Đáng yêu hơn bất cứ ai."

Tôi và nó từ nhỏ đã cùng lớn lên bên nhau, cùng nhau chơi đùa, cùng ăn cơm, cùng đi ngủ. Tôi chỉ có nó là bạn, nhưng các người lại cướp nó từ tay tôi, còn hại nó không có được cái chết thanh thản nữa. Tôi muốn các người phải chết cùng nó."

"Chắc anh đang nghĩ tại sao tôi lại nghi ngờ anh?"

Tôi nhìn Thạch Viễn Hàng cười: "Chắc anh không ngờ, em tôi từ nhỏ đã có thói quen ghi nhật ký, lúc phát bệnh cũng không quên, mà ngược lại còn viết rất rõ ràng, lúc xem có cảm giác như không phải là của người mắc bệnh thần kinh chút nào, quả là một kỳ tích đúng không?"

"Mỗi lần viết nó thường cho tôi xem vì vậy mà tôi quá hiểu cuộc sống và tình trạng sức khỏe của nó, thậm chí tôi còn phân biệt được đoạn nào nó đang hoang tưởng, đoạn nào là thật. Tôi có thể đoán ra những bệnh nhân nào bị các người giày vò, những y tá nào giả ma dọa bệnh nhân."

Rất may là khi nhập viện, tôi bảo mẹ lén đưa quyển nhật ký cho em, khi nhận lại đồ của em may mắn lại tìm thấy, nếu không thì làm sao mà tôi biết được em tôi phải chịu đựng những gì trong bệnh viện của các người, cũng không biết được em tôi chết thật oan ức và thê thảm thế nào."

Tôi nói trong nước mắt giàn giụa. Thạch Viễn Hàng đã nằm bất tỉnh trên ghế sofa.

"Tôi đem nhật ký của em ra đọc hết lần này đến lần khác, tôi không thể tưởng tượng được những câu chuyện kỳ lạ mà em ghi trong nhật ký lại toàn là những chuyện hoang tưởng. Em tôi thường xuyên cho rằng người khác hãm hại mình, nhưng từ trước, trong những cảm giác hoang tưởng không bao giờ có lời đối thoại, tôi biết, những lời đối thoại trong nhật ký đều là những chuyện đã xảy ra thật."

Đột nhiên tôi muốn cười. Tôi thầm cảm ơn em đã giúp việc lớn.

Tôi đứng dậy, cầm máy ghi âm ở dưới bàn lên, rút cuộn băng ở trong ra rồi đi lên gác vào cầm quyển nhật ký để ở phòng em.

Gian phòng này từ khi em mất chẳng thay đổi chút nào, tất cả đều giống như lúc em còn sống chỉ có thêm một chiếc bàn thờ bên trên có ảnh và lọ hài cốt của em.

Em à, chị đến thăm em đây, chị mang theo thứ có thể an ủi vong linh em. Bọn họ dám ghi trong giấy xác nhận là em chết do bị phát bệnh nhưng thực ra không phải. Bây giờ chị sẽ cho em biết sự thật.

Tôi khóc, đem cuộn băng đặt trước hài cốt em, rồi mở ngăn kéo để cuốn sách nhỏ đang cầm trên tay bên cạnh vô số những cuốn sách nhỏ khác.

Cuối cùng tôi cũng cảm thấy nhẹ nhõm phần nào.

Nhưng câu chuyện vẫn chưa kết thúc.

Tôi sờ nhẹ tấm ảnh của em.

Em à, chị đã trả thù cho em rồi, tuy những đau khổ mà em đã gánh chịu chị không thể bắt anh ta đền cho em, nhưng chị sẽ bắt anh ta chết cùng em. Chắc em giận chị lắm bởi trước kia chị thường cướp đồ của em.

Nhưng em không biết rằng trong lúc phát bệnh, em thường dùng những thứ làm tổn thương đến mình, chị chỉ có một mình em, chị không muốn mất em nên chị phải giành lại những thứ đó vớt vớt. Chị yêu em như vậy đâu nỡ dành đồ của em chứ.

Đương nhiên em thích Thạch Viễn Hàng, chị sẽ để cho anh ta đến bên em, nhưng có điều em nghe thấy những gì mà anh ta vừa nói thì có còn thích anh ta nữa không?

Tôi từ từ ra khỏi phòng, xuống lầu.

Thạch Viễn Hàng nằm yên trên ghế sofa giống như một con lợn chết vậy. Tôi cầm điện thoại lên bắt đầu quay số.

A lô, sở cảnh sát à? ở khu phố nào đó xảy ra án mạng, mọi người mau đến đi.

Dập máy, rồi lại nhắc lên gọi.

Alô mẹ à? Con lại phát bệnh rồi, cảnh sát đưa con vào bệnh viện tâm thần, mẹ đừng lo lắng, con không sao đâu, cùng lắm là ở đó mấy hôm.

Dập máy và đi vào bếp, cầm dao và cưa sắt đã chuẩn bị kỹ đến bên Thạch Viễn Hàng.

Tôi khẽ sờ mặt anh ta.

"Xin lỗi, tôi quên chưa nói với anh, nhà tôi có gen di truyền bệnh thần kinh, mẹ tôi khi gặp anh chắc cũng chưa nói điều này. Tôi rất ít khi phát bệnh, lúc phát bệnh cũng rất bình thường. Nếu không thì làm sao lừa nổi một bác sĩ như anh."

Không còn thời gian nữa, nói với anh ta lắm chi phí lời. Tôi giờ cưa và dao cắt vào bụng anh ta.

Giết người cũng mệt thật, tôi chỉ muốn giết làm sao cho dễ nhìn một chút thôi mà cũng phiền quá.

Không sao, chẳng lẽ tôi cũng vào viện tâm thần điều dưỡng một thời gian.

Tôi nhớ đến người y tá mập mà em tôi thường nhắc đến trong nhật ký, bỗng nhiên người tôi như có dòng điện chạy qua. Chị còn có nhiều chuyện phải làm lắm em à.

Không sao, không sao, chẳng lẽ chị cũng là người mắc bệnh thần kinh.

Câu chuyện vừa kể hết, mọi người nghe xong đều toát mồ hôi.

Chuyện của Vương Giai vẫn còn ẩn chứa những chi tiết quá sâu sắc, khiến người nghe có cảm

giác sợ hãi giống như phải đối diện với sự uy hiếp của cái chết vậy.

"Ha ha, sợ rồi chứ? Cuối cùng tôi cũng nghĩ thông rồi, tương lai nếu không làm bác sĩ nữa thì làm nhà văn cũng được, mọi người cứ nói chuyện đi, tôi vào nhà vệ sinh một lát."

Vương Giai nói rồi đứng lên đi ra ngoài, tiếng mở ra và đóng vào của cánh cửa khiến mọi người hốt hoảng sợ hãi.

Vương Giai nói là đi vào nhà vệ sinh mà sao mãi chưa thấy quay lại.

Mọi người đã đợi một tiếng đồng hồ, Trương Xuân Hoà, Tăng Hương và cả Tạ Phi đứng lên đi tìm, cả ba người đều đến nhà vệ sinh nhưng chẳng thấy bóng dáng của Vương Giai đâu.

Sự mất tích của Vương Giai khiến mọi người xôn xao, sau khi nhận được tin, cảnh sát vội đến bệnh viện tiến hành điều tra. Đội trưởng Phùng của tổ cảnh sát hình sự cũng đến.

Cuối cùng cảnh sát đã tìm thấy Vương Giai trong tủ đựng tài liệu, có ai ngờ được rằng, tủ đựng tài liệu không lấy gì làm to ấy lại là nơi đặt thi thể của Vương Giai. Vương Giai chết thật thảm, thi thể bị cắt nát ra ở phòng rửa tay đối diện với văn phòng. Hung thủ sau khi giết Vương Giai không kịp di chuyển thi thể đi, vì vậy đã nhét vào tủ đựng tài liệu.

"Tôi khẳng định hung thủ là một bác sĩ!"

Đội trưởng Phùng nói với Tạ Phi, sau đó nhìn anh ta với ngụ ý sâu xa, điều này khiến Tạ Phi bất an.

"Anh nhìn tôi như vậy có ý gì?"

"Vì anh cũng là bác sĩ."

Đội trưởng Phùng nói rồi châm lửa hút thuốc.

"Thi thể của Vương Giai bị cắt nát, nhưng vết cắt này không giống với những vết cắt thông thường, vết cắt sâu tận xương, mà hung thủ lại dùng dao phẫu thuật, chỉ có bác sĩ mới làm được điều này."

Tạ Phi gật đầu, không nói gì. Các y tá đứng bên cạnh đều rất sợ, lập tức trở nên cảnh giác ở bệnh viện, đặc biệt là với các bác sĩ nam.

Vì cái chết của Vương Giai mà bệnh viện Vạn Khang lại một lần nữa trở thành tâm điểm của xã hội, nhân viên của toà soạn báo có mặt ở bệnh viện 24/24 giờ. Y tá và bác sĩ đều biết thân phận của mình, không ai dám bàn tán xôn xao nữa.

Chiều hôm đó, các bác sĩ khoa xương Trần Phi, Trương Xuân Hoà, Tạ Phi, Tăng Hương tụ tập lại cùng nhau nói chuyện, đột nhiên đội trưởng Phùng đi vào. Đội trưởng Phùng và Tạ Phi là bạn, vì vậy mọi người cũng không cần câu nệ, vẫn ngồi nói chuyện tự nhiên, đội trưởng Phùng cũng ngồi xuống nhằm thông qua cuộc nói chuyện này tìm hiểu thêm một số tình hình của bệnh viện Vạn Khang.

Trương Xuân Hoà nói có tình tiết quan trọng nhưng không biết có nên nói ra không.

Đội trưởng Phùng đang buồn vì chưa tìm ra manh mối nào của vụ án, đương nhiên hy vọng Trương Xuân Hoà sẽ nói ra.

"Thế này đi, tôi sẽ đổi tên và kể cho mọi người nghe một câu chuyện tên là "Những khúc

xương hoang tưởng." Nếu như câu chuyện có tác dụng thì một mình tôi sẽ nói cho đội trưởng Phùng, thế nào?"

Mọi người cũng đang chán vì không có việc gì làm, vì bệnh viện mà phải chịu đựng những lời trách mắng của người khác, chỉ cần nhàn rỗi là lại cảm thấy sợ hãi, mọi người chẳng ai có ý kiến gì, thế là Trương Xuân Hoà bắt đầu kể.

Chuyện thứ tư: Những khúc xương hoang tưởng

Gương mặt đỏ chon chớn thấy một lần thôi là khiến cho người ta cảm thấy thật khó quên, những vết máu loang lổ trên xuống cả sống mũi, giống như là anh ta tự găm tay ngón tay đã gãy của mình vậy, nhưng vừa bỏ tay ra khỏi mồm thì lại chẳng có vết máu mà chỉ nhìn thấy hàm răng trắng cùng những đường dây thần kinh trên mặt đang cố gấn lên, một vẻ mặt hung dữ thật đáng sợ.

Hành lang tối om không một tiếng động, ngay cả trong phòng bệnh cũng thật yên lặng, thỉnh thoảng mới nghe tiếng bệnh nhân đi qua, tiếng bước chân vang lên to khác thường. Giống như những tiếng hét trong hang động, trong khu rừng tối om không có ánh sáng.

Tôi nuốt nước bọt, đứng trước văn phòng của khoa xương nhìn xung quanh, y tá Tiểu Vu đang đứng ở phía bên kia, ánh mắt tôi bất gặp ánh mắt Tiểu Vu, trong nháy mắt cả hai đều cảm thấy sợ hãi, không hiểu vì sao. Trong đêm kỳ lạ đó, dễ khiến cho người ta liên tưởng đến câu chuyện khủng khiếp đã xảy ra trong bệnh viện.

Tôi đến bệnh viện nhân dân của thành phố Thiên Nam thực tập đã được nửa năm. Lúc này tôi ở trong bệnh viện đã được hơn hai giờ rồi, tôi quay đầu lại nhìn thì thấy phòng cấp cứu không có bệnh nhân. Thật yên tĩnh, yên tĩnh đến nỗi khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi. Trong đầu tôi đột nhiên hiện lên một chuyện kỳ lạ, câu chuyện này được bắt nguồn từ một câu chuyện khác.

Tôi cảm thấy sợ hãi không phải là vì mình là con gái mà do một câu nói của bệnh nhân trước khi chết: "Thần chết sắp đến rồi."

Đó chỉ là những lời lẽ biện bạch, chẳng có lý do tự sát chính đáng, ngoài câu nói trước khi chết đó ra, chẳng có gì để lại nữa cả.

Trước khi tôi quay lại văn phòng, bỗng một trận gió không biết từ đâu thổi tới, trong phòng trực ban bỗng vang lên một tiếng động nhẹ. Tôi chợt nhớ đến câu chuyện bác sĩ khoa xương dọa học sinh thực tập: Có một ông già vì bị tai nạn giao thông mà phải đưa đến bệnh viện, lúc đưa đến khắp người xương đều bị gãy, bác sĩ đã làm phẫu thuật cắt chân tay để duy trì tính mạng cho bệnh nhân, nhưng trong lúc sơ ý, bác sĩ đã đưa phần chân tay đã cắt của bệnh nhân đi, kết quả là mỗi lần đêm khuya thanh vắng, ông già đó lại bò đến bên ngoài phòng trực ban gõ bàn tay đã bị cắt vẫn còn dính máu lên nói với bác sĩ trực ban với giọng khàn khàn: "Chân của tôi đâu...?"

"Cô cười gì mà mặt mày tái mét thế?"

Bác sĩ Trang đột nhiên xuất hiện trước mắt tôi và hỏi khiến tôi giật thót mình. Bác sĩ Trang vào phòng lúc nào thế? Sao tôi lại không nghe thấy?

Bác sĩ Trang là bác sĩ chính bảo ban tôi trong thời gian thực tập ở viện, năm nay mới ba mươi bảy tuổi và là một người hài hước. Bác sĩ Trang khác với các bác sĩ khoa xương ở chỗ không những đáng người mập mà lại còn cao hơn một mét chín nữa. Ông ta đứng trước mặt tôi sừng sững như một quả núi.

Một người cao to là vậy mà sao khi đi lại không phát ra tiếng động nhỉ?

"Không, cháu có cười gì đâu... mà chỉ đang xem hồ sơ bệnh nhân thôi."

Bác sĩ Trang tỏ vẻ nghi ngờ, nhưng sau khi cúi đầu xuống nhìn thì khuôn mặt hình bầu dục lộ rõ nụ cười.

"Thật không ngờ trẻ như cô mà đã biết cách xem chữ ngược, quả là kỳ tài, thật khâm phục, khâm phục."

"Hả?"

Tôi cẩn thận xem lại, đúng là mình đã xem ngược, mặt bỗng nhiên đỏ bừng.

"Đêm dài mất ngủ, hay là để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện ma."

Tim tôi đập thình thịch, cảm giác sợ hãi bắt đầu chế ngự, chân tay tôi lạnh như băng.

"Cô có nhớ câu chuyện về ông già đó không? Đó là câu chuyện có thật. Khi đó người làm phẫu thuật cắt chân cho ông ta chính là viện trưởng, lúc đó tôi chỉ là sinh viên thực tập, nói cho cô biết bí mật này nhé, thực ra đó không phải là một ông già, mà là một tử tù chỉ có ba mươi tuổi, một kẻ giết người man rợ, nghe nói có tới hai mươi mấy người đã bị chết dưới bàn tay của hắn."

Bác sĩ Trang chăm thuốc, ánh mắt tỏ vẻ sợ hãi, giống như đang nhớ lại một số câu chuyện đáng sợ.

"Lúc đưa đến gã đã sắp chết, cắt chân tay cũng khó sống được. Câu chuyện cũng sắp xong, nhưng chẳng ai ngờ được rằng sau đó lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Đã bấy năm rồi, mỗi buổi tối đi trên hành lang, đột nhiên gã ta lại xuất hiện, áp mặt vào cửa phòng trực ban cười. Lúc đầu chân của gã bị cưa không còn nữa nhưng sau đó lại mọc ra.

Nhưng đôi chân ấy không có thịt, mà chỉ là một khúc xương trắng được làm bằng xi măng thô kệch..."

Tôi cảm thấy nhiệt độ trong phòng giảm đi rất nhiều, đến nỗi có thể nhìn thấy hơi bốc ra từ trong miệng, mù mịt giống như trong nhà xác vậy.

"Ha ha ha, sợ rồi à! Đùa với cô chút thôi!"

Bác sĩ Trang khom lưng vỗ nhẹ mặt bàn và cười, nước mắt chảy ra.

Bác sĩ Trang là người thích đùa, là bác sĩ chính của bệnh viện. Được thực tập với bác sĩ Trang quả là may mắn, nhưng cái cách mà bác sĩ dùng những câu chuyện kinh dị để đùa khiến người ta chịu không nổi.

Đúng lúc tôi đang định nói thì nghe tiếng xe cứu thương. Bác sĩ Trang lắc đầu đeo dây khám lên cổ.

"Lại có việc rồi đây!"

"Tay tôi! Trả lại tay cho tôi!"

Giả Minh, bệnh nhân mới hai mươi tuổi sau khi tỉnh lại không ngừng la hét, những âm thanh ấy không giống như âm thanh của con người vì nó đã bị biến điệu. Tay trái của Giả Minh thiếu một nửa, chỉ còn từ ngón cái lên. Những thớ thịt ở bàn tay bắt đầu khô lại, nhìn rõ cả xương.

Bác sĩ Trang và hai y tá nam đặt anh ta nằm lên giường để rửa sạch vết thương, họ không có phản ứng gì lạ trước những tiếng rên rỉ của Giả Minh.

"Cô còn đứng ngây ra đó à? Mau tiêm cho anh ta thuốc mê đi!"

"Nhưng đã tiêm ba mũi rồi, sợ rằng..."

"Tôi bảo cô tiêm thì cô cứ tiêm, sao lại nhiều lời vậy nhỉ? Trương Xuân Hoà, đã chuẩn bị phòng phẫu thuật chưa?"

"Đã chuẩn bị rồi."

Tôi cuống cuống trả lời, mọi thứ bắt đầu rối lên, không còn bình tĩnh như trước nữa.

Bác sĩ Trang nhăn mày nhìn tôi, không nói câu nào.

Một lúc sau, cơ thể nhỏ bé của Giả Minh được đưa vào phòng phẫu thuật, đến lúc này tôi mới nhìn rõ mặt của anh ta, gương mặt khiến người ta thật khó quên, đầy những vết máu loang lổ, giống hệt như anh ta đã cầm tay mình găm vậy, nhưng khi đưa tay ra khỏi miệng thì không dính chút máu nào, chỉ hé lộ hàm răng trắng. Những dây thần kinh trên mặt giật mạnh, về mặt hung dữ đáng sợ.

Tuy Giả Minh bị tiêm bốn mũi thuốc gây mê, nhưng anh ta vẫn tỉnh táo, chỉ hơi sợ một chút, khuôn mặt lộ rõ vẻ oán hận khiến người ta cảm thấy bất an, đôi mắt mở trừng trừng đảo quanh gian phòng phẫu thuật giống như đang tìm thứ gì vậy.

"Tay của anh ta không còn nữa, thì chẳng phải mũi cũng mất sao. Được rồi, bây giờ bắt đầu phẫu thuật."

ánh mắt tôi lúc này mới rời khỏi khuôn mặt Giả Minh, cảm giác hơi sợ.

Bác sĩ Trang giơ hai tay lên, nhìn xung quang một lượt rồi nhận dao bắt đầu phẫu thuật.

Tay của anh ta đã bị gãy.

Y tá đứng cạnh bưng khay đựng những thứ bị vỡ vụn từ ngón tay của Giả Minh.

"Không phải đấy chứ? Đây là tay của anh ta, vậy mà tôi cứ tưởng là những khúc xương đã được hàm."

Bác sĩ Trang nói phóng đại như vậy nhằm giải toả bớt bầu không khí căng thẳng trong phòng. Nhưng đột nhiên Giả Minh tỉnh lại, ngồi dậy, hai mắt đỏ ngầu nhìn bác sĩ Trang.

"Đó là tay của tôi!"

"Anh?"

Bác sĩ Trang thần người lui lại một bước, những người khác trong phòng phẫu thuật cũng sợ hãi.

Tôi đứng bên trái bác sĩ Trang, ánh mắt tiếp xúc với Giả Minh, toàn thân lạnh giá, máu trên người anh ta không cảm được rõ đây xuống đất.

Đôi mắt thật đáng sợ, con ngươi đen kịt bắt đầu giãn ra, và chiếm toàn bộ nhãn cầu, trong phần giữa của màu đen gần như còn có một con ngươi không nhìn thấy, nó đang toả ra một thứ gì đó thật dữ tợn. Dường như tôi đang bị cuốn vào trong bóng đen đó, máu không ngừng chảy xuống đầu, tim đập khá mạnh.

Giả Minh nói xong lại nằm ngay xuống, vết thương do cử động mạnh lại chảy máu.

"Mọi người đừng đứng ngây ra nữa, nếu không tiếp tục làm thì máu sẽ chảy hết, khó giữ được mạng cho anh ta."

Trong khoảnh khắc, bác sĩ Trang đã lấy lại được bình tĩnh, rồi lại nói cho mọi người biết những tình huống gặp phải khi phẫu thuật và cách giải quyết. Mọi người trong phòng cũng từ từ trấn tĩnh

lại bắt đầu tiếp tục công việc.

Nhưng vô tình tôi phát hiện ra tay bác sĩ Trang vẫn còn đang run run, chắc là đang nhớ đến một chuyện gì đó đáng sợ nhưng lại không nói ra.

Cuộc phẫu thuật có thể được coi là thuận lợi, không biết vì nguyên do gì mà bàn tay bị gãy của Già Minh dính đầy dầu máy, có chỗ giống như lửa đốt, những chỗ bị thương ở ngoài đã hồng vì vậy mà sau khi phẫu thuật, tay trái của Già Minh có hình dạng thật đáng sợ.

Sau khi Già Minh được đưa đến viện, bác sĩ Trang gọi điện cho viện trưởng thông báo tình hình, viện trưởng cho rằng đây là cơ hội tốt để viện được nổi tiếng, lập tức gọi điện cho tất cả bác sĩ ở các khoa đến bệnh viện hội chẩn, đồng thời cũng thông báo cho các phương tiện thông tin đại chúng được biết, thậm chí còn miễn cho Già Minh tất cả tiền viện phí, điều quan trọng là viện trưởng cũng quyết định cho chúng tôi là sáu học sinh thực tập cũng được vào phòng phẫu thuật để cho bác sĩ điều trị chính dạy bảo thêm. Tôi còn nhớ trước khi làm công tác chuẩn bị, viện trưởng có nói với chúng tôi rằng: "Các em chính là niềm hy vọng của bệnh viện này."

"Mẹ kiếp, người họ Già kia đúng là quái vật."

Sau khi kết thúc phẫu thuật, trong phòng nghỉ chỉ còn lại mấy học sinh thực tập chúng tôi, Châu Bật, một học sinh thực tập của khoa thần kinh nói mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao rồi.

"Đúng đấy, bốn mũi thuốc mê cũng không có tác dụng, thật đúng không phải là người bình thường."

"Mọi người đã nghe gì chưa, hơn mười năm trước bệnh viện có điều trị cho một ông già, vì bị tai nạn xe mà phải phẫu thuật cắt tay chân, lúc đó viện trưởng chịu trách nhiệm phẫu thuật chính, phẫu thuật xong thì bệnh nhân chết. Trong lúc vội quên mang chân đi, sau đó bệnh viện bắt đầu bàn tán về chuyện ma quỷ... đúng đúng, chính là ông già đó. Tôi nghe nói Già Minh là con của ông già ta!"

"Toàn nói linh tinh thôi, Già Minh năm nay bao nhiêu tuổi, tại sao lại có thể là con của ông già đó được?"

"Tại sao lại không nhỉ, trước khi phẫu thuật tôi có nghe bác sĩ Trang và viện trưởng đang bàn tán cái gì đó, lúc tôi đi ngang qua văn phòng nghe thấy, bọn họ nói về chuyện bệnh nhân bị ma làm. Bác sĩ Trang khẳng định Già Minh là con của ông già đó, viện trưởng nói không sao, năm đó viện trưởng chịu trách nhiệm phẫu thuật chính, nếu ông ta xuất hiện nữa thì nên tìm viện trưởng đòi nợ chứ bác sĩ Trang thì không nên quá sợ hãi."

Đột nhiên tôi bỗng nhớ lại câu chuyện ma mà bác sĩ Trang đã kể, không nói câu nào tiếp tục vênh tai lên nghe họ nói chuyện.

Đúng lúc đó cánh cửa phòng được mở ra, bác sĩ Trang xuất hiện.

"Các em ở đây làm gì vậy? Còn không về viết báo cáo hả, lại còn muốn cấp trên viết hộ nữa sao? Trương Xuân Hoà, em ở lại một chút."

Tôi đứng lên, cười nói xin lỗi mọi người, rồi đi về phía cửa.

"Trương Xuân Hoà, lát nữa anh đến đón em nhé!"

Châu Bật vội đứng lên, căn phòng lại trở về yên lặng, ánh mắt của mọi người đều nhìn tôi chờ câu trả lời. Tôi quay người về phía Châu Bật cười miễn cưỡng, mắt thì nhìn anh ta, nhưng trong lòng lại chẳng có chút cảm tình nào.

"Không cần đâu, hôm nay em trực đêm."

Sau khi mọi người đi ra khỏi phòng, những tiếng cười nói còn vọng lại. Châu Bát hình như đang tranh luận vấn đề gì đó.

Tôi từ từ bước đi trên hành lang, không biết vì sao trong mắt lại hiện ra cảnh tượng vừa nãy, ánh mắt nóng bỏng, khẩn thiết của Châu Bát bỗng trở nên âm u, lạnh lẽo khiến tôi cảm thấy đau xót, nó giống như dòng nước đang chảy bị đá ngăn lại tạo thành những gợn sóng lẫn lẩn.

Châu Bát hơn tôi hai tuổi, là một thanh niên đẹp trai, nhưng có điều là nói nhiều quá, cả ngày nói cũng không hết chuyện, thật không hiểu vì sao anh ta lại thi đỗ đại học y khoa chứ.

Chúng tôi cùng nhau đến bệnh viện này thực tập. Châu Bát thường hay quan tâm đến tôi, có vậy tôi mới biết được thế nào là tình cảm của một người anh trai, cũng vì vậy mà tôi có cơ hội được hiểu rõ hơn anh là người tinh tế, nhạy cảm. Một người đẹp trai lại có tiền đồ như anh ta chắc có nhiều người con gái theo đuổi lắm, nhưng tại sao tôi lại chẳng có chút cảm tình nào với anh ta cả?

Đột nhiên tôi cảm thấy bất an, lại có chút gì đó e thẹn ngại ngùng, thậm chí còn có cảm giác như đang chờ đợi.

Mặt bắt đầu đỏ lên, tôi cúi đầu đi xen vào đám nhà báo và bệnh nhân.

"Cô thấy buổi phẫu thuật hôm nay thế nào?"

Quay lại văn phòng khoa xương, bác sĩ Trang hỏi tôi. Tôi cảm thấy mù tịt, đầu óc vẫn còn đang nghĩ chuyện ban nãy. Bác sĩ Trang không hỏi nữa, dùng ngón tay vỗ gõ lên mặt bàn có vẻ gì đó bất an. Chắc chắn là gặp chuyện gì thì mới như thế, lẽ nào buổi phẫu thuật hôm nay không thuận lợi sao? Đầu óc tôi lúc này vẫn minh mẫn, bắt đầu nhớ lại từng bước của buổi phẫu thuật, hình như cũng không có gì xảy ra ngoài ý muốn cả.

"Em thấy vết thương sẽ nhanh kín miệng thôi."

Bác sĩ Trang lắc đầu, mắt nhìn thờ thẩn khiến tôi cảm giác như có một áp lực vô hình nào đó.

"Cô còn nhớ câu chuyện ma mà tôi kể không?"

Chuyện đó là thật đấy, Giả Minh là con của ông già đó. Tôi có cảm giác như ông ta đang quay lại."

Một tuần trôi qua.

Giả Minh, bệnh nhân giường bệnh số 7 do bác sĩ Trang phụ trách, học sinh thực tập như tôi cũng thường xuyên phải có mặt ở đó.

Giả Minh là một đứa trẻ mồ côi, đích xác mà nói thì là con một phạm nhân giết người, mẹ anh ta đã mất khi anh ta mới sinh. Giả Minh sống cùng bố cho tới khi sáu tuổi, đã phải chịu bao nhiêu ngược đãi. Sau này bố anh ta còn giết ba phụ nữ bán dâm, bị cảnh sát truy lùng, anh ta cùng bố chạy trốn khắp đó đây, cũng trong thời gian này anh ta đã phải chịu sự ngược đãi tàn ác của bố, bố anh ta còn giết hại một đôi nam nữ thanh niên đang yêu nhau trong công viên và mười mấy phụ nữ bán dâm khác.

Một ngày nọ, người cha tàn ác của Giả Minh đã đến ngày tận thế, ông ta bị cảnh sát bao vây trong một gian phòng nhưng vẫn không chịu đầu hàng, trong tay cầm dao định chống lại, cuối cùng hai cha con trón trên tường, trong lúc trèo ông ta không may ngã xuống dưới gây hai chân, bị thương rất nặng, phải đưa đến viện để cắt chân, nhưng bị chết ngay sau cuộc phẫu thuật.

Trước khi chết, ông ta cũng đã có một khoảng thời gian tỉnh táo, ông ta không nói gì, chỉ đắm đắm nhìn bác sĩ, sau đó cười một cách lạnh nhạt: "Tôi sẽ còn quay lại." Nói xong thì chết. Chính vì câu nói đó mà một nửa các bác sĩ và y tá đã rời khỏi bệnh viện.

Giả Minh lớn lên trong cô nhi viện, vì phải chịu ngược đãi trong khoảng thời gian dài nên tính cách của anh ta hơi khác lạ, luôn phải chịu sự bắt nạt của những đứa trẻ khác mà không có phản ứng nào, chỉ âm thầm chịu đựng, anh ta rất ít khi nói chuyện với ai.

Thậm chí sau khi tốt nghiệp trường chuyên nghiệp tham gia công tác, tính nết ấy của anh ta vẫn không hề thay đổi.

Tôi rất hiểu con người tội nghiệp này.

"Hôm nay anh cảm thấy sao rồi, có đau nữa không?"

Tôi đi cùng bác sĩ Trang đến trước giường bệnh số 7, Giả Minh đang mở to mắt nhìn lên trần nhà, hình như đang nhớ đến chuyện gì đó, trên môi còn nở một nụ cười bí hiểm. Vừa nghe tiếng bác sĩ Trang, anh ta trở lại ngay trạng thái bình thường, không nghĩ người ra nữa. Lúc này nhìn anh ta thật khác so với hình dạng đáng sợ lúc đang phẫu thuật.

Linh hồn chiếm cứ xác thịt anh ta dường như đã quay lại.

"Tôi vẫn còn đau lắm bác sĩ ạ."

"Anh thử cử động tay cho tôi xem nào."

Hai hàm răng Giả Minh nghiến chặt vào nhau cố gắng cử động tay, mồ hôi bắt đầu xuất hiện trên trán, nhưng vẫn không thể nhúc nhích tay được.

"Anh cứ thả lỏng, tưởng tượng cánh tay này giống như lúc trước vậy, thử lại lần nữa xem."

Tôi đứng một bên an ủi Giả Minh, anh ta nhìn tôi một cách cảm động, rồi lại thử cử động lần nữa, lần này những miếng vải quấn quanh ngón tay cái hơi động đậy. Đúng lúc tôi định nói tình hình cũng không tồi thì lại nhìn thấy bác sĩ Trang nhăn mày, giống như có chuyện gì đó sắp xảy ra vậy.

Giả Minh thấy mình có thể cử động tay được thì tỏ ra rất vui, ngẩng đầu chờ câu nói của bác sĩ Trang.

"Bác sĩ, tay của tôi có thể chữa khỏi được không?"

"Chỉ cần anh phối hợp tốt với chúng tôi thì nhất định sẽ được."

"Bác sĩ, tôi nghe nói trước kia bố tôi cũng điều trị ở đây, thế bác sĩ có biết lúc đó bác sĩ nào chữa trị cho bố tôi...?"

"Anh phải chú ý nghỉ ngơi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá."

Bác sĩ Trang ngắt lời của Giả Minh, rồi bước ra khỏi phòng bệnh với vẻ căng thẳng.

Tôi đi hết một lượt các phòng bệnh rồi quay trở lại văn phòng, thấy bác sĩ Trang đang hút thuốc, khói thuốc bốc ra vây quanh lấy hồ sơ bệnh của Giả Minh.

"Bác sĩ Trang..."

Bác sĩ Trang ngẩng đầu mới phát hiện ra là tôi, cười một cách miễn cưỡng.

"Tiểu Trương à, tôi đã nói với cô bao nhiêu lần rồi, đừng nên gọi tôi là bác sĩ Trang, nghe không thuận tai lắm, tôi là bác sĩ thật, chứ không phải là bác sĩ giả."

"Vậy sau này tôi nên gọi thế nào?"

"Gọi anh Trang là được rồi."

"Ha ha, anh mà lại nhiều tuổi thế à, thôi, cháu sẽ gọi là chú Trang nhé."

"Chú Trang à? Còn khó nghe hơn là chú kỳ lạ."

Bác sĩ Trang nói nhỏ nhưng cũng vừa đủ nghe, làm tôi không nhin nổi, cười đỏ cả mặt, bác sĩ Trang thật biết cách lấy lòng người khác.

"Được rồi, chúng ta nói chuyện công việc nhé, vừa rồi chú bảo Giả Minh thử cử động tay, thực chất là để xem có phải cuộc phẫu thuật đã thất bại, bởi vì sáng nay phim chụp X-quang cho thấy gân tay của anh ta đã hỏng, các vết thương bị nứt cũng không có khả năng lành lại được. Chú và các chuyên gia sau khi hội chẩn đã đưa ra kết luận là cần phải cắt bỏ ngón tay, nếu không thì cả cánh tay cũng không thể giữ được."

"Tại sao lại có thể như thế được nhỉ? Vừa rồi chẳng phải anh ta đã cử động được tay sao?"

"Đúng, đây chính là chỗ mà chú không thể hiểu được. Đúng rồi, cháu ở cạnh anh ta mà không ngửi thấy mùi thối à?"

Tôi nhớ lúc đến gần giường số 7 đúng là có ngửi thấy mùi thối thật, lúc đó tôi không để ý lắm, cứ tưởng là bệnh nhân bật ra đó.

"Vết thương của anh ta đang lành mà, làm gì có chỗ nào bị thối đâu?"

"Thế cháu bảo không phải là anh ta thì có thể là ai được chứ?"

Bác sĩ Trang chìm vào suy nghĩ, tôi cũng cố nhớ lại xem có trường hợp nào tương tự như vậy không. Không hiểu vì sao trong đầu luôn có một tiếng nói nhỏ nói với tôi rằng tất cả mọi chuyện sắp bắt đầu từ Giả Minh rồi.

Tất cả đã bắt đầu? Nhưng là xấu hay tốt chứ?

"Đúng rồi, cháu có biết tại sao tay của cậu ta lại thành ra như vậy không?"

Bác sĩ Trang đột nhiên hỏi, tôi ngo ngắc lắc đầu, chỉ thấy bác sĩ Trang thờ dài một hơi.

"Cháu là bác sĩ thì nên hiểu rõ tình hình của bệnh nhân, điều này rất cần thiết cho việc chữa trị, trừ khi bệnh nhân không muốn nói."

Cậu ta là người của xưởng in, sự việc xảy ra vào buổi tối hôm đó, chỉ vì một bao thuốc lá thôi mà Giả Minh bị mấy tên côn đồ cùng xưởng đánh một trận, sau đó đem tay nhét vào máy cắt giấy, không biết vì sao mà bỗng nhiên máy cắt giấy lại hoạt động, mấy tên côn đồ sợ quá liền lôi bàn tay đã bị cắt của cậu ta ra, cuối cùng mới thành ra hình dáng như vậy."

"Thế tại sao tay của Giả Minh lại giống như bị lửa đốt vậy?"

"Đó là do trước khi đem tay của cậu ta nhét vào máy cắt giấy, mấy tên đó còn nhúng tay vào"

dầu máy rồi châm lửa. Chú thật không hiểu thanh niên ngày nay nghĩ gì nữa."

Tôi cảm thấy sợ hãi, thành phố Thiên Nam lại xảy ra những chuyện khiến người ta cảm thấy ghê sợ, những người đó liệu còn có tính người nữa không?

"Cảnh sát đã bắt đầu điều tra, chú nghe nói mấy tên côn đồ đó còn là thành viên của những trang Web đen nữa, hình như chúng có liên quan đến vụ việc cú mèo, một loài động vật quý ở Đông Bắc nữa."

"Bọn chúng thật quá ngông nghênh."

"Mỗi lần nghĩ đến chuyện đó chú lại cảm thấy dạ dày sôi lên. Một loài động vật đáng yêu như thế mà bọn chúng dám ngược đãi để làm trò vui, thật là quá quái."

"Đúng thật là quá quái... Thôi không nói nữa, chú hãy chuẩn bị tinh thần cho tốt vào để chiều mai phẫu thuật, nếu không thì tay của Già Minh không thể trụ được."

Đã hơn 11 giờ, ánh nắng thật chói chang, tôi kiểm tra lại hồ sơ bệnh của Già Minh và đã hoàn thành bài tập. Bác sĩ Trang đang chuẩn bị tư liệu để tham gia hội chẩn, trong phòng thật yên tĩnh. Tôi ngồi cắn bút nghĩ lại đêm hôm Già Minh được đưa vào viện, tất cả gần như đều có điềm báo trước, những gì mà ông già đó nói trước khi chết lẽ nào lại là Già Minh. Nhưng trước mắt mọi việc vẫn bình thường, vẫn chưa có việc gì quá đáng sợ xảy ra. Những bác sĩ và y tá trực đêm cũng không phát hiện thấy điều gì khác thường, cái gọi là ma quỷ, có lẽ là do con người tự dọa nhau.

Sắp trưa, các y tá bắt đầu đổi ca cho nhau. Tôi đi quanh phòng bệnh một lượt, bác sĩ Trang đã không còn ở văn phòng nữa, tôi vừa ngồi xuống chưa được bao lâu thì Châu Bật đi vào.

"Em ăn cơm chưa?"

"Chưa."

"Biết ngay mà, anh cũng chưa ăn, em cầm lấy ăn đi, anh gọi cơm giúp em rồi đây."

Châu Bật mặt mũi hớn hở bước vào, trong tay bưng hai suất cơm trưa.

Châu Bật đang theo đuổi tôi, tất cả mọi người đều có thể nhận ra thái độ của tôi đối với Châu Bật là không nóng cũng không lạnh, có nghĩa là tôi không yêu nhưng cũng không từ chối, nhưng chắc mọi người cũng biết thái độ của tôi đối với bác sĩ Trang, tôi không hiểu tại sao mình lại có cảm tình với bác sĩ Trang, nhưng điều này không thể được, vì bác sĩ Trang đã có vợ.

Điều đó khiến người ta phải lúng túng.

"Sao mặt em lại đỏ thế? Cứ cho là em thích anh đi nữa cũng không nên biểu hiện rõ như vậy chứ."

"Anh đừng có nằm mơ giữa ban ngày nữa đi."

Châu Bật cười, bưng cơm đến trước mặt tôi, tôi bắt đầu ăn. Châu Bật gọi cho tôi những món ăn thật thanh đạm, rất hợp với khẩu vị của tôi. Tôi vừa ăn vừa nói chuyện với Châu Bật, ngẩng đầu lên mới phát hiện Châu Bật vẫn chưa hề ăn chút nào mà chỉ chăm chú nhìn tôi với ánh mắt thật dịu dàng.

Đột nhiên một cảm giác khác lạ dâng lên trong lòng, mặt đỏ lên, tôi vội cúi đầu xuống tiếp tục ăn cơm, nghĩ bụng: Anh ta thật là tội, đến cơm mà cũng không để cho mình ăn ngon miệng nữa, thôi mặc kệ anh ta! Vừa nghĩ tôi vừa dứt cơm vào miệng, bỗng có tiếng thờ dài vang lên trước mặt, ngừng đầu lên nhìn lại vẫn là ánh mắt si tình của Châu Bật, phút chốc tôi có cảm giác thật khó

chịu, chẳng có tâm trạng đầu mà ăn nữa.

"Đúng rồi, các bác sĩ khoa xương các anh nhìn nhận như thế nào về Già Minh?"

"Cũng khó nói, cũng có thể là phải cắt bỏ, trường khoa bên anh đi vắng rồi, đến chiều mới biết đích xác được."

Châu Bát hình như chẳng lo lắng gì, ăn cơm một cách ngon lành. Tôi dăm chiêu, rốt cuộc thì mình thích Châu Bát nhiều hơn hay bác sĩ Trang nhiều hơn? Hay là chọn Châu Bát đi, thực ra anh ta đang theo đuổi mình, lâu rồi đương nhiên sẽ nảy sinh tình cảm, nhưng bác sĩ Trang thì... lẽ nào lại là người thứ ba sao? Quả thật là tôi vẫn cảm thấy do dự chưa thể quyết và cũng cảm thấy kỳ lạ vì không biết từ bao giờ mà tôi lại có cái nhìn như vậy về tình cảm chứ.

Đúng lúc đó, bác sĩ Trang đột ngột bước vào.

"Cháu chuẩn bị nhé, chiều nay phẫu thuật đấy."

Từ khi Già Minh vào viện, những người cùng cơ quan chỉ đến có mấy người, mà chỉ đến để nộp tiền, nộp tiền xong chỉ nhìn qua anh ta, không an ủi câu nào rồi đi liền. Hôm nay phẫu thuật mới thấy giám đốc đến.

"Phẫu thuật xong còn tốn bao nhiêu nữa? Có công nhân giống như anh thế này thì xương của chúng tôi lỗ vốn to."

"Cho dù tốn bao nhiêu đi chăng nữa thì anh cũng phải đền, chuyện này là do con anh làm mà."

Viện trưởng nhìn ông ta ký tên xong mới nói một cách thẳng thắn như vậy.

Con trai của ông ta cầm đầu bọn du côn chặt đứt tay của Già Minh, ông ta phải tốn rất nhiều tiền để chạy những người có máu mặt để con trai không phải ngồi tù.

Ánh nắng bên ngoài vẫn còn chói chang, bỗng một tiếng sấm vang lên, mây đen không biết từ đâu kéo đến, trời sắp mưa. Trong hành lang bệnh viện, người nhà bệnh nhân hỏi há đi lại, trông mặt họ có gì đó hơi khác lạ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lẽ ra tôi cũng được tham gia cuộc phẫu thuật lần này, nhưng rồi lại không được vì họ chỉ lấy bác sĩ trong viện thôi.

Lần này nghe nói bị cắt tay, Già Minh có phản ứng rất khác lạ, nhưng không tỏ ra sợ hãi như bác sĩ Trang tưởng tượng mà chỉ lẳng lặng nhìn vào tay mình giống như nhìn vào một bộ máy lạ lẫm, ánh mắt khiến người ta cảm thấy bất an, thậm chí còn thật đáng sợ.

Tôi ngồi trong văn phòng khoa xương, bác sĩ Triệu đang điều trị cho bệnh nhân, còn tôi lại xem hồ sơ bệnh án của Già Minh. Bỗng nhiên một tiếng sấm to vang lên ngoài cửa sổ, tay bác sĩ Triệu run lên, bệnh nhân kêu to một tiếng, tôi cũng sợ quá, đang định nói thì đèn trong phòng bắt đầu nhấp nháy sau đó thì mất điện.

Hành lang toàn một màu đen, cả bệnh viện bị mất điện.

Lập tức tôi nhớ đến cuộc phẫu thuật đang tiến hành, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Vì mãi giúp các bác sĩ an ủi bệnh nhân đang tỏ vẻ lo lắng và cả người nhà của họ nên tôi không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Ba phút sau, bệnh viện có điện, tất cả lại trở lại bình thường.

"Chỉ có nghe nói gì không, lúc nãy phòng phẫu thuật bị sét đánh vào."

"Đúng vậy không? Thế không ai bị sét đánh trúng chứ?"

"Em cũng không rõ lắm, hình như đánh vào bệnh nhân đang phẫu thuật thì phải. Lúc em đi vào thu dọn máy móc, nhìn thấy giường mà bệnh nhân nằm đã bị sét đánh mất một lỗ to."

"Em còn nghe nói, lúc phẫu thuật có y tá nhìn thấy một người đàn ông tầm ba mươi tuổi đi vào phòng phẫu thuật, chân người ấy nhỏ lắm dường như chỉ có xương thôi. Nhưng những người ở trong phòng phẫu thuật thì lại nói không có ai đi vào cả, còn nói người y tá kia lắm chuyện."

Tôi đang đi ở hành lang, chợt nghe thấy hai y tá to nhỏ với nhau, khiến tôi cảm thấy thật lo lắng cho bệnh nhân trong phòng phẫu thuật.

"Quái thai, quái thai quá! Bị sét đánh mà không chết thì đâu phải là người nữa."

Mãi đến ngày thứ hai tôi mới nhìn thấy bác sĩ Trang và trong bệnh viện mọi người đã bắt đầu bàn tán xôn xao về việc Giả Minh bị sét đánh, ai cũng thao thao bất tuyệt như thể mình tận mắt nhìn thấy vậy.

Lúc được đưa về phòng bệnh, tôi gần như không nhận ra Giả Minh, quần áo trên người đều đã bị sét thiêu cháy, cơ thể phồng lên giống như một xác chết rơi xuống nước mấy hôm mới được vớt lên vậy. Gương mặt cũng thay đổi khác hẳn mấy hôm trước, tôi cũng không rõ khác ở điểm nào, nó khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, cảnh tượng trước mặt tôi lúc này thật đáng sợ, giống như xác chết cương thi trong truyền thuyết thường hay nhắc đến vậy.

"Trả lại tay cho tôi..."

Giả Minh nói khi còn đang hôn mê, khiến cho bệnh nhân bên cạnh cảm thấy căng thẳng.

Ngày thứ hai sau khi bác sĩ Trang đi làm, tôi muốn được nghe chính bác sĩ Trang nói hôm qua đã xảy ra chuyện gì trong phòng phẫu thuật, nhưng bác sĩ không muốn nói gì cả, ánh mắt lấp láy, giống như đang muốn giấu chuyện gì vậy. Nhìn vào mắt của bác sĩ Trang có thể dễ dàng nhận thấy một nỗi sợ hãi, còn có điều gì đó rất bất ổn. Điều này càng khiến tôi tò mò muốn biết, không chịu được nữa tôi chạy đi hỏi người khác, lại còn đến hỏi cả Châu Bật nữa, nhưng tất cả mọi người tham gia buổi phẫu thuật hôm qua đều kín như bưng, không ai hé nửa lời.

Mọi người sợ gì vậy?

Giả Minh hôn mê hai ngày cuối cùng đã tỉnh lại, cơ thể không còn bị phù nữa, nhưng vết mổ cắt tay không được tốt lắm, còn bị nhiễm trùng nữa. Sau khi tỉnh dậy, Giả Minh bắt đầu sốt, về mặt thật tiêu tụy.

"Bác sĩ, có phải tôi sắp chết rồi không?"

Lúc tôi kiểm tra lại cho Giả Minh thì nghe thấy anh ta nói với vẻ yếu ớt.

"Anh chỉ sốt thôi, không sao đâu, chỉ cần chịu khó chữa trị nhất định sẽ khỏi thôi."

"Nhưng bác sĩ có ngửi thấy mùi thối không mà tại sao tôi lại cảm thấy thịt bên trong nát ra, có phải tôi sắp chết rồi không?"

Tôi nhăn mày, cứ mỗi lần đến gần giường bệnh số 7 là tôi lại ngửi thấy mùi thối toả ra từ cơ thể của Giả Minh, thì ra tự anh ta cũng ngửi thấy, có lẽ các bệnh nhân khác cũng phát hiện ra, chẳng trách bọn họ cứ đòi đổi giường khác nhưng lại không nói rõ lý do, thì ra là sợ mùi trên người của Giả Minh.

"Không có gì đâu, có thể là do anh tiêu hoá không tốt, lát nữa tôi bảo bác sĩ khoa tiêu hoá khám cho anh."

"Bác sĩ Trang đâu? Hôm đó bác sĩ Trang nói tay tôi lại mọc cái khác, điều đó có thật không?"

"Mọc cánh tay khác à?"

Tôi giật mình kinh ngạc, những bí ẩn đã được làm rõ, bây giờ tôi đã hiểu vì sao mọi người lại không muốn nhắc đến chuyện này. Sự việc này quả khó nói ra ngoài, không cẩn thận lại bị người ta cho là đầu óc có vấn đề. Nhưng vào ngày phẫu thuật cắt tay, có thật là mọi người đã nhìn thấy Giả Minh mọc cánh tay khác không? Hay là mọi người lại hoang tưởng? Không thì tay đã cắt rồi sao có thể mọc lại được chứ?

"Tôi muốn đổi phòng khác!"

Bệnh nhân bên cạnh không chịu nổi hét lên, mặt anh ta tỏ vẻ sợ hãi, ánh mắt hốt hoảng.

Giả Minh đưa mắt nhìn anh ta, anh ta đột nhiên sợ hãi nhảy từ trên giường xuống chạy thật nhanh, vừa chạy vừa hét to.

"Bác sĩ, anh ta làm sao vậy?"

"Không sao đâu, anh cứ yên tâm dưỡng bệnh, sẽ nhanh được xuất viện thôi mà."

"Bác sĩ thật tốt, từ trước đến giờ chẳng có ai đối xử dịu dàng với tôi như thế cả, chưa có..."

Ánh mắt Giả Minh tràn đầy sự cảm kích, gần như có cả những thứ khiến người ta thật khó mà hiểu nổi. Tôi an ủi anh ta mấy câu rồi vội vàng đi ra. Bệnh nhân vừa chạy ra ngoài là do tôi phụ trách. Đúng lúc tôi đi ra khỏi phòng bệnh thì nhìn thấy y tá Trường đang dìu anh ta vào phòng bệnh khác. Thật không hiểu tại sao, bệnh nhân đó bị gãy chân mà chạy nhanh thế.

"Anh sao vậy, có biết mình đang bị gãy chân không? Lại gãy nữa thì làm thế nào?"

"Tôi... tôi sợ lắm."

"Sợ gì? Bệnh nhân cùng phòng anh chỉ bốc mùi khó ngửi một chút thôi mà. Có gì đáng sợ đâu?"

Tôi lên mặt dạy anh ta, sau đó kiểm tra lại vết thương, cũng may mà không sao, nếu không phải phẫu thuật lại. Người đàn ông cao to này giống như một đứa trẻ con vậy. Anh ta xấu hổ không dám ngẩng mặt lên.

"Tôi hôm qua... hình như anh ta biến thành một người khác, còn nói sẽ giết tôi..."

"Hả?"

Tôi giật nảy mình, khó tin thật. Anh ta thấy tôi có vẻ không tin, lập tức thề. Bệnh nhân này của tôi trời không sợ, đất không sợ, dám đánh nhau với người ta gãy cả chân, vậy mà hôm nay lại sợ Giả Minh ra nông nổi này, lẽ nào đúng là anh ta đã nhìn thấy Giả Minh biến thành người khác? Tôi quay lại phòng thăm Giả Minh, anh ta đang ngủ, vẻ mặt hiền lành giống như một đứa trẻ vậy.

Một người yếu ớt như vậy sao lại có thể biến thành người khác hại người? Hay là người cha ác độc đang chiếm ngự thân xác anh ta?

Tôi đến gần nhìn kỹ thấy sắc mặt của Giả Minh đang trở nên u ám đáng sợ, môi khẽ động đậy

giống như đang cười nhạt. Đúng lúc tôi đang chuẩn bị rời khỏi phòng thì nhìn thấy bóng dáng của ai đó vụt qua, liền đuổi theo, thì ra đó là viện trưởng. Viện trưởng tuy miệng nói không, nhưng trong lòng rất sợ.

Đến tối mới được nghỉ, Châu Bật nói nhất định phải đưa tôi về, nhìn dáng vẻ của anh ta tôi biết hình như có chuyện quan trọng gì đó muốn nói, thế là tôi đồng ý.

Hai chúng tôi cùng đi trên con phố dài, một hồi lâu chẳng ai nói với ai, giống như đang ngấm ngầm hẹn nhau trong thành phố vậy. Bỗng nhiên tôi có cảm giác như mình bắt đầu thích Châu Bật, thích ánh mắt lặng lẽ nhưng chứa đựng sự quan tâm sâu sắc của anh ta nhìn tôi và đương nhiên còn có cả khuôn mặt anh tuấn và đôi mắt sáng nữa. Tôi ngày càng có cảm tình với Châu Bật, rồi sẽ có một ngày tình cảm này biến thành tình yêu. Trong lòng tôi lúc này có một thứ ánh sáng, như thế cũng tốt bởi vì tôi có lẽ sẽ yêu anh ta và sẽ có được một cuộc sống hạnh phúc.

Tôi vừa nghĩ vừa ngẩng đầu nhìn Châu Bật, trong lòng cảm thấy rung động.

"Em có biết hôm nọ trong phòng phẫu thuật đã xảy ra chuyện gì không?"

Đột nhiên Châu Bật quay đầu lại hỏi, lúc nhìn thấy ánh mắt chan chứa tình cảm của tôi, ánh mắt Châu Bật vừa có vẻ hoảng hốt lại vừa tràn ngập hạnh phúc, điều này khiến tôi thật khó hiểu.

"Em biết, Giả Minh mọc cánh tay khác."

"Ồ sao em lại biết?"

"à hôm nay em đến kiểm tra cho Giả Minh, thế là anh ta tự nói ra."

Châu Bật dừng chân, chăm chú nhìn tôi rồi lại do dự giống như đang quyết định một điều gì đó, điều này khiến tôi cảm thấy thật buồn cười, nhưng những lời sau đó của Châu Bật lại khiến tôi không thể cười được nữa.

"Tay mà mọi người thấy không phải tay bình thường mà là một khúc xương không có máu thịt, giống y như bố anh ta."

ánh đèn rơi xuống đường phố, người qua lại như mắc cửi, những cơn gió lạnh thổi tới từ bốn phía, bao vây lấy tôi như một hòn đảo cô đơn đứng giữa biển cả mênh mang. Bỗng nhiên tôi nhớ lại cái đêm đầu tiên khi Giả Minh nhập viện, cảm giác sợ hãi lại dâng trào.

"Em không sao chứ?"

Tôi giật mình tỉnh lại, nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Châu Bật, bất chợt tôi ôm chặt lấy bờ vai rắn chắc của Châu Bật, úp mặt vào trước ngực anh ta.

"Em sợ."

"Đừng sợ, không sao đâu, em vẫn còn có anh mà."

Tôi ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Châu Bật, ánh mắt ấy chứa đựng một quyết tâm kiên định và cả tình yêu đối với tôi nữa. Nhưng đột nhiên tôi lại muốn cười, con người Châu Bật là như vậy - làm bất cứ chuyện gì đều khiến tôi cảm thấy buồn cười nhưng tôi tin chắc anh sẽ làm tốt mọi việc, có lẽ tôi đã yêu Châu Bật từ lâu rồi chẳng?

"Em cười gì thế?"

"Không có gì, chỉ vì em muốn cười thôi mà."

"Từ nay em sẽ không sợ nữa vì đã có anh bên cạnh."

"Thật không?"

"Thật mà!"

"Vậy tối nay đến chỗ anh đi."

"Đừng mơ!"

Tuy mồm thì nói vậy nhưng cuối cùng tôi vẫn đến chỗ ở của Châu Bật.

Châu Bật là người ngoại tỉnh, anh thuê một căn hộ hai gian ở thành phố Xương Đông, trong phòng đầy đủ tiện nghi, môi trường xung quanh cũng khá tốt, nhưng một mình sống thì hơi buồn. Tôi chuẩn bị bữa tối với ba món ăn và một bát canh, Châu Bật ăn một cách ngon lành, không ngớt lời khen ngợi. Thực ra trình độ nấu ăn của tôi cũng không được tốt cho lắm, lúc ở nhà nấu cơm tôi thường làm bở phật ý vì vậy thấy Châu Bật ăn ngon lành như vậy tôi cảm thấy rất vui.

Rửa bát đĩa xong, hai chúng tôi ngồi xem vô tuyến, không khí thật ấm cúng.

Tôi luôn lo lắng liệu Châu Bật có lao về phía mình không, mắt không ngừng đề ý nhưng tận trong đáy lòng thì đã rất muốn Châu Bật làm như vậy còn Châu Bật thì lại nuột nước bọt luôn, giả bộ ngờ ngác khiến tôi cảm thấy thật buồn cười nhưng lại không dám cười.

Trong lúc đó vô tuyến bắt đầu phát tin tức điều tra có liên quan đến Giả Minh.

"Như tin tức đã đưa tuần trước thì người bị gãy tay được cấy ghép lại của bệnh viện nhân dân ba hôm trước lại phải cắt lại, ca phẫu thuật đã bị thất bại. Căn cứ vào điều tra của nhóm phóng viên chúng tôi, đằng sau sự việc này chắc chắn vẫn còn ẩn chứa một bí mật nào đó. Bệnh viện nhân dân của thành phố Thiên Nam từ trước tới nay chưa hề làm ca phẫu thuật nào tương tự như vậy do đó mà tỷ lệ thành công rất thấp, sau khi phẫu thuật xong, bệnh viện tiến hành cho bệnh nhân điều trị loại thuốc mới, điều này vẫn chưa được sự đồng ý của bệnh nhân. Tuy bệnh viện nói là sẽ hỗ trợ bệnh nhân cắt tay toàn bộ viện phí nhưng trên thực tế thì vẫn thu phí nằm viện. Vậy tại sao một tuần sau khi cuộc phẫu thuật thành công lại phải tiến hành cắt tay đi? Đằng sau vụ việc này còn ẩn chứa bí mật nào nữa? Nhà báo chúng tôi..."

Châu Bật cảm điều khiển chuyển sang kênh khác, thái độ trông không được tự nhiên.

"Những liều thuốc mới mà báo chí nhắc đến chắc không phải do anh đem đến chứ?"

Tôi hỏi với vẻ nghi ngờ, Châu Bật nhìn tôi hồi lâu rồi gật đầu.

"Cũng không hẳn là thuốc mới, chỉ có điều là chưa được thử nghiệm trên người thôi."

"Chắc là giá thành cũng khá cao."

Châu Bật do dự một lúc rồi thẳng thắn nói:

"Nhưng anh chỉ đem đến ít thôi, và lại thuốc đó cũng chẳng liên quan gì đến chuyện Giả Minh bị cắt tay."

Tôi lắc đầu, có quan hệ hay không thì cũng không thể dựa vào lời nói của bác sĩ là xong, tôi cũng là bác sĩ, tuy bây giờ chưa tìm ra thuốc mới để tên tuổi của mình được nhiều người biết đến nhưng rồi sẽ có một ngày tôi phải đối mặt với những sự lựa chọn giống như Châu Bật, đến lúc đó thì phải làm thế nào? Hay là cũng bị giống như các bác sĩ khác, bán thuốc cho bệnh nhân với giá

cất cổ? Thực ra cứ cho là tôi không bán thuốc giá cao đi chẳng nữa thì bây giờ những loại thuốc rẻ dễ dùng cũng không nhiều.

Trên đường tiến tôi về nhà, Châu Bát tỏ ra bất an. Tôi an ủi Châu Bát, nói là sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra cả, xã hội vốn đã như vậy rồi, mọi người cố gắng hết sức chẳng qua cũng là để sinh tồn mà thôi.

Sáng sớm tinh dậy, tôi phát hiện trên bàn uống nước có một quyển nhật ký. Lúc đầu tôi tưởng đó là của Châu Bát để lại, tôi cầm lên mở ra đọc mới kinh hoàng phát hiện ra đó chính là nhật ký của Gia Minh tôi qua.

Nội dung nhật ký rất đáng sợ, tôi cứ nghĩ đó chỉ là một cơn ác mộng mà Gia Minh nằm mơ, nhưng không phải như vậy, đó là chuyện thật đã xảy ra.

...

Tay tôi dính đầy chất lỏng màu đen có mùi hôi của dầu máy. Tôi thấy ngạc nhiên không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao mình lại ở trong xưởng? Hình như có một người khác đang chiếm ngự cơ thể mình vậy, tôi chỉ đứng bên cạnh quan sát.

"Nhanh đến đây mà xem thằng nhóc đó tỉnh rồi này!"

Một khuôn mặt xấu xí dễ sợ đang tinh dậy, tôi sợ quá vội lùi lại đằng sau. Đó là con trai của quản đốc xưởng Triệu Xuân Sinh.

"Anh Minh, hút thuốc đi, em châm cho anh nhé!"

Một khuôn mặt khác lại xuất hiện, đang cố nhét điếu thuốc vào mồm tôi, sau đó bật máy lửa lên.

"Đừng đến đây, đừng đến đây!"

Tôi nhổ thuốc ra và hét to, âm thanh có vẻ lạ lẫm. Đột nhiên tôi lại tưởng tượng ra điều gì đó, hình như đó là những giấc mơ đáng sợ mà hồi nhỏ tôi thường mơ, có cả tiếng của người cha đã chết cách đây hơn mười năm bây giờ lại tìm đến tôi.

Ngày càng nhiều gương mặt khác xuất hiện, giống như những đám sương mù ùn ùn kéo tới, phát ra những ánh sáng màu đen ghê sợ lẫn át xung quanh. Tôi định chạy nhưng lại bị bắt lại, những con người ác độc vừa cười vừa lấy lửa đốt tay tôi, mặc cho tôi kêu gào, bọn họ đứng bên cạnh chụp ảnh cười chế nhạo. Một lúc sau họ đưa tay tôi vào máy cắt giấy.

"Anh Minh cắt đi thôi!"

Tôi không phân biệt được ai đang nói trong số rất nhiều những gương mặt đang đứng đó mà chỉ cảm thấy rất đau, cảm giác đau đớn bắt đầu từ móng tay rồi từ từ lan toả lên cánh tay, người và cả nội tạng bên trong nữa, cả người tôi gần như chìm trong biển lửa, tôi chỉ muốn cắt nó đi để không còn cảm giác đau nữa. Nhưng đúng lúc đó máy phát điện lại đột nhiên khởi động, trong nháy mắt không còn cảm giác đau nữa.

"Có chuyện gì vậy? Ai mở máy thế?"

Có người kêu lên, tôi nhắm mắt lại, bọn họ tỏ ra kinh hoàng, thì ra cũng biết sợ.

Máy cắt giấy đang hoạt động phát ra những âm thanh rất to, tôi kéo mạnh người đang giữ chặt tay mình rồi đẩy về phía máy cắt giấy, người đó kêu gào ầm ĩ rồi trong chốc lát chẳng thấy động tĩnh gì nữa, chỉ còn lại sự yên tĩnh. Tôi ngỡ người không hiểu mình vừa làm gì, những người khác

nhìn tôi với ánh mắt kinh hoàng, tôi nhìn đảo quanh một lượt, những gương mặt kia thay đổi quá nhanh vì sợ hãi, giống như nhìn thấy ma vậy, đang run lên như mất hồn.

"Giết người rồi!"

Bọn họ sợ quá đứng tránh ra xa còn tôi thì vẫn đứng nguyên chỗ cũ, quay đầu lại nhìn thì thấy máu lênh láng chảy ra từ phía máy cắt giấy, một nửa người ở đó, còn nửa người kia thì rơi ra đất, nội tạng cũng bị cắt ra. Tôi lùi lại một bước, đột nhiên không thể làm chủ được nữa và bắt đầu nôn.

Mình đang mơ, nhất định là mình đang mơ!

Tôi tự nói và cố gắng tỉnh lại nhưng chẳng có cách gì để thoát khỏi nó cả, hình như có một đôi mắt đen từ trong bóng tối để ý từng cử chỉ của tôi và cả nụ cười lạnh nhạt vang vọng trong đầu.

"Tao phải giết hết bọn mày!"

Giọng nói giống hệt bố tôi nhưng lại giống cả giọng của tôi nữa, từ trong cổ họng phát ra. Bọn chúng đáng phải chết, hạng tiểu nhân bỉ ổi chỉ biết ức hiếp những kẻ yếu, sự bất công bằng của xã hội cũng một phần do bọn chúng gây nên, bọn chúng phải chết."

Nhưng trên cõi đời này vẫn còn có một người tốt đó là bác sĩ Trương với nụ cười và ánh mắt thật dịu dàng, tôi yêu bác sĩ Trương, tôi nguyện hy sinh tất cả vì bác sĩ.

"Reng..."

Tiếng chuông đồng hồ khiến tôi thức giấc, ném quyển nhật ký đang cầm khỏi tay đi rồi đến bên cửa sổ hít thở không khí.

Tại sao Giả Minh lại bỏ nhật ký ở đây chứ? Lẽ nào anh ta vẫn còn đang ở trong này sao? Tôi vội lục tung căn phòng lên nhưng chẳng thấy bóng dáng ai cả. Bên ngoài mặt trời đã lên cao, tôi đến bên cửa sổ cuốn rèm lên cho ánh nắng xuyên vào trong.

Tôi lại sống rồi, tốt quá.

Hôm nay đến lượt tôi trực ban, cho nên ban ngày không phải đến bệnh viện.

Bạn ở cùng phòng tôi là một người làm nghề tự do, bình thường cũng hay ở nhà, dựa vào viết tiểu thuyết làm quảng cáo để sống. Hai ngày nay tôi không thấy cô ta, chắc lại đi dẫn khách du lịch rồi.

Tôi liền báo cảnh sát để họ kiểm tra, cũng không thấy gì khác thường, bên cảnh sát cũng không biết quyển nhật ký kia ở đâu ra, họ nói sẽ tiếp tục tiến hành điều tra. Sau khi cảnh sát đi khỏi, tôi cố gắng trấn tĩnh lại bằng cách ra chợ mua thức ăn, tay xách nách mang về nhà, tắm rửa xong rồi ăn sáng, tôi biết mình đã mua rất nhiều thứ chẳng để làm gì nhưng dù sao nhờ chuyến mua sắm đó tôi mới quên được giấc mơ hãi hùng tối qua.

Buổi trưa tôi mở phim xem, đúng đoạn hay thì thuốc mê bắt đầu có tác dụng, tôi ngủ một giấc thật ngon lành, chẳng mơ thấy gì cả.

Ngủ mãi cho đến chập tối khi chuông đồng hồ reo tôi mới tỉnh giấc.

Tỉnh dậy bỗng nhiên tôi phát hiện có những tin nhắn trong điện thoại, hình như có người nhắn tin từ trưa vậy.

"Trương Xuân Hoà, bác sĩ Trang đây."

Tôi cầm lên xem, nhưng máy hết pin, tôi đi nạp và tiếp tục đọc tin nhắn trong điện thoại.

"Xuân Hoà, vẫn là chú, Giả Minh tối qua mất tích rồi, trên giường bệnh của anh ta còn lưu lại một hàng chữ viết bằng máu nói là đến tìm cháu. Sao cháu lại tắt di động đi thế? Cháu không sao chứ? Nhận được tin nhắn này nhớ gọi điện cho chú nhé!"

Chợt nhớ đến cuốn nhật ký của Giả Minh, tôi cảm thấy toàn thân ớn lạnh.

"Xuân Hoà, vẫn là chú, Giả Minh quay lại rồi nhưng tình hình không được tốt lắm."

Tôi ngồi trên ghế sofa, người run lên, những sự việc được nhắc đến trong quyển nhật ký kia chắc là không có thật đấy chứ? Rồi đột nhiên tôi có cảm giác như đã xảy ra chuyện gì rồi.

Châu Bật tại sao lại không gọi điện thoại cho tôi nhỉ?

Một linh cảm chẳng lành chợt xuất hiện, tôi vội vàng cầm điện thoại gọi cho Châu Bật, chẳng có ai nghe cả. Tôi lập tức gọi cho các bác sĩ, họ nói Châu Bật không có trong viện, tôi càng lúc càng cảm thấy bất an. Quên bằng bữa tối trong lò vi sóng mà mình đã chuẩn bị, tôi vội thay quần áo rồi thuê một chiếc taxi đến nhà Châu Bật.

"Cô tìm ai?"

Nhà Châu Bật không có ai ra mở cửa mà chỉ có hàng xóm mở giúp, đó là một bác gái nói giọng Thiên Tân.

"Ồ, hình như cô là cô gái tối qua vừa đến đây phải không? Tối qua sau khi Châu Bật đưa cô về nhà rồi không thấy về nữa, tôi còn tưởng Châu Bật ngủ lại chỗ cô nữa, thì ra cũng không có ở đó à?"

Bác gái nửa đùa nửa thật nói với tôi, nhưng giờ tôi chẳng còn tâm trạng đâu mà nghe bác nói đùa nữa, vội vàng đến luôn bệnh viện.

Trên đường đi báo cảnh sát, tôi vội quá quên mang theo điện thoại di động. Hôm nay mọi việc dường như loạn cả lên, không tuân theo một trật tự nào.

Tôi dừng xe dọc đường để báo án, cảnh sát nói thời gian mất tích chưa đến 24 tiếng đồng hồ cũng không khó tìm lắm. Tôi luôn có cảm giác rằng việc mất tích tối qua của Giả Minh và Châu Bật có liên quan đến nhau, trong lòng cảm thấy vô cùng sợ hãi, giống như việc phải rời xa Châu Bật mãi mãi.

Đến bệnh viện, phát hiện trong sân có mấy chiếc ô tô của cảnh sát, nỗi sợ của tôi càng nhân lên gấp bội.

"Cô là Trương Xuân Hoà?"

"Đúng là tôi."

"Cô đi đâu vậy? Tại sao lại không nghe điện thoại? Mọi người còn tưởng cô đã xảy ra chuyện rồi cơ!"

Một cảnh sát nói với tôi, tôi lo lắng bật khóc. Viên cảnh sát đó đi ra chỗ khác, tôi đuổi theo nói là có một bác sĩ bị mất tích đồng thời nói với anh ta về quyển nhật ký, anh ta rất quan tâm, lập tức hỏi tôi số điện thoại và chỗ ở của Châu Bật.

Làm xong mọi việc thì đã 7 giờ hơn, bác sĩ trực ban ngày đã về rồi, chỉ còn bác sĩ Trang đang trực ca đêm.

Bác sĩ Trang nhìn tôi hồi lâu, chỉ nói một câu. Tôi không ngăn được những giọt nước mắt đang trào ra.

"Sao thế? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Bác sĩ Trang hỏi, tôi vội gật đầu.

"Châu Bật mất tích rồi."

Bác sĩ Trang nhăn mày, dùng giọng nói nghiêm túc mà tôi chưa từng nghe thấy hỏi: "Bảo cảnh sát chưa?"

"Cháu vừa báo rồi, phía cảnh sát rất chú ý tới vụ này."

"Phải để cảnh sát bảo vệ cả cháu nữa, Già Minh nguy hiểm lắm."

Lời nói của bác sĩ Trang chứa đựng nhiều điều, tuy rất đau lòng nhưng tôi vẫn có thể nghe ra.

"Tôi qua có xảy ra chuyện gì không?"

"Tôi qua Già Minh có nói với y tá rằng mình lại mọc cánh tay khác, nhưng không có thịt, nó giống như... Sau đó không lâu thì mất tích."

Trước khi cháu đến, chú và một cảnh sát đã nói chuyện, được biết, tôi qua Già Minh giết người trong xưởng in, một công nhân trong nhà máy bị máy cắt giấy cắt làm hai mảnh."

Tôi run bắn người, những việc đã xảy ra trong quyền nhật ký lại là sự thật.

"Lúc Già Minh quay lại khắp người đều bị thương, bàn tay bị thiếu một ngón, còn bị nội thương rất nặng. Bây giờ Già Minh đã bị cảnh sát khống chế không cho ra ngoài làm hại người khác nữa. Nói thật, mỗi lần nhìn thấy anh ta, chú lại có cảm giác như nhìn thấy bố anh ta, một ánh mắt đáng sợ."

Tôi không nghe thấy bác sĩ Trang nói nữa, chỉ thấy ông đang run lên vì sợ.

"Hay là hôm nay cháu đừng trực đêm nữa, để chú bảo cảnh sát đưa cháu về."

Bác sĩ Trang nói nhỏ, tôi ngẩng đầu lên nghĩ ngợi một lát rồi lắc đầu. Bạn cùng phòng vẫn chưa về, một mình ở nhà lại càng sợ, huống hồ bây giờ chưa biết Châu Bật sống chết ra sao, làm sao tôi có thể yên tâm về được.

9 giờ 30, bác sĩ Trang bảo tôi đi kiểm tra phòng bệnh rồi cùng hai cảnh sát đến chỗ Già Minh. Lúc kiểm tra phòng xong vẫn chưa thấy bác sĩ Trang quay lại, tôi cứ tưởng ông vẫn đang ở phòng bệnh nên qua đó xem thử, nhưng đến nơi, tôi thấy chỉ có mình Già Minh, hai cảnh sát đứng ở cửa phòng bệnh ngăn không cho tôi vào, bây giờ chỉ có bác sĩ Trang mới được tự do ra vào.

Lúc đi ngang qua phòng Già Minh, tôi nhìn thấy trên người anh ta quần đầy băng, nhiều chỗ vẫn đang chảy máu, xem ra vết thương của Già Minh cũng không nhẹ.

Bác sĩ Trang không có ở đây, chắc là cùng với bác sĩ ngoại khoa đang nghiên cứu phương án điều trị cho Già Minh. Quả nhiên một lúc sau, bác sĩ Trang cùng mấy bác sĩ nữa quay lại. Già Minh được đưa đến phòng phẫu thuật.

Tôi ở trong văn phòng khoa xương đứng ngồi không yên, mấy lần định báo cho cảnh sát hình sự biết có thể Già Minh biết tung tích của Châu Bật, nhưng cảnh sát hình sự không có ở đó, những

cảnh sát khác chỉ an ủi tôi, nói họ sẽ điều tra, nhưng tôi vẫn cảm thấy rất lo lắng.

Hơn 11 giờ đêm, Già Minh phẫu thuật xong, bác sĩ khoa ngoại vá chữa lại tì tạng, còn bác sĩ khoa xương thì lại cắt bỏ hết xương bàn tay, Già Minh hoàn toàn mất bàn tay trái.

Bác sĩ Trang quay lại, trông vô cùng mệt mỏi.

"Nhất định là ông ta đã quay lại rồi."

Bác sĩ Trang ngồi trên ghế sợ hãi không yên, ngay cả cốc nước trên bàn cũng không đủ sức bung lên.

Thấy vậy, tôi vội rót cốc nước bung đến.

"Cảm ơn cháu."

Bác sĩ Trang đón lấy cốc nước uống một ngụm to. Cuộc phẫu thuật của Già Minh thuận lợi khác thường bởi vì áp dụng những kỹ thuật tiên tiến và đương nhiên đây cũng là lần đầu tiên trong lịch sử bệnh viện, chỉ có điều lúc đang tiến hành phẫu thuật thì đột nhiên Già Minh tỉnh lại, mở to mắt nhìn chăm chăm vào viện trưởng, còn bác sĩ Trang thì bị anh ta nắm chặt tay không buông ra.

"Viện trưởng nói tình trạng này là do các phản ứng của não bộ gây ra, những loại thuốc gây mê thông thường rất khó có tác dụng."

Bác sĩ Trang nói đến đây sắc mặt càng khó nhìn, đương nhiên ông không tin những lời của viện trưởng nói, tôi cũng vậy. Tuy không ai nhắc đến nhưng tôi đoán mọi người cũng nghĩ giống như tôi: Người cha giết người của Già Minh đã quay lại và đang ẩn trong thân xác của anh ta.

"Viện trưởng có ý định cấy ghép các bộ phận của cơ thể."

Nói xong bác sĩ Trang ngồi thẫn thờ trên ghế, tôi cũng chờ người ra bởi vì kỹ thuật cấy ghép các bộ phận cơ thể người mà bác sĩ Trang vừa nói đến, cho dù có áp dụng những thiết bị máy móc kỹ thuật tiên tiến của nước ngoài đi chăng nữa thì những cuộc phẫu thuật như thế đều bị cấm thực hiện bởi vì nó có liên quan đến nhiều vấn đề xã hội khác.

"Chắc viện trưởng không quá coi trọng chuyện này chứ?"

Lúc tôi vừa đến bệnh viện, viện trưởng từng có ý định để tôi và bác sĩ Trang thử làm phẫu thuật cấy ghép các bộ phận của cơ thể người. Lấy một số bộ phận trên cơ thể của những người bị chết do tai nạn để ghép lên cơ thể của người đang sống. Lúc đó tôi không đồng ý, tưởng rằng chỉ là viện trưởng nghĩ vậy mà thôi, thật không ngờ ông ta lại muốn làm thật.

"Chú cũng khuyên đấy nhưng ông ta không nghe, còn gọi cả Châu Bật đến tham gia."

Bác sĩ Trang đột nhiên ý thức được rằng đây không phải là lúc thích hợp để nhắc tới Châu Bật, lúc đó tôi cũng có cảm giác mắt mình như bị che phủ bởi một lớp sương mỏng; bác sĩ Trang an ủi tôi, nói sẽ không có chuyện gì xảy ra với Châu Bật đâu. Đúng lúc đó vợ bác sĩ Trang gọi điện đến, giọng nói nặng nề ban này đã được bác sĩ Trang thay thế bằng những âm thanh dịu dàng. Bác sĩ Trang đứng lên ra ngoài cửa sổ nghe điện.

Tôi nhìn theo và phần nào cảm nhận được tình cảm của bác sĩ Trang đối với vợ, một tình cảm thật sâu sắc. Mỗi lần nhận điện thoại của tôi, Châu Bật cũng như vậy nhưng tiếc rằng lúc đó tôi lại không thành thật cho lắm, giờ thì đã muộn. Nghĩ đến đây tôi không ngăn được nước mắt.

Màn đêm bắt đầu phủ kín bên ngoài, ánh sáng của đèn điện trong phòng khiến người ta cảm thấy thật lạnh lẽo. Mấy bóng đèn phía hành lang tỏa ánh sáng lơ mơ. Mấy người nhà bệnh nhân

ngồi trên ghế với vẻ mặt buồn rầu, thỉnh thoảng có một vài bệnh nhân quần băng quanh người đi qua đi lại, không gian gần như bị rối loạn. Y tá trực ca đêm đang cúi đầu viết gì đó, tôi quay người lại thì thấy bác sĩ Trang vẫn còn đang nói chuyện. Đêm đã khuya, không biết còn có nhiều người thức và phải chờ đợi trong sự phấp phỏng lo âu giống như tôi không?

Không biết bác sĩ Trang nghe điện xong lúc nào, đang cầm vở ghi chép tiến về phía tôi và bảo tôi cùng đi đến chỗ Giả Minh.

Tôi sợ muốn chết, người run lên nhưng vẫn cứ phải đi.

"Đợi một lát, cháu sắp xong rồi đây."

Tôi mở gương hoá trang, chải lại tóc rồi lại cất đi.

"Chú cháu mình đi thôi."

Bác sĩ Trang dẫn đường, hai cảnh sát ngăn tôi lại, nhưng khi nghe bác sĩ Trang nói tôi là người phụ giúp thì mới cho vào.

Giả Minh nằm yên trên giường không động đậy. Tôi do dự đứng ngoài cửa, bác sĩ Trang đã vào từ trước để kiểm tra lại máy móc, tất cả đều bình thường. Tôi tiến lại gần giường, trên người Giả Minh đắp một tấm chăn mỏng, cánh tay quần vải để ra ngoài. Mất đi bàn tay trái, phía trước cánh tay trái hơi lạ, giống như những con quái vật làm bằng máy trong phim hoạt hình. Sắc mặt Giả Minh tái mét giống như mới chịu đánh một trận thật đau, nhưng nhìn về ngoài thì lại rất đặc ý. Bất chợt tôi liên tưởng đến vụ án mạng ở xương in, lúc này về ngoài đặc ý của Giả Minh trở nên hung dữ đáng sợ.

"Có phải máy bị hỏng rồi không mà sao không thấy nhịp tim nữa."

Bác sĩ Trang nói, lúc quay người lại, tôi giật mình phát hiện ra rằng Giả Minh đang chăm chú nhìn tôi và cười.

"Bác sĩ, tôi bị thương nặng lắm hả? Chắc là phải ở bệnh viện lâu nữa đúng không? Bác sĩ nhất định phải đến thăm tôi thường xuyên nhé!"

Đó tuyệt đối không phải là Giả Minh.

Tiếng nói của anh ta vô cùng lạ, về ngoài cũng tỏ ra hung dữ đáng sợ.

Tôi lui lại phía sau, nụ cười của Giả Minh thật đáng sợ, mấy chiếc răng bị gãy khiến giọng nói hơi lạ, mơ hồ không rõ, ánh mắt khiến người ta cảm thấy sợ hãi. Tôi có cảm giác như trong người Giả Minh có người khác nhập vào rồi lại tách ra.

"Anh tỉnh rồi à? Cứ nằm yên đừng cử động, anh bị thương rất nặng."

Giả Minh không để ý đến bác sĩ Trang mà chỉ nhìn tôi cười, mắt anh ta chăm chú nhìn tôi khiến tôi có cảm giác như đang đứng trước mặt anh ta mà không mặc quần áo, một cảm giác bất an, may mà ngoài cửa có hai cảnh sát. Tôi tự an ủi mình nhưng vẫn không khống chế được nhịp tim đang đập mạnh.

"Tuy tay của anh không còn nữa nhưng qua mấy hôm, chúng tôi sẽ làm phẫu thuật cấy ghép tay khác cho anh, bảo đảm bàn tay mới này sẽ giống hệt bàn tay cũ."

Bác sĩ Trang nói với vẻ mặt không một chút tình cảm.

Lúc này tôi mới trấn tĩnh lại được.

"Không cần đâu, tôi có tay, bác sĩ xem, không phải tốt rồi sao? Vẫn có tác dụng giống như tay trước kia, chỉ là không có thịt mà thôi..."

Già Minh nói với bác sĩ Trang, vừa nói vừa giơ tay trái ra sờ vào cánh tay của bác sĩ Trang, bác sĩ Trang sợ quá vội co tay lại.

Tôi đứng ở cửa, cảm thấy lo lắng, lẽ nào bác sĩ Trang nhìn thấy khúc xương hoang tưởng trên cánh tay của Già Minh.

"Bác sĩ, tôi chưa có bạn gái, bác sĩ làm bạn gái của tôi đi."

Già Minh quay người lại nói với tôi bằng giọng cầu xin, tôi cảm giác như có thể ngửi thấy mùi hôi từ mồm anh ta bốc ra. Anh ta điên rồi.

"Không..."

"Bác sĩ đã xem nhật ký rồi chứ? Tôi thật lòng với bác sĩ mà."

Trong nháy mắt vẻ mặt của Già Minh trở nên thật đáng sợ không còn chút tính người, giống như một con mãnh thú chuẩn bị lao về phía tôi tấn công khiến tôi cảm thấy khó thở.

"Anh... anh đã làm gì ChâuBAT rồi?"

Già Minh nhìn thấy dáng vẻ hốt hoảng của tôi, cảm thấy mãn nguyện và nằm xuống, nhắm mắt không nói gì nữa, khoé môi còn lộ rõ nụ cười đáng sợ. Bác sĩ Trang không nói gì, lùi xuống phía dưới rồi kéo tôi ra khỏi phòng bệnh. Hai cảnh sát ngoài cửa chỉ ngó đầu vào phòng nhìn xung quanh, họ không quan tâm chúng tôi đã làm những gì.

Bỗng nhiên Già Minh kêu khóc thảm thiết, tôi quay đầu lại, Già Minh đang quằn quại trên giường, cánh tay trái giơ cao lên đầu đón khác thường.

"Đó là cảm giác hoang tưởng, anh ta cứ nghĩ rằng bàn tay trái của mình vẫn còn. Quay lại cho anh ta uống thuốc, đợi đến khi làm phẫu thuật cấy ghép lại thì sẽ ổn thôi."

Bác sĩ Trang nói với giọng run run.

Người ta đã tìm thấy ChâuBAT, tối hôm qua sau khi đưa tôi về, trên đường anh đã gặp tai nạn và đã được đưa tới bệnh viện gần đó nhưng đáng tiếc là đã quá muộn nên anh đã không qua khỏi được.

Tất cả mọi người đều khuyên tôi không nên nhìn mặt ChâuBAT, nhưng tôi không thể chịu được, tôi muốn nhìn thấy gương mặt của ChâuBAT lần cuối, để được hình dung lại nụ cười dịu dàng, ánh mắt sáng ngời của anh. Tôi muốn biết có phải ChâuBAT đang nhớ đến tôi, vì sao lại bỏ lại tôi một mình. Nỗi khổ trong lòng thật khó nói, cho dù ChâuBAT chết thê thảm hơn nữa thì tôi vẫn muốn nhìn anh lần cuối bởi vì từ nay về sau chúng tôi sẽ mãi mãi xa cách nhau.

Thi thể của ChâuBAT được đưa về nhà xác của bệnh viện, tôi chỉ muốn đến đó một mình, không có bất cứ ai đi cùng.

Trong nhà xác còn có sáu thi thể khác, tôi lần lượt đi qua, bọn họ đều từng sống dưới ánh nắng mặt trời vậy mà bây giờ phải nằm đây, yên lặng giống như đang ngủ vậy. Trong số họ có già có trẻ, không biết vì lý do gì mà phải đi đến cái chết, bỏ lại tất cả để trở về nơi yên tĩnh đời đời.

Bạn trai tôi nằm giữa bọn họ, được phủ một lớp vải mỏng, nằm yên lặng giống như đang chơi trò với tôi vậy. Tay tôi run run kéo lớp vải mỏng, nước mắt trào dâng. Châu Bật từ trước tới giờ chưa bao giờ nói với tôi một câu yêu đương, cũng chưa hôn tôi lần nào và chúng tôi cũng chưa hề nắm tay nhau đi dưới ánh mặt trời. Bây giờ thì đã không thể. Tình yêu đến với chúng tôi quá muộn.

Châu Bật hai mắt mở to, mắt tỏ vẻ hoảng hốt, giống như đang cảm thấy ngạc nhiên vì một chuyện gì đấy. Châu Bật nhìn thấy gì? Nhất định là Giả Minh, là anh ta đã đẩy người yêu tôi ra ngoài đường đông xe cộ đi lại, một con người độc ác! Tôi gục lên người Châu Bật khóc thảm thiết, trong lúc khóc hình như tôi có cảm giác trên người Châu Bật thiếu một cái gì đó nhưng tôi không mở ra xem, trong lòng cảm thấy sợ hãi vì đã nhìn thấy Châu Bật trong giờ phút cuối. Nếu như tất cả đều có thể bắt đầu lại từ đầu, tôi nhất định sẽ giữ chặt lấy Châu Bật, tôi chỉ cần Châu Bật sống lại.

Tôi không biết mình khóc đã bao lâu, chỉ cảm thấy đầu hơi choáng váng, bất ngờ để tay lên phía trước cánh tay trái của Châu Bật và phát hiện ra rằng tay trái Châu Bật đã không còn nữa, tim tôi đập mạnh, lẽ nào viện trưởng định dùng tay của Châu Bật cấy lên tay của Giả Minh, thế thì ông ta điên thật rồi.

Cũng có thể là tay của Châu Bật bị mất do tai nạn chẳng, tôi kiểm tra lại các thi thể khác, một nửa trong số đó đều bị mất tay trái. Bây giờ tay trái của Châu Bật không còn nữa, có nghĩa là viện trưởng có kế hoạch cấy ghép tay trái của anh cho Giả Minh. Lần đầu tiên tôi cảm thấy sợ hãi khi đứng trước xác chết, tiếng kêu của máy làm lạnh giống như tiếng khóc của những người đang nằm đây vậy, thật đáng sợ, tôi dùng tay vuốt nhẹ mắt cho Châu Bật nhưng thật kỳ lạ, tôi vừa bỏ tay ra thì mắt lại mở ra, nước mắt tuôn trào, tôi thì trước Châu Bật sẽ tìm bằng được hung thủ rồi lại đưa tay vuốt mắt, lần này mắt Châu Bật mới nhắm lại.

Tôi đến bên ngoài phòng bệnh của Giả Minh nhưng có nói thế nào đi nữa cảnh sát cũng không tôi cho vào, tôi chỉ có thể đứng từ phía ngoài nhìn vào. Giả Minh bị trói trên giường, giữa mấy bác sĩ đang kiểm tra cho anh ta có cả bác sĩ Trang. Hình như bác sĩ Trang không nghe thấy tiếng tôi gọi mà cùng với một bác sĩ thần kinh đang bàn về vấn đề gì đó, cũng có thể đang bàn luận liệu phẫu thuật cấy ghép có thành công hay không, nhưng họ đã hỏi ý kiến của người nhà người chết chưa mà dám tự tiện vậy, viện trưởng muốn nổi tiếng phát điên rồi.

Viện trưởng còn thông qua đài truyền thanh chủ động tìm tôi.

"Tiểu Trương à, ngồi đi, tôi cho rằng cô sẽ hiểu tôi, lương y như từ mẫu mà."

Phòng làm việc của viện trưởng hướng về phía Nam nên ánh sáng không chiếu vào được, cả ngày phải thấp đèn, trên bức cửa sổ đặt mấy chậu hoa. Viện trưởng ngồi sau bàn làm việc từ từ ngẩng đầu nhìn tôi.

"Bệnh viện thành lập đã được hơn bốn mươi năm, từ khi bác còn là một học sinh thực tập cho đến ngày hôm nay, được ngồi lên ghế viện trưởng, bác đã phải trải qua biết bao nhiêu việc. Bây giờ là cửa ải quan trọng có liên quan đến sự sống còn của bệnh viện cho nên chúng ta cần phải hành động, chắc cháu vẫn chưa biết thành phố đang chuẩn bị tách bệnh viện thành ba bệnh viện chuyên khoa. Làm như vậy có vẻ như vì dân phục vụ nhưng thực chất là muốn phân tán lực lượng, không thống nhất được lãnh đạo. Bác ngồi trên ghế viện trưởng cũng đã lâu, đã mệt lắm rồi, các cháu còn trẻ tương lai còn rộng mở."

Viện trưởng tỏ vẻ mệt mỏi, tôi bắt đầu dao động.

"Viện trưởng, sao bác lại nói những điều này với cháu, cứ cho bác không làm nữa thì cũng còn chủ nhiệm Triệu, dưới chủ nhiệm Triệu còn bác sĩ Trang, bác sĩ Vu làm sao đến lượt học sinh thực tập như chúng cháu được chứ."

Viện trưởng cười chỉ tay vào ghế:

"Cháu cứ ngồi xuống đi rồi nói tiếp, cháu đứng thế làm bác cứ phải ngẩng đầu lên, cổ bây giờ hơi đau rồi."

Tôi chẳng còn sự lựa chọn nào khác đành phải ngồi xuống.

"Cháu xem việc mà bác sắp làm đó là phẫu thuật cấy ghép, nếu như thành công thì có thể đem đến tiếng tăm cho bệnh viện, sở dĩ bác dám làm vậy là vì bác sắp nghỉ hưu rồi, còn chủ nhiệm Triệu và bác sĩ Vu thì vẫn đang sung sức, nhất định họ sẽ không mạo hiểm với tiền đồ của mình. Nhưng các cháu thì lại khác, các cháu là sinh viên thực tập, nếu không muốn ở đây nữa thì có thể chuyển đến bệnh viện khác, thậm chí có muốn làm bác sĩ nữa hay không cũng đều tự bản thân quyết định. Mặt khác nếu tất cả đều thuận lợi thì bệnh viện sẽ không bị giải thể, các cháu cũng được nổi tiếng, tiền đồ sán lạn."

"Vậy có thể dựa vào danh nghĩa của khoa học để làm chuyện phạm pháp sao?"

Tôi ngắt lời viện trưởng, trong lòng cảm thấy phần nộ, viện trưởng kinh ngạc nhìn tôi, chắc viện trưởng không ngờ tôi lại thẳng thắn đến vậy, đối với một người có tiền đồ như tôi thì đôi khi sự thẳng thắn cũng mang đến cho người khác áp lực.

"Cháu đừng quá kích động, tất cả các bộ phận cơ thể người mà bác có đều thông qua con đường hợp pháp..."

Tôi gần như không kiềm chế được và nói:

"Thế tay trái của Châu Bật đâu rồi?"

Viện trưởng nháy mắt, không nói được câu nào. Chợt tôi hiểu ra rằng vì sao mà mọi người lại khuyên tôi không nên đi thăm Châu Bật lần cuối, thì ra tất cả mọi người đều đã biết tay trái của Châu Bật sẽ trở thành tay trái của Giả Minh, chỉ có mình tôi không biết mà thôi.

"Cháu đừng quá kích động, chẳng qua cũng chỉ là vì khoa học thôi..."

"Đây không phải là khoa học, mà là ý đồ riêng của cá nhân bác, còn nữa, cha của Giả Minh đã quay lại tìm bác, bác còn muốn lẩn trốn bao lâu nữa? Rốt cục sự thật năm đó là gì?"

"Sự thật gì? Cha của Giả Minh bị thương quá nặng, không thể qua khỏi. Và lại trên cõi đời này làm gì có ma, cháu đừng có mà đưa tin lung tung ra ngoài."

"Thế vì sao bác không đi thăm Giả Minh khi anh ta tỉnh?"

Tôi hỏi xong liền đứng lên đi ra ngoài, chỉ còn lại một mình viện trưởng ở trong phòng.

Năm đó viện trưởng chịu trách nhiệm phẫu thuật chính, thực ra cũng không cần phải cắt tay, nhưng ông ta vì muốn thử nghiệm kỹ thuật và thuốc mới nên mới làm như vậy với cha Giả Minh.

Trên đường về văn phòng, tôi đi ngang qua phòng bệnh của Giả Minh, không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì mà Giả Minh kêu gào thảm thiết, hai cảnh sát phía ngoài đang hút thuốc chốc chốc lại nhìn xung quanh. Tôi nghe tiếng bác sĩ Trang đang quát: "Giữ chặt vào, tiêm thêm mũi nữa!"

Bọn họ chẳng phải là bác sĩ sao? Mà giờ lại giống như là đồ tể thế. Đối tượng thử nghiệm kia lại là ma. Đây quả là một cuộc chiến không cân sức.

Tôi cười thầm, cuộc chiến đó chắc sẽ chẳng có ai thắng đâu, chỉ tội cho người yêu tôi bị mất đi tay trái.

Các bệnh nhân khoa xương vẫn bình thường, không có gì lạ cả. Tôi thay quần áo đến bên bàn làm việc ngồi, một lúc sau có một bệnh nhân tiến đến, đó là một thanh niên mười tám mười chín tuổi, mắt đeo kính độ số rất cao vì cả ngày lên mạng chơi trò chơi. Tôi chưa thể đưa thuốc cho bệnh nhân được vì chưa có chữ ký của bác sĩ chính.

"Sao cháu không ở nhà nghỉ ngơi mà lại đi làm?"

Bác sĩ Vu hỏi tôi với vẻ kinh ngạc, tôi quay lại khẽ cười nói là đã quen rồi, mỗi lần đến bệnh viện đều tới đây. Bác sĩ Vu cầm thuốc tôi đã kê cho bệnh nhân nhìn qua rồi ký tên.

"Cháu về nghỉ ngơi đi, đừng có cố gắng quá như vậy."

Tôi thay bộ quần áo bác sĩ và rời khỏi văn phòng khoa xương, nặng nề bước ra ngoài, bên ngoài ánh nắng chiếu rực rỡ, đôi khi cảm thấy nhức mắt, thậm chí da còn có cảm giác đau giống như bị tiêm vậy. Tôi vẫn còn sống, đây là một cảm giác lạ, nước mắt trên má đã khô.

Bên ngoài bệnh viện có một vườn hoa nhỏ, tôi không muốn về nhà ngay mà ngồi xuống ghé đá thư giãn một lúc.

Thời tiết mới đầu mùa hè, hoa cỏ xanh tươi, một cảnh tượng tràn trề sức sống, những búp cỏ non mới nhú đang lung linh dưới ánh nắng, thỉnh thoảng lại theo làn gió khẽ lay động. Một số người bệnh cũng đang chơi đùa, còn có những bệnh nhân khác đang được người nhà hay y tá dìu đi dạo quanh đó, sắc mặt của họ không tốt, nhưng trong mắt vẫn ẩn chứa khát vọng về cuộc sống.

Tôi nhìn một lát nước mắt lại trào dâng.

"Chú biết là cháu ở đây."

Bác sĩ Trang đột nhiên xuất hiện.

"Nghe nói cháu cãi nhau với viện trưởng à? Cháu cũng khá lắm, dám thách thức với người có uy quyền, đáng để cho các chú phải noi theo."

"Chú định đến để trách cháu sao?"

Tôi nhìn bác sĩ Trang với ánh mắt cảnh giác, bác sĩ Trang tỏ ra bối rối, chẳng còn nghi ngờ gì nữa, điều này đã chứng thực cho ý nghĩ của tôi.

"Vậy thì không cần phải nói nữa đâu, tạm biệt chú."

"Khoan đã, thực ra cũng không hoàn toàn như vậy, chỉ là chú muốn cho cháu biết một số việc thôi."

Bác sĩ Trang thở dài sau đó chậm thuốc.

"Khi chú còn trẻ cũng giống như cháu bây giờ, tràn đầy nhuệ khí, rất coi trọng ý đức, xem nó quan trọng hơn bất cứ thứ gì, bao nhiêu năm nay phải đối mặt với biết bao nhiêu sự việc... Cháu cũng được thấy những người bị phẫu thuật cắt tay họ đều là những người nghèo, chỉ riêng tiền viện phí cũng đã khiến cả gia đình họ lâm vào bước đường cùng, hưởng hồ bây giờ bị mất đi chân tay, bọn họ sẽ chẳng có tương lai. Những việc như vậy chú đã thấy nhiều rồi, đủ khiến cho chú tê liệt không còn cảm giác nữa. Bây giờ có cơ hội tốt như vậy, có thể để cho họ con đường sống lẽ nào không phải là việc tốt sao? Đừng dùng đến luật pháp nói với chú, luật pháp của chúng ta vẫn còn chưa hoàn thiện, đó chỉ là pháp luật dành cho những người giàu có, có ai nghĩ cho người nghèo đâu? Lương y như từ mẫu chỉ là câu nói cửa miệng mà thôi!"

Bác sĩ Trang nói xong cũng không thèm xem phản ứng của tôi ra sao, chỉ vỗ nhẹ vai tôi rồi bỏ

đi. Tôi nhìn theo và bắt đầu suy nghĩ thế nào là đúng, thế nào là sai, rốt cuộc giữa chúng có ranh giới không?

Bạn cùng phòng tôi đã trở về, tự nhốt mình trong phòng để viết tiểu thuyết, có lẽ cô ấy đã viết liên tục cả tuần mà không rời nhà nửa bước.

Tôi ngồi thẩn thờ trên ghế sofa trong phòng khách, bố mẹ của ChâuBAT chiều nay sẽ đến đây, có lẽ ChâuBAT vẫn chưa nói với bố mẹ về tôi, vậy tôi có nên đi gặp họ hay không? Và nếu có đi thì nên nói gì đây? Tâm trạng tôi rối bời. Lúc đó bạn cùng phòng đẩy cửa bước ra, quả nhiên giống như tôi dự đoán, từ khi trở về cô ta liên tục viết.

"Trông sắc mặt cậu nhìn không được tốt lắm, có tâm sự gì à?"

Bạn cùng phòng cầm hộp sữa uống ngum to, đến trước cửa phòng bỗng nhiên quay người lại hỏi. Tôi nhìn bạn nước mắt giàn giụa. Bạn cùng phòng tôi tên là Trương Xuân Minh, tên bạn chỉ khác tên tôi một chữ cuối cùng, chúng tôi thường nói đùa với người ngoài hai chúng tôi là chị em ruột, Trương Xuân Minh cũng giống như chị em tốt của tôi vậy, chúng tôi chẳng bao giờ giấu nhau chuyện gì cả.

Trương Xuân Minh ngồi trên ghế an ủi tôi, nghe tôi kể lại tất cả mọi chuyện xảy ra mấy hôm trước, cả hai cùng vui vẻ, sợ hãi, đau khổ. Trương Xuân Minh là người bạn tốt, cô có thể phân tích mọi chuyện rõ ràng, và đủ kiên nhẫn để lắng nghe người khác kể.

"Giả Minh? Cái tên nghe không thuận tai chút nào."

"Tên anh ta và cậu khác nhau hoàn toàn."

Trương Xuân Minh lắc đầu, tên như vậy gần như cũng làm cho người ta để ý đến.

"Giả Minh, Giả Minh, nghe thôi đã không có cảm tình rồi. Cậu có chắc là anh ta đã giết người công nhân ở xưởng in không?"

Tôi hơi do dự, bởi vì cho đến bây giờ thì vẫn chưa có chứng cứ sát thực chứng minh việc đó là do Giả Minh làm mặc dù bên cảnh sát vẫn đang nghi ngờ anh ta.

"Trên nhật ký viết là anh Minh, vì vậy mình nghĩ chắc chắn là anh ta!"

"Thế thì cũng hơi lạ, nếu như theo lời cậu nói, Giả Minh là người nhút nhát, thường xuyên bị người khác ức hiếp, vậy tại sao lại trở nên hung dữ bạo tàn như vậy chứ? Trừ khi thân kinh của anh ta bị phân chia, bây giờ anh ta chính là hiện thân cho người cha đã mất, cậu học y chắc cũng rõ anh ta cũng ít nhiều chịu ảnh hưởng tính khí ngang ngược từ bố qua gen di truyền, có thể gen bạo lực mà anh ta đang mang trong người là do chịu nhiều áp lực. Cũng có thể thuốc mới mà bệnh viện cho anh ta uống cũng có loại gen bạo lực nào đó chẳng, từ đó có thể khiến anh ta hồi phục bản tính hung tàn."

Tôi nghe Trương Xuân Minh phân tích mà cảm thấy toàn thân toát mồ hôi, sự việc có thật là như vậy không? Thuốc mới được đem ra sử dụng thử há chẳng phải là lại tạo ra một con ma sao? Nhưng nghĩ kỹ lại thì khả năng này cũng có thể xảy ra.

Giả Minh từ nhỏ đã phải sống cùng người cha bạo lực nên cũng chịu ảnh hưởng khá nhiều, bố anh ta đã giết người ngay trước mặt anh ta, thậm chí còn phá nát thi thể, mà bố anh ta lại còn chết trước mặt anh ta. Một đứa trẻ bình thường mà phải chịu nhiều cảnh tượng hãi hùng như thế mà thần trí không biến dị thì mới lạ. Mặt khác tính cách của Giả Minh lại chuyển sang hướng nội vì vậy chẳng ai hiểu nổi anh ta đang nghĩ gì, là bạo lực hay là sự sợ hãi từ không đến có, cho nên sự bùng phát bạo lực trong con người anh ta từ một người bình thường đến mức cực đoan cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng vẫn còn một điểm đáng nghi ngờ nữa, đó là về cuốn nhật ký kia.

"Cuốn nhật ký đó thật là kỳ quái. Giả Minh không có chìa khoá nhà mình, làm sao mà để nó lên bàn uống nước được chứ? Hay là anh ta trèo qua cửa sổ nhỉ? Nhưng căn hộ mà chúng ta ở thuộc tầng 4 mà, sợ quá, nhớ đâu chúng mình đang ngủ mà anh ta lại đứng ở đầu giường thì..."

Trương Xuân Minh nhăn mày, nắm chặt tay tôi, trán toát mồ hôi.

"Tóm lại, mình có cảm giác như cậu đã tưởng tượng chuyện quá lên rồi đấy. Nhưng dù sao mình hy vọng cảnh sát có thể trông chừng tốt anh ta, nếu không mình có cảm giác như anh ta sắp gây vụ án khác rồi đấy, mà lần này rất có thể là cậu."

"Vậy phải làm thế nào?"

Tôi sợ quá, chỉ cần nghĩ đến ánh mắt Giả Minh nhìn thôi đã đủ sợ rồi, nếu như anh ta muốn làm gì tôi thật thì không biết hậu quả sẽ thế nào.

"Đừng sợ, mấy hôm nay mình đều ở nhà viết bài, mình sẽ ở cùng cậu. Đúng rồi, cậu không để ý là nếu mình viết chuyện của cậu thành tiểu thuyết thì sẽ thế nào à? Chắc đến lúc đó cậu cũng có phần đấy."

Tôi có cảm giác như trời sắp sụp xuống, để cho Trương Xuân Minh đùa một chút như vậy lại cảm thấy đỡ sợ hơn.

Buổi chiều, đi đón bố mẹ của ChâuBAT, cả hai đi đường đều không nói câu nào, họ vẫn không tin con mình đã chết. Lúc ở trên xe, tôi cũng khóc mấy lần, mắt đỏ ngầu. Đến nhà xác của bệnh viện, hai bác đều dừng lại nhìn tôi, môi run run không nói được câu nào.

Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa, không khí lạnh ủa ra, hai bác dìu nhau từng bước tới trước thi thể ChâuBAT, nước mắt trào dâng, khóc không thành tiếng.

Con của họ, bạn trai tôi đã chết rồi.

Sau khi đưa hai bác đi làm thủ tục xong thì trời cũng sắp tối, tôi đưa hai bác về nhà nghỉ, cố an ủi hai bác rằng tất cả rồi sẽ qua thôi, nói là vậy nhưng tự trong thâm tâm tôi vẫn nghĩ rằng tất cả sẽ chẳng thể như trước được nữa. Đêm đã khuya, lúc tôi chuẩn bị rời khỏi đó thì đột nhiên nhớ lại rằng một số tài liệu của ChâuBAT để lại vẫn còn ở bệnh viện, thế là tôi thuê taxi đến lấy.

Bệnh viện hôm nay thật yên tĩnh trong không khí tràn ngập mùi thuốc kháng sinh và mùi tanh của máu, không có một bệnh nhân nào đi lại trên hành lang, chỉ có y tá đang trực đêm, trên cùng của phòng bệnh là khoa xương. Tôi do dự chốc lát rồi đi đến phía đó. Hôm nay đến lượt bác sĩ Trang trực. Lúc đi ngang qua phòng bệnh, tôi có cảm giác quen quen, lúc đi qua mới nhớ ra đây chính là phòng bệnh của Giả Minh, hai cảnh sát đứng đó không thấy đâu. Tôi giật mình hoảng hốt, vội chạy đến phòng bệnh của anh ta nhìn trước nhìn sau, vết máu tươi dưới đất làm mấy người bị ngã, xảy ra chuyện rồi.

Y tá trực ban vội báo cảnh sát, bảo vệ cũng vội chạy đến, bọn họ đẩy cửa xông vào, cảnh tượng trong phòng thật kinh hãi. Hai cảnh sát, bác sĩ Trang và cả một y tá đều nằm trong vũng máu. Máu tươi tràn xuống nền nhà, cổ của y tá Tiểu Tôn bị cắt một vết to, quần áo dính đầy máu, đôi mắt mở to kinh hãi.

Điều này khiến tôi nghĩ đến ChâuBAT, cái chết của y tá Tôn cũng giống hệt như thế, vừa sợ hãi lại vừa tỏ ra nghi hoặc khó hiểu.

Tôi muốn đi lên phía trước xem có còn ai may mắn sống sót không, vừa đi được mấy bước thì nôn, mọi người đi đằng sau tôi cũng vậy, ai cũng nôn thốc nôn tháo.

"Cứu tôi với, cứu tôi với..."

Hình như có ai đang kêu cứu trong vũng máu, có một bác sĩ nhận ra được tiếng kêu lập tức xông thẳng vào phòng để kiểm tra. Thì ra người đang kêu cứu là bác sĩ Trang, bác sĩ Trang đã bị mất đi cánh tay trái của mình.

Cảnh sát đã có mặt ở hiện trường, tuy bác sĩ Trang bị thương nhưng không nguy hại đến tính mạng. Bác sĩ Trang kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra. Sự việc xảy ra vào lúc 11 giờ đêm, đột nhiên có y tá đến báo với bác sĩ Trang rằng tình trạng của Giả Minh hơi lạ so với mọi khi. Bác sĩ Trang vội đến phòng Giả Minh, nhưng không thể không chế được cơn điên của anh ta, thế là hai cảnh sát cũng xông vào, cả bốn người định trói anh ta lại, nhưng sự việc lại xảy ra ngoài ý muốn, không biết Giả Minh vớ được con dao phẫu thuật ở đâu, đâm chết ba người, còn cắt cả tay trái của bác sĩ Trang.

"Anh ta nói tay trái không có thịt nhưng vẫn có thể sử dụng được, không cần phải cấy ghép."

Bác sĩ Trang bị kích động mạnh về tinh thần, vết thương ở cổ khiến ông nói cũng khó.

"Sự việc xảy ra quá đột ngột, quá nhanh, đợi được cho đến khi tôi kêu cứu thì mọi người đều chết hết cả rồi, hòng của tôi cũng không thể nói được."

Nói đến đây, bác sĩ Trang vội nắm lấy tay tôi.

"Mau đi nói với Xuân Hoà, anh ta nói là đến tìm Xuân Hoà đây."

Tôi thân người ra, rồi chợt hiểu ra rằng, bác sĩ Trang chịu kích động quá lớn về mặt tinh thần, nên đầu óc hoảng loạn rồi, nhưng những lời nói của bác sĩ Trang cũng khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Giả Minh đi tìm tôi, tôi không có nhà, vậy còn Trương Xuân Minh bạn cùng phòng nữa, há chẳng phải là rất nguy hiểm đó sao? Tôi lập tức báo cho cảnh sát để họ phái người đến nhà kiểm tra, nhưng đã muộn rồi, Trương Xuân Minh đã bị giết hại, hành vi gây án cũng giống hệt bố anh ta, đầu tiên hãm hiếp sau đó mới giết, rồi phanh thi thể. Lúc cảnh sát đến, đúng lúc anh ta đang định cắt đầu Trương Xuân Minh.

Vì chống cự nên Giả Minh bị cảnh sát đánh lại phải vào viện. Lần này, từ đầu đến chân đều bị trói.

Giả Minh sau khi bị thương bản tính lại trở nên hiền lành, giống như một con vật sợ hãi sau khi bị chấn thương. Viện trưởng từ nhà cũng vội chạy đến bệnh viện để xem tình hình ra sao, chẳng nói một câu nào. Tôi không biết viện trưởng đang nghĩ gì và cũng không muốn biết, cứ để ông ta chịu đựng tất cả đi.

"Bác sĩ Trang, bác sĩ Trang, vết thương của tôi bao giờ mới khỏi được? Tôi muốn về nhà..."

Giả Minh kêu gào tên tôi, cảnh sát đứng dẹp sang một bên để tôi tiến đến gần anh ta.

"Anh không cần tay trái nữa à?" Tôi hỏi một cách bình tĩnh lạ thường, không chút sợ hãi, ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy kỳ lạ.

"Bác sĩ, tôi thích bác sĩ nên muốn ở lại đây mấy hôm, nhưng lại không có tiền, và lại tay trái của tôi cũng tốt rồi, lại mọc thêm xương, tôi nghĩ chỉ cần mấy hôm nữa là tốt thôi."

"Anh vẫn còn muốn giống như lúc trước nữa sao? Tôi nói cho anh biết, đừng có mà mơ, với thái độ này của anh thì đừng có mà mong ra ngoài."

Tôi trở nên ghê ghớm như vậy từ khi nào thế, nói xong xông thẳng về phía anh ta, mãi cho đến khi bị cảnh sát kéo ra. Bởi vì tôi hiểu Giả Minh chắc chắn sẽ không bị xử tử hình mặc dầu anh ta

giết người, anh ta cũng không nhớ là mình đã giết người, nghĩa là anh ta đã mất đi toàn bộ ý thức không thể không chế được mình, vì vậy mà không phải truy cứu trách nhiệm hình sự.

Đại diện các phương tiện thông tin đại chúng kéo tới rầm rầm, làm náo loạn cả bệnh viện.

Tôi cảm thấy thật sự mệt mỏi.

Chuyên gia thần kinh và chuyên gia y dược học tiến hành hội chẩn cho Giả Minh, bọn họ đưa ra kết luận là thuốc mới mà Giả Minh đang dùng có rất nhiều tác dụng phụ nguy hiểm, điều này là nguyên nhân chính khiến thần kinh Giả Minh bị phân lập.

Tôi không muốn phủ nhận những gì mà chuyên gia nói, nhưng quả thực họ đã bỏ sót một vấn đề, ví dụ như chuyện Giả Minh làm ở xưởng in, và những thứ mà anh ta đã phải chịu ở viện cô nhi, còn có cả xã hội mà anh ta đang ở. Nhưng cũng có thể là chuyên gia cố ý bỏ qua, rốt cuộc là chúng ta đều sống trong môi trường này, không phải ai thần kinh cũng bị phân lập như Giả Minh.

Giả Minh bị toà án phán xử mười ba năm tù giam, nhưng vì anh ta bị bệnh thần kinh nên tạm thời hoãn thi hành án. Sau khi toà tuyên bố xong, anh ta được đưa thẳng vào trung tâm phục hồi chức năng thần kinh để điều trị.

Bác sĩ Trang bị mất cánh tay trái nên cũng không thể hành nghề y được, những người chết kia cũng không thể sống lại. Viện trưởng một tuần sau thì từ chức, từ chức sau ba hôm thì nhảy lầu tự tử, một kết cục thật thương tâm. Còn tôi thì rời khỏi bệnh viện làm nghề tự do giống như Trương Xuân Minh, người bạn đã quá cố của tôi.

Sau đó tôi nghe nói, Giả Minh lại mọc cánh tay khác trong trung tâm phục hồi thần kinh, chẳng có chút thịt nào, chỉ là một khúc xương, Giả Minh đã trốn khỏi trung tâm đó, mất tích một cách bí hiểm, bởi vì không ai biết tại sao anh ta lại trốn thoát khỏi trung tâm phục hồi nằm sâu trong rừng đó, giống như đột nhiên tan vào trong không khí vậy.

Từ đó trở đi chẳng ai còn nhìn thấy anh ta nữa, chuyện về anh ta cũng lắng dần. Thỉnh thoảng có ai đó nhắc đến anh ta, thì trong mắt của những người ấy đều tỏ rõ vẻ kinh hoàng, sợ hãi. "Chuyện những khúc xương hoang tưởng" sau khi kể hết, đội trưởng Phùng lập tức đưa Trương Xuân Hoà đến văn phòng yên tĩnh để tìm hiểu từng chi tiết một.

Sau khi Trương Xuân Hoà và đội trưởng Phùng đi, Trần Phàm, nữ bác sĩ ngoại khoa sắc mặt trắng bệch, lấy lý do là không khoẻ nên đã về văn phòng. Phản ứng của Trần Phàm khiến mọi người cảm thấy thật kỳ lạ, nhưng mọi người lại quên rất nhanh và tiếp tục nói chuyện của bệnh viện.

Mọi người đều cho rằng đằng sau vụ này còn có một bàn tay của ai đó nhúng vào nữa. Nếu như trách móc thì cũng phải có lý do chứ. Mà trên thực tế thì những sự cố của bệnh nhân cũng là do bác sĩ và y tá phạm sai lầm mà ra cả.

Nhưng nếu nói có người cố tình phá hoại thì cũng có thể có. Nếu như người kia là bác sĩ thì sự việc lại càng nghiêm trọng.

Cái chết của Vương Giai cho thấy hung thủ rất có thể là một bác sĩ, vì vậy hung thủ đứng đằng sau vụ này chắc chắn vẫn còn ở trong bệnh viện.

Phán xét này khiến mọi người tỏ ra ngạc nhiên, ma quỷ chỉ là thứ không có thật nhưng còn người thì lại có thật. Nếu như con người có những hành động như vậy thì còn đáng sợ hơn cả ma quỷ nữa.

Đúng lúc mọi người trong bệnh viện đang sợ hãi thì cảnh sát lại tới điều tra.

Lúc đó đội trưởng Phùng đã tạm giữ viện trưởng, tiến hành tra hỏi ông ta, nhưng viện trưởng

nhất định không nói chuyện ông ta đã tiến hành phẫu thuật cấy ghép.

Nhưng điều nằm ngoài dự tính là đội trưởng Phùng lại bắt được nữ bác sĩ Trần Phàm trong lúc cô ta đang chuẩn bị chạy trốn. Trần Phàm mở một phòng thí nghiệm y học với quy mô lớn dưới tầng hầm của bệnh viện.

Trong phòng thí nghiệm này, cảnh sát phát hiện thấy một số lượng lớn các bộ phận cơ thể người và một số thuốc không rõ nguồn gốc xuất xứ. Cảnh sát còn phát hiện mười mấy thi thể bên trong đó, còn có cả mấy bệnh nhân đang trong trạng thái hôn mê, bác sĩ Tạ Phi cho rằng đó là Thường Yên Hoà, người được bổ nhiệm làm viện trưởng trước kia của bệnh viện Vạn Khang và Trần Thu Thanh người y tá đã mất tích, còn có cả tên của Vương Giai.

Trần Phàm khẳng định đây là kỹ thuật nhân bản vô tính, một trong những kỹ thuật tiên tiến của thế giới, nhưng điều này lại vi phạm nguyên tắc nhân bản vô tính con người, tất cả đều là kế hoạch của viện trưởng, mục đích ông ta làm như vậy là do muốn làm ra một số lượng lớn các bộ phận cơ thể con người.

Đội trưởng Phùng tiến hành thẩm tra viện trưởng, viện trưởng buôn bán bộ phận cơ thể người đã nhiều năm rồi, có bảy, tám bác sĩ khoa xương cũng liên quan đến vụ này, khi vụ án bị phanh phui, họ đều bị bắt, chỉ còn lại ông ta, Vương Giai, bác sĩ Hứa và cả Trần Phàm. Vì hai năm trước đây do cái chết của bác sĩ Trương Tôn khiến bệnh viện đã mất đi khái niệm nhân bản vô tính, nếu như thành công thì không cần phải giết hại người bệnh nữa hoặc không phải giết hại người thứ ba vô tội, việc mua bán bộ phận cơ thể con người cũng sẽ tiếp tục được tiến hành.

Bác sĩ tâm lý Vương Giai là do ông ta giết bởi vì Vương Giai đã biết hết chuyện và còn muốn đi báo cảnh sát nữa. Viện trưởng cảm thấy rất đau khổ khi phải giết Vương Giai vì thế muốn nhân bản một Vương Giai khác để tự an ủi mình.

Đội trưởng Phùng cảm thấy thật ghê tởm trước những lời khai của viện trưởng, cảm thấy ông ta bị điên thật rồi.

Cuộc tra hỏi đối với Trần Phàm diễn ra không suôn sẻ cho lắm, cô ta lúc nào cũng muốn che giấu mà không chịu nói ra. Đội trưởng Phùng thật chán ngán trước những gì mà cô ta đã nói nhưng vẫn còn đủ kiên nhẫn để nghe cô ta kể chuyện khác, tâm trạng của Trần Phàm lúc này giống hệt như bác sĩ Hứa, cả hai đều điên cả rồi. Cô ta nói một câu rồi lại nhắc lại "Bí mật trái tim bị đánh cắp" cô ta cứ nói như thế và không có cách nào dừng lại được.

Bỗng nhiên đội trưởng Phùng cảm thấy có chút đồng tình với cô ta rồi ông quay người đứng dậy đi ra để cho đồng sự của ông ghi lại câu chuyện "Bí mật trái tim bị đánh cắp" mà cô ta sắp kể.